

HUHTIKUUN KUVA

APRIL 1, 2014

Huhtikuun kuva on [Madeiran keväästä](#) parin vuoden takaa. Ehkä hiukan yllättävää, mutta kävimme täällä, yhdessä suomalaisten suosikkikohteessa vasta vuonna 2012.

Ihan ok saari tuo oli, Madeira, mutta ei sekään ihan sellaista fiilistä meillä herättänyt, että tänne pitäisi päästä uudelleen. Levadojakin kävelimme, mutta en viehättynyt kapeaa polkua pitkin kävelemiseen, vaikka näköalat olisivatkin paikoitellen huikeat – Espoon rantaraitti tuntui sittenkin paremmin meille sopivalta vaihtoehdolta.

Tämän vuoden huhtikuun matkamme suuntautuu [Minskiin, Valko-Venäjälle](#) – ja sekin on pääsiäismatka siinä missä tuo Madeirankin matka oli.

(Jos haluaisit kuvan taustakuvaksi omalle tietokoneellesi, paina kuvassa hiiren vasenta näppäintä ja valitse Aseta taustakuvaksi tai Set as desktop background.)

BAHRAIN

APRIL 2, 2014 PSCHILD T 2 COMMENTS

Lähi-idän kiertomatkamme valokuvia lisää takaperoisessa järjestyksessä, eli Kuwaitin jälkeen tässä [lisää kuvia Bahrainista](#) – tulevan viikonlopun formulakisojen innoittamana.

Bahrainista matkalta jo kirjoittamieni juttujen ([Monta näkökulmaa Bahrainiin](#) ja [Manama Souq](#)) lisäksi vielä muutama kommentti:

Bahrain oli ainoa tämän kiertomatkamme maista, joissa on esiintynyt merkittävämpiä [levottomuuksia arabikevään yhteydessä](#) – kolme vuotta sitten [Dubain risteilyllä](#) laivamme päätti tästä syystä olla menemättä Bahrainiin.

Nyt Bahrainissa ollessamme kysimme kuljettajaoppaaltamme, että missä päin kaupunkia levottomuuksia silloin esiintyi ja hän kertoi meille [Pearl](#)

[Roundabout](#)ista, jonka keskellä ollut patsas on sittemmin tuhottu. Olimme sattumalta jo edellisenä iltana käydessämme Manama Souqin alueella ja kävellessämme sieltä Central

Marketille päin liikkuneet juuri näillä seuduilla – ja ihmetelleet illan hämärtyessä, että mitenkähän saisimme taksin takaisin hotellille. Kaduilla oli autoliikennettä, muttei takseja ja muuten seutu oli alkuillasta hiljainen, ihmisiä oli liikkeellä vähän. Lopulta onnistuimme saamaan taksin – taisikin olla ainoa kerta, kun näissä maissa saimme taksin lennosta.

Eli levottomuuksista ei juuri nyt näkynyt jälkeäkään.

Turisteja Bahrainissa muutama viikko ennen [formulakisoja](#) oli vielä vähän ja tästä syystä turisteille suunnattuja palveluita ei juuri ollut. Kaupunkikierroksen teimme hotellin kautta tilattua autoa ja kuljettaja/opasta hintaan n. 25 euroa tunti – runsaassa kolmessa tunnissa ehdimme katsastamaan päänähtävyydet, jotka pitkälti olivat kaupungin ulkopuolella (pengertie Saudi-Arabiaan ja formularata).

Takseissa mittarit menivät kauniisti päälle joka kerta ja taksien ikkunoissa oli tarrat, että jos eivät mene, niin kyyti on ilmainen. Tosin jossain kohtaa hiukan ihmettelimme poikkeavaa aloitustaksaa, mutta emme jaksaneet euron eroa ruveta selvittämään. Lyhyehköt matkat taksilla, esimerkiksi diplomaattialueelta (hotellimme Golden Tulip) Manama Souqille tai Al Fatehin moskeijalle maksoivat 5-10 euroa.

Käynti Al Fatehin isossa moskeijassa oli muuten sikäli mieleenpainuva, että meidät otettiin siellä todella hyvin vastaan. Saimme oman oppaan, joka kierrätti meitä moskeijassa – saimme jopa parvelta katsoa käynnissä olevaa rukoushetkeä, jonka valokuvaaminenkin sitä häiritsemättä oli sallittua. Opastuksen “hintana” oli sitten pienimuotoinen käännytys islamiin – moskeijassa oli sitä varten valmiina taulut, joista voi lukea heidän “Isä meidän” -rukouksensa sanat ja nuori naisoppaamme jopa laului sen meille, huntunsa takaa. Lähtiessämme saimme vielä mukaamme nipun islamia käsitteleviä vihkosia.

Ja lisäksi tältä Lähi-idän kiertomatkalta olen kirjoittanut myös Bahrainista yhteenvetojutuissa:

- [Visa on arrival](#)
- [Turistina Qatarissa, Bahrainissa ja Kuwaitissa](#)
- [Yhteenveto Lähi-idän kiertomatkan kustannuksista](#)

2 THOUGHTS ON “BAHRAIN”

1. **shia-sunni**

JANUARY 14, 2015 AT 11:20 AM

Levottomuudet eivät näy Bahrainin keskustassa kattavien poliisi – ja sotilastiesulkujen vuoksi, joilla estetään mielenosoittajien pääsy keskustaan.

2. **Pirkko**

JANUARY 14, 2015 AT 4:02 PM

Kiitos kommentistasi!

Ehkä näin siis – niinhän se usein on, että kaupungissa vain muutaman päivän viipyvä turisti ei kovin tarkkaan tiedä mitä kaikkea maassa on meneillään.

MITÄ LÄHI-IDÄN KIERTOMATKA MAKSOI

APRIL 4, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Maailmanympärimatkastamme syksyllä tein ensimmäisen kerran myös julkisen [yhteenvedon matkan kustannuksista](#) ja ajattelin, että tällainen yhteenvedo muistakin matkoista voisi olla kiinnostava – eli tässä Lähi-idän kiertomatkamme kustannukset:

Räätälöity matkapaketti Starlight Toursilta	5286
- lennot Hki – Istanbul – Aqaba ja Amman – Doha – Manama – Kuwait – Istanbul – Hki	
- 11 hotelliyötä (keskimäärin 4 tähden hotelleissa)	
- lentokenttäkuljetukset	
- Jordanian retkipaketti Aqabasta Ammaniin (Wadi Rum, Petra)	
Dyyniretki Qatarissa (yksityisretki 2 hengelle)	188
Auto ja kuljettaja ½ päivää Bahrainissa	86
Viisumit (Jordania ilmainen Aqabassa, Qatar, Bahrain, Kuwait on arrival)	75
Taksit ja kuljettajan (Jordania) tipit	123
Lentokenttäpaikoitus (halvempi kuin taksi kentälle ja takaisin)	73
Pieniä matkamuistoja ja valuuttakuluja	72

Yhteensä 2 hengeltä	5903
---------------------	------

Ja kuten aikaisemmin, ruokaa ja mahdollisia muita kuin matkamuistotyyppisiä ostoksia en laske matkan kuluiksi – syömmehän me kotonakin.

Valuutanvaihtokuluja oli ehkä suhteessa hiukan tavanomaista enemmän, sillä vaihdoimme tarvitsemamme pienet määrät käteisvaluuttaa lentokentillä tai hotelleissa, koska se oli helpointa, ja sitten taas vaihdoimme ne valuutasta toiseen valuuttaan maasta lähtiessämme. Ainoastaan Jordanian dinaareja olimme vaihtaneet valmiiksi Suomessa ennakoiden aamuyöstä tapahtuvaa saapumista – eipä silti, tilaamatta ei muiden maiden valuuttaa Forexista olisi saanutkaan.

Matka oli ensimmäinen [Starlight Toursilla](#) tekemämme matka ja päädyimme siihen, koska myös Qatar, Bahrainia ja Kuwaitia kiertänyt tuttavapariskuntamme oli tätä toimistoa käyttänyt, joten tiesimme heillä olevan kokemusta alueesta.

Ja ensikokemuksemme oli ihan positiivinen – saimme juuri haluamamme matkan, haluamallamme ajoituksella, ja hyvin meille ja matkaamme sopivat hotellit. Parin kohteen osalta [vaihdoimme itse hotellit hiukan edullisimpiin](#) ajatuksella, että kun olemme kohteessa vain pari yötä, niin eiköhän tuokin välttä, mutta näin jälkikäteen arvioiden, olisi ehkä kannattanut vaan luottaa Starlightiin! Matkaa suunnitellessamme muutimme päiviä ja kohteiden järjestystä pariinkin otteeseen ja toimiston palvelualltius riitti silti hyvin. Matkan aikana otimme kerran yhteyttä toimistoon – Jordanian lumisade hermostutti paikallisen kuljettajamme siinä määrin, että tuntui parhaalta konsultoida matkan järjestäjää, joka sitten paikallisen yhtiön kautta onnistuikin rauhoittamaan kuljettajan ja pystyimme pitämään alkuperäisen aikataulumme – lumesta huolimatta. Jos jotain kehitettävää pitäisi keksiä, niin toivoisin tällaiseen kiertomatkaan liittyvien dokumenttien ja niiden päivitysten ehkä vielä selkeämpää hallintaa jollain tavalla – välillä oli melkein työlästä kerätä kasaan oikeita versioita kaikista tarvittavista yli kymmenestä lentolipputulosteesta (varmuuden vuoksi), hotelli- ja kuljetusvouchereista ja muista viime hetken ohjeista! Ja osaa vouchereista tällä kertaa oikeasti tarvittiin, ihan paperilla!

Seuraava Starlight Toursin meille (ja tällä kertaa myös yhdelle tuttavapariskunnallemme) järjestämä matka onkin muuten jo ihan nurkan takana – toukokuussa on vuorossa [Armenia – Georgia – Azerbaidjan -kierros](#).

2 THOUGHTS ON “MITÄ LÄHI-IDÄN KIERTOMATKA MAKSOI”

1. [Mariia Rissanen](#)
[AUGUST 2, 2019 AT 11:25 AM](#)

Miten sujui toinen matka Starlight toursin kautta?

Itse olisin kiinnostunut ottamaan heiltä räätälöidyn matkan Intiaan, mutta Intia itsessään jo arveluttaa ja lisäksi tästä matkan järjestäjästä löytyy vähäisesti

kokemuksia.

Kiitos

1. **Pirkko**

AUGUST 2, 2019 AT 2:19 PM

Kiitos Mariia! Olemme käyttäneet Starlightia tosiaan pariin otteeseen ja lisäksi ystävämme ovat käyttäneet heitä vielä meitäkin enemmän ja mielestäni kaikki kuulemamme kokemukset ovat olleet positiivisia. Meillä oli Petraan mentäessä jopa pienoinen kriisitilanne lumen takia ja otimme sen tiimoilta yhteyttä Suomeen Starlightille ja kaikki järjestyi oikein hyvin, eli ovat tarvittaessa avuksi myös matkan varrella.

QATAR

APRIL 6, 2014

Qatarista jo Qatarissa kirjoittaessani jutuissa:

- [Qatar \(Doha\) ja haukat](#)
- [The Pearl ja Katara](#)
- [Saudi-Arabia \(melkein\)](#)

taisin onnistua jo "näyttämään" kiertomatkamme tämän osuuden parhaat valokuvat, mutta tyylilleni uskollisena kokosin ne kuitenkin myös [Picasa-kuva-albumiksi](#) – ja saattaa siellä pari aikaisemmin julkaisematontakin kuvaa olla. Etenkin kun jätin tuonne nyt kuvia ehkä hiukan tavanomaista enemmän, kun viimeksi kuluneena viikolla olen pariltakin uskolliselta lukijaltani saanut palautetta, että ei niitä kuvia niin tiukasti tarvitsisi karsia ... Eli jos kerran nyt sitten näin.

Tuossa aikaisemmin mainitsemiäni Qatarista kirjoittamiäni juttujen lisäksi, jos suunnittelet matkaa maahan, niin hyödyllistä tietoa saattaa löytyä myös näistä yhteenvetojutuista:

- [Visa on arrival](#)
- [Turistina Qatarissa, Bahrainissa ja Kuwaitissa](#)
- [Yhteen veto Lähi-idän kiertomatkan kustannuksista](#)

[Bahrainin](#) ja [Kuwaitin](#) -yhteenvetojutuissa kerroin myös hiukan taksien käyttökokemuksistamme noissa maissa – sitä kun näissä maissa, kuten Qatarissakin, tarvitaan. Dohan taksikokemuksistamme kirjoitimme [ihan erillisen jutun](#). Qatariin – ja etenkin siellä(kin) Saudi-Arabian rajalle tekemäämme retkeen liittyen – kuluneen viikon perjantaina osallistuimme taas kerran [Maailmanmatkaajien](#) kuukausikokoukseen ja siellä oli tällä kertaa esillä mm. klubin 15-vuotismatka ja alkukevästä niin kokouksissa kuin verkossa käytyjen keskustelujen lopputuloksena oli sitten päätös siitä, että klubimatka tehdään pääsiäisenä 2015 ja se suuntautuu Saudi-Arabiaan. Alustavasti lähtijöitä on ilmoittautunut 16, joten eiköhän se viisumia varten vähintään tarvittava 4 hengen ryhmä saada kasaan, joten – Riyadh, here we come! Perjantai-illan keskustelujen innoittamana ehdin myös jo kysymään yhdeltä Saudeissa työn puolesta käyneeltä (naispuoliselta) ystävältäni mm. abayan käytöstä ja hän kertoi, että myös länsimaalaisten on Saudi-Arabiassa käytettävä abayaa ja hän sai omansa lahjaksi sikäläiseltä työkaveriltaan ja pukeutui siihen sitten lentokenttäbussissa. Sekunnin murto-osan mietin muutamalla soukilla tällä matkalla abayan ostamista – osa niistä oli ihan kauniita, mutta sitten järki voitti, kun en keksinyt pitkälle mustalle mekolle mitään käyttöä, mutta tässähän se olisi ollut, se käyttö. Olisi sittenkin pitänyt ostaa sellainen!

ENSIMMÄINEN MATKAMME UBER-TAKSILLA

APRIL 8, 2014

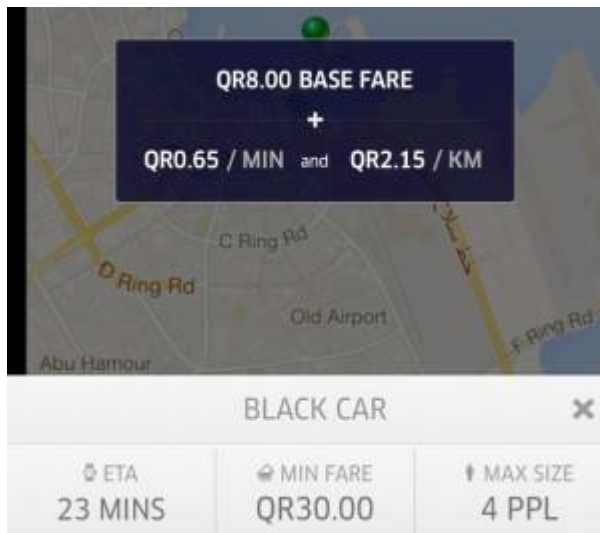
Lähi-idän kiertomatkallemme, erityisesti Dohassa, kohdallemme osui nippu erilaisia taksikokemuksia:

- yhdelle matkalle otimme ajattelelattomuuttamme (ja sen helppouden takia) kalliikhon hotellitaksin
- toisella kertaa kuljettaja ei laittanut mittaria päälle ja pyysi kyydistä selvää ylihintaa – tätä kyytiä emme maksaneet lainkaan, sillä Dohan taksitaksan mukaan matkaa ei tarvitse maksaa, jos mittari ei ole päällä ja
- lisäksi meillä oli hiukan vaan haasteita saada taksia kaupungissa, jossa joukkoliikennettä ei oikein ole ja takseja on niukalti kysyntään nähden.

Näiden kokemusten jälkeen idea vihdoinkin kokeilla Uber-taksia tuntui jo ehdottomasti kokeilemisen arvoiselta – ja niin tilasimme sellaisen matkalle hotelliltamme Villaggio -ostoskeskukseen.

Uber-taksin käyttöön oli valmistauduttu jo kotona lataamalla puhelimeen sovellus ja rekisteröitymällä palveluun. Uberhän ei ole taksiyritys vaan yritys, joka maailmanlaajuisesti yhdistää asiakkaat ja kuljetusyrittäjät. Rekisteröintisivulla on oletusarvoisena palvelumaksun suuruus 20% USA:n käytännön mukaisesti, mutta sen voi itse vaihtaa kyseisen maan käytännön mukaiseksi.

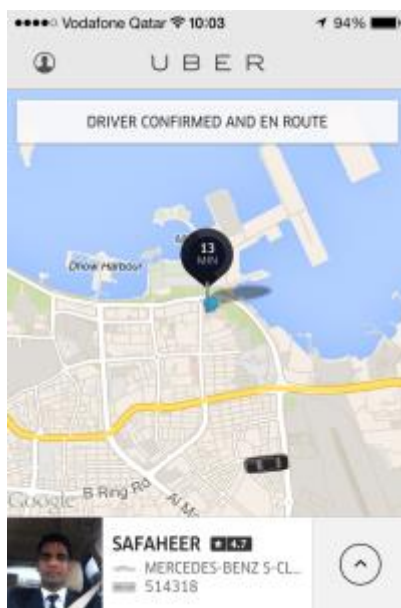
Uber-taksin ideasta ovat kirjoittaneet mm. [Walleni.us](#) ja idea selvinnee myös oheisesta pienestä kuvasarjasta:

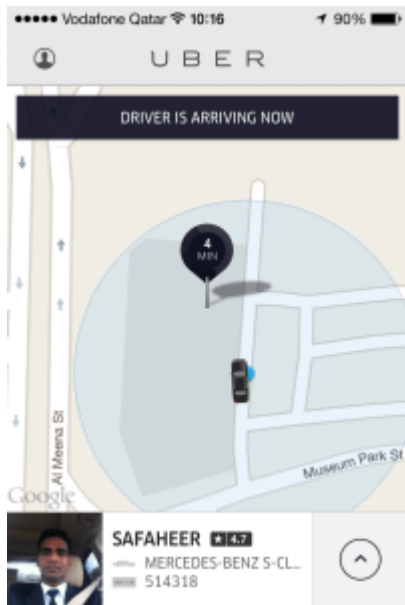
Hintatiedot ovat palvelussa selkeästi

näkyvillä:

- Aloitusmaksu 8 QR
- Minuuttimaksu 0,65 QR
- Kilometrimaksu 2,15 QR

Taksin tilaus oli helppoa. Paikkatietokin otettiin puhelimesta, joten sitäkään ei tarvinnut tietää. Vastausviestissä tuli kuljettajan kuva, nimi ja auton tiedot (Mercedes-Benz S ja rekisterinumero) sekä arvioitu odotusaika (11 minuuttia).

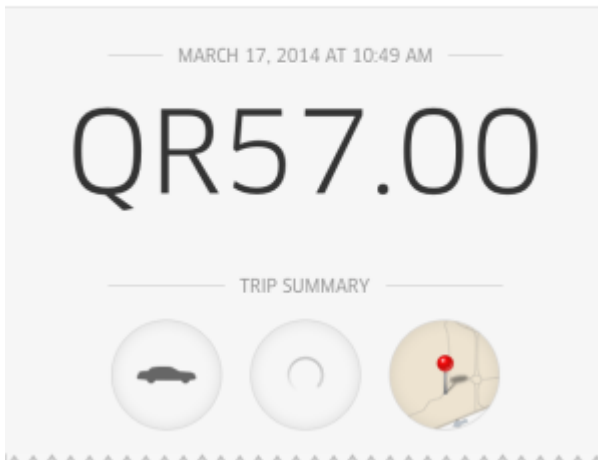

Auton saapumista voi seurata puhelimesta. Maksuttoman peruutuksen tekoon on aikaa 5 minuuttia. Kaikki peruutuksetkin rekisteröityvät Uberin nettisivulle.

Uber-taksimme oli tasokkain auto, millä Dohassa liikuimme, mukaanlukien etukäteen tilatut lentokenttäkuljetukset ja hotellitaksi. Taksissa oli jopa langaton verkko asiakkaiden käyttöön.

YOUR TRIP

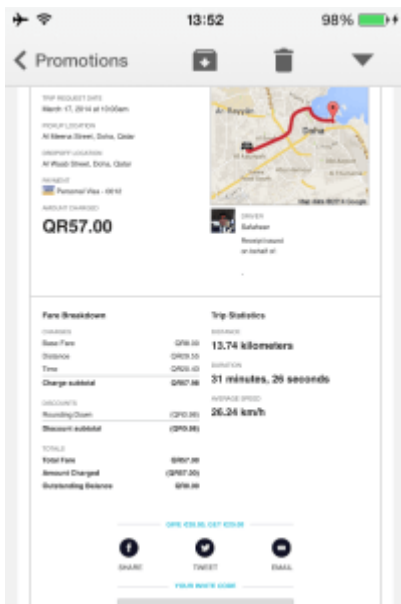

Matkan päättyessä kuljettaja lähettää asiakkaan puhelimeen hintatiedon ja matka maksetaan kuittaamalla se.

Helppoa!

Matkaa ei siis makseta kuljettajalle ei käteisellä eikä luottokortilla vaan veloitus tapahtuu palveluun etukäteen rekisteröidyltä luottokortilta.

(Luottokorttilaskuja tarkistaessamme löysimme sieltä myös tämän veloituksen, ihan oikean suuruisena.)

Kuljetusta reitistä saa myös hyödyllisen yhteenvedon, josta voi halutessaan tarkistaa veloituksen etukäteen ilmoitettua taksaa käyttäen.

Ostoskeskukselta tulimme takaisin hotellille tavallisella taksilla ja maksoimme siitä 35 QR, eli Uber-taksi oli hiukan kalliimpi. Se oli kuitenkin halvempi kuin hotellitaksi, jonka kiinteä vakiohintaa kaupunkialueella oli 80 QR.

Laatuvertailussa näistä kolmesta vaihtoehdosta Uber-taksi oli ehdottomasti paras!

(Hinnat euroina: 57/80/35 QR = 11,35 / 15,95 / 7,00)

Eli yhteenvetona, Uber-taksi vaikutti hyvältä vaihtoehdolta, ja tulemme varmasti käyttämään sitä jatkossakin. Tässä vielä kuva hienosta autosta ja sen mukavasta kuljettajasta!

Perustaksi Dohassa näytti tältä.

Tukholmassa voi kokeilla myös edullisempaa Uber X -taksia.

**Nyhet: uberX. Mer än 30%
billigare än vanlig taxi**

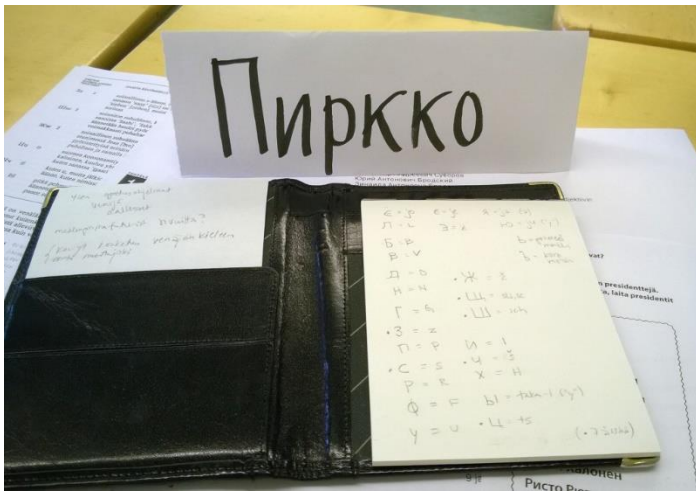
199 kr i jämförelsepris. En billigare
och grönare Uber helt enkelt.

Sovelluksesta otetuista kuvista vielä – sovellus päivittyy jatkuvasti, joten kuvat voivat jonkin ajan kuluttua näyttää hiukan toisenlaisilta tai niitä voi olla tapahtumaketjussa enemmän tai vähemmän.

VENÄJÄN KIELEN AAKKOSET

APRIL 13, 2014

Vietämme pääsiäisen tänä vuonna Minskissä Valko-Venäjällä yhdessä pienen Maailmanmatkaajista koostuvan ryhmän kanssa. Matkaa on valmisteltu jo tovin – tarvitaanhan Valko-Venäjälle viisumikin (kun emme ole menossa sinne jääkiekkokisojen aikaan).

Tällä kertaa päätimme myös opetella kevyesti kieltä matkaa varten – todellakin vaan kevyesti, sillä asetimme päämääräksi oppia kyrilliset kirjaimet ja osallistuimme siksi viikonloppuna Helsingin työväenopiston viikonloppukurssille, jossa ne käytiin läpi. Kirjainten nopeatahtisen läpikäynnin lisäksi emme voineet välttyä oppimasta muutaman sanan venäjää ja hiukan esimerkiksi venäläisistä nimistä.

такси / стоянка такси	taksi/taksitolppa
машина	auto
поезд	juna
вокзал	rautatieasema
автовокзал	linja-autoasema
аэропорт	lentokenttä
таможня	tulli
направо	oikealla, oikealle
налево	vasemmalla, vasemmalle
проспект	valtakatu
улица	katu
площадь	tori, aukio
гостиница	hotelli
ресторан	ravintola
кафе	kahvila
театр	teatteri
кинотеатр	elokuvateatteri
магазин	kauppa
универмаг	tavaratalo
почта	posti
аптека	apteekki

Toki kirjaimet olisi varmasti voinut opetella ihan [itseopiskeluna verkossakin](#) – mutta jotenkin samaan tapaan kuin kotonakin voisi voimistella, niin sitä ei tule oikein tehtyä, mutta kun kävelee kuntosalille, niin tulee se tunti siellä kuntoiltua. Kurssi oli tiivistähtinen eivätkä ne kirjaimet ihan helppoja olleet, joten emme taida panostaa aiheeseen tätä enempää, mutta ehkä muutama kyltti Minskissä tälläkin opiskelulla aukeaa paremmin kuin [vierailullamme Kaliningradissa](#) viime keväänä.

Kyrillisten kirjainten parissa matkailimme myös viime kesänä käydessämme mm. Serbiassa, Makedoniassa ja Bulgariassa. Makedoniassa näimme jopa [kyrillisten kirjainten keksijöiden patsaan Skopjessa](#).

Matkailuun liittyen opiskelimme myös joitakin vuosia sitten, erityisesti Etelä-Amerikkaa varten [espanjaa hiukan enemmänkin](#) (6 kurssia iltalukiassa, ne jopa tenttien), mutta helposti tuo vähäinen kielitaito alkaa hiipua kun sitä ei pitkään aikaan tarvitse.

Kuten aikoinaan opittu ranska ja saksan alkeet. Onneksi sentään englantia tulee käytettyä lähes

päivittäin ja ruotsiakin sentään jossain määrin, niin säilyy edes pari kieltä jokseenkin sujuvalla tasolla.

JORDANIA: AQABA, WADI RUM JA PETRA

APRIL 16, 2014

(Päivitetty 16.4. – lisätty linkki kuva-albumiin Petrasta)

Jos vaikka Kuwait Lähi-idän kiertomatkamme kohteista tuntuu turhan eksoottiselta, niin Jordania on "ihan tavallinen" turistikohte, jonne pääsee myös Suomesta edullisesti seuramatkalla – mm. [Apollomatkat tekee matkoja Aqabaan](#).

Aqabaan ja Wadi Rumin maisemia voit katsella [kuva-albumistamme](#).

Ja Petran kuvia [toisesta kuva-albumista](#) – yksi maailman seitsemästä ihmeestä ansaitsee

kyllä oman kuvakokoelmansa.

Itse Aqabassa ei paljoa nähtävää, mutta rantakaupungista se käy siinä missä lahden toisella puolella oleva Eilat: täällä voi ottaa aurinkoa, uida, sukeltaa, tehdä ehkä löytöjä basaareissa ja nauttia ruokaa ja juomaa rannan ravintoloissa.

Mutta Aqaban ihan erityinen vahvuus on mahdollisuus tehdä [retkiä ainutlaatuisiin kohteisiin](#) kuten Wadi Rumin aavikolle, Petran kalliokaupunkiin tai Kuolleelle merelle. Me kävimme Wadi Rumissa ja Petrassa – Kuolleella merellä kävimme Eilatista käsin vuosia sitten – mutta jos sitä ei ole aikaisemmin kokenut, niin suosittelen ehdottomasti retkeä myös sinne.

Meidän reittimme kulki Aqabasta Wadi Rumiin, jossa yövyimmekin ja sieltä jatkoimme Petraan yhdeksi päiväksi ja yöksi ja sieltä edelleen Ammanin lentokentälle, josta jatkoimme lentäen Bahrainiin.

Petrasta erityisesti kiinnostuneille antaisin vinkiksi, että kannattaa varata siihen ainakin kaksi päivää, ettei kävisi kuten meille melkein kävi, että Petrassa satoi sen verran, että se suljettiin. Onneksi vaan osaksi päivää, joten pääsimme siellä kuitenkin käymään, mutta läheltä piti, ettei olisi jäänyt tämä maailmanluokan nähtävyys väliin. Petran Aarrekammion on myös joinakin päivinä viikossa mahdollista päästä käymään [kynttiläkulkueessa illan pimetessä](#), ja jos senkin haluaisi kokea, niin vierailu Petrassa kannattaa yrittää ajoittaa siten, että mahdollisuus iltaretkeen on toisena iltana Petrassa.

Jordaniasta kirjoitimme jo Jordaniassa seuraavat jutut:

- [Aqabaan ja Aqabassa](#)
- [Wadi Rum](#)

- [Kaksi kertaa Petrassa](#)

Jos Jordaniaa laajemmin Lähi-itään suunnittelet matkaa, niin näistä yhteenvetojutuista voi myös olla iloa:

- [Visa on arrival](#)
- [Turistina Qatarissa, Bahrainissa ja Kuwaitissa](#)
- [Yhteenveto Lähi-idän kiertomatkan kustannuksista](#)

PÄÄSIÄISLAUANTAI MINSKISSA

APRIL 19, 2014

Vajaassa vuorokaudessa olemme jo nähneet ja kokeneet monta asiaa Minskissä, mutta ehkä mukavinta oli nähdä kaupunkilaisten valmistatamista pääsiäisateriale kaupungin kirkoissa ja niiden edustoilla. Pääsiäismunat, pashat, kulitsat ja vaikka makkaratkin tuodaan kirkoille siunattaviksi – ne levitetään kirkon edustalla oleville pöydille tai tuodaan koreissa kirkonpenkkiin ja pappi kulkee isoin pensselin kanssa ja pirskottaa siitä pyhää vettä ruokien päälle.

Pääsiäisen lisäksi kaupungissa näkyy tietysti myös tulevat jääkiekkokisat, lentokentältä alkaen, jokaisessa kadunkulmassa ja ostoskeskuksessa. Aamupäivän kaupunkikierroajelulla kävimme katsomassa päästadionin ja kuulimme, että kaupunkiin on rakennettu kymmeniä uusia hotelleja kisoja varten! Yubileiny -hotelli, jossa asumme, on kyllä hiukan vanhempaa vuosikertaa, mutta ihan hyvällä paikalla joen rannalla ja muutaman päivän vierailuun ihan riittävän tasoinen.

Reportterinne Minskissä

NIASVIZH JA MIR – MAASEUTURETKELLÄ VALKO-VENÄJÄLLÄ

APRIL 21, 2014

Pääsiäissunnuntaina suuntasimme maalle. Runsaan 100 kilometrin säteellä Minskistä on kaksikin Unescon maailmanperintökohteiksi luokiteltua linnaa, joiden historia ulottuu satojen vuosien päälle. Tosin linnat on matkan varrella erilaisissa sodissa tuhottu enemmän tai vähemmän, mutta sittemmin taas restauroitu entiseen loistoonsa hyödyntäen mm. linnojen entisten omistajien jälkeläisten valokuvia linnasta.

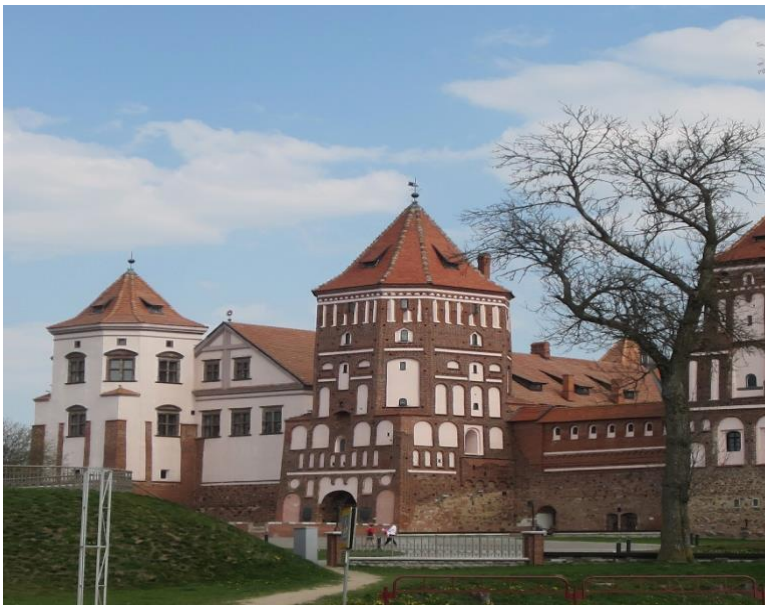

Aloitimme Niasvizhistä – iso oikean vallihaudan ympäröimä linna vesistön äärellä. Kevään hennon vihreää kauneutta linnaan johtavalla koivukujalla. Kiersimme linnan huoneita, joiden lattiat, katot ja kaakeliuuneista monet olivat säilyneet ja jotka oli entisöinnin yhteydessä sisustettu uudelleen aikakauden tyyliin eri puolelta ostetuilla huonekaluilla. Itse asiassa ihan hieno linna, vaikka emme niin historiafaneja olleetkaan, että kaikki yksityiskohdat linnan vaiheista olisivat jaksaneet kiinnostaa. Jossain vaiheessa innostuimme ottamaan selfie-kuvia hienojen vanhojen peilien kautta – jotain

melko uutta varmaan tämänkin linnan historiassa.

Yhden linnan jälkeen olisimme mielellämme pitäneet kahvi/teetauon, mutta jos vaikka itse linna ja linnan puisto toikin mieleeni vaikka [Leedsin linnan](#) Englannissa, niin oheispalvelut eivät olleet samalta planeetalta. Matkamuistomyymälä oli ja vesipullon saattoi ostaa, mutta siihen se sitten jäikin. Jatkoimme 1/2 tunnin matkan Mirin linnaan. Mirissä aloitimme sitten kaivatulla tauolla. Lounastakin olisimme jo syöneet, jos sellaisen olisi jostain voinut ostaa, mutta saimme tyytyä kahviin/teeen ja yhteen kimpassa ostettuun länsimaiseen (lue: melko kalliiseen) keksipakettiin, jonka 8 suklaakeksiä hävisivät kyllä ennätysnopeasti 6 nälkäiseen suuhun!

Mirin linnasta (onneksi, tässä vaiheessa päiväämme) vain osa on auki kävijöille, sillä linnassa toimii myös hotelli ja ravintola. Näimme lisää haarniskoja, karhunaljoja ja muuta asiaankuuluvaa esineistöä. Täällä oli myös hienoja pienoismalleja linnasta eri aikakausilla, vähän Legolandin tapaan, luultavasti ihan oikeasti lastenkin mieleen. Mirissä teimme myös pienen kierroksen läheisessä kylässä nähdäksemme paikallisia omakotitaloja – tai paikallista maalaiskylää, hiukan vanhempaa vuosikertaa. Vastakohtana Minskin kerrostalokolosseille. Lounaspaikkaa ei edelleenkään löytynyt, mutta pieni kauppa, josta saattoi ostaa juotavaa, ranskanleivän, suolakeksejä tai jäätelöä. Keksit eivät enää tuntuneet hyvältä vaihtoehdolta “päivälliseksi”.

Siinä missä meille Niasvizhin ja Mirin linnoissa käynnin arvo oli lähinnä nähdä Valko-Venäjää hiukan Minskin ulkopuoleltakin, nähdä peltoja, metsiä ja maaseutukyliä, niin matkaseurueemme vakavammille bongareille retkellä oli lisää pistearvoa: kaksi pistettä Unescon kohteita bongaaville, kaksi pistettä maita tarkemmin eri aluelistoilla ja kaksi oblastia niitä laskeville. Meille, jotka laskemme vain itsenäisiä valtioita, YK:n jäsenmaita ja TCC-alueita, matka tuotti kaikilla laskutavoilla yhden pisteen.

Maaseuturetken, kuten edellisen päivän kaupunkikierroksenkin, ostimme suoraan paikalliselta Primetour – toimistolta, jonka löysimme netistä – pitkälti siksi, että heillä oli hyvät englanninkieliset sivut (25.2.2018: *linkki sivuille poistettu toimimattomana*). Sama toimisto varasi meille hotellin ja teki meille viisumia varten tarvittavan kutsun ja antoi meille ihan rahanarvoisia neuvoja viisumihakuprosessiin. Osan matkan kustannuksisa maksoimme heille etukäteen ja osan euroina paikan päällä käteisellä. Etukäteen hetkellisesti hiukan hirvitti rahan lähettäminen Minskiin, luottokorttimaksumahdollisuutta ei ollut (ja olisi siinäkin ollut riskinsä, tietysti) – mutta kaikki sujui hyvin ja saimme ihan tilaamamme palvelut ja oppaamme oli ihan asiantunteva.

MINSKIN NÄHTÄVYYDET

APRIL 22, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Tutustuimme Minskiin perinteisellä kaupunkikierroksella, etukäteen koko 6 hengen ryhmällemme tilatulla sellaisella: opas ja minibussi hakivat meidät aamuyhdeksältä hotellilta ja runsaat puoli päivää käytimme kaupungin “perusnähtävyyksiin”.

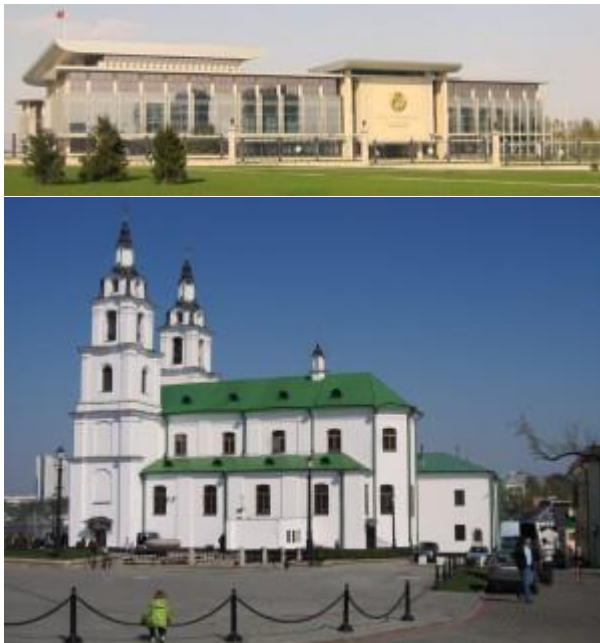
Aloitimme juutalaisten muistomerkiltä ([Tripadvisor #12](#)) ja opimme hiukan kaupungin historiasta toisen maailmansodan aikana ja neuvostovallan aikaisesta tavasta kertoa eri yhteyksissä kuolleiden venäläisten määrä, erottelematta sen enempää kansalaisuuksia tai uskontokuntia. Mutta Minskissäkin kuoli siis sopia aikana paitsi paljon valkovenäläisiä myös juutalaisia. Osittain siksi, että heitä siirrettiin itään, jotta tieto hetiän eliminoinnistaan ei kantautuisi länteen. Ihan vaikuttava muistomerkki tämäkin, vaikka pieni vaikka Auschwitzin rinnalla – mutta hyvä niin, siis että uhrejakin oli täällä sentään vähemmän.

Toinen sotamuistomerkki, jolla kävimme oli Afganistanin sodassa kuolleiden valkovenäläisten muistomerkki (Kyynelten saari, Island of Tears, [Tripadvisor #13](#)) – opas tuntui mielellään kertovan siitä, että nyttemmin valkovenäläiset nuoret miehet palvelevat armeijassa vain Valko-Venäjän alueella eikä heitä voida lähettää minne tahansa entisen Neuvostoliiton alueella kuten sen vallan aikana. Sotamuistomerkkejä edustanevat myös toisen maailmansodan muistomerkki, jonka näimme myös joka yö hotellimme ikkunasta hienosti valaistuna ja Voiton aukiolla ([Tripadvisor #4](#)) oleva pylväs, jonka edessä paloi ikuinen (?) tuli.

Matkalla hiukan keskustan ulkopuolelle katsastamaan jääkiekkokisojen päänäyttämöä ([Tripadvisor #9](#)) ohitimme myös presidentti Lukashenkon mahtipontisen palatsin, joka oppaan puheista päätellen ei tuntunut olevan ihan kansalaisten mieleen.

Mutta etenkin näin pääsiäisenä kaupungin tärkeimmät nähtävyydet taisivat sittenkin olla kirkot, Itsenäisydenaukion ([Tripadvisor #17](#)) reunalla oleva punatiilinen roomalaiskatolinen Saints Simon ja Helena -kirkko ([Tripadvisor #1](#)) ja Leninin avenuen varrella oleva valkoinen ortodoksinen Pyhän hengen katedraali ([Tripadvisor #10](#)). Pääsiäiseen liittyvistä rituaaleista [kirjoitinkin jo hiukan aikaisemmin](#). Itsenäisydenaukiolla taisi olla suurin näkemämme toukokuusia jääkiekkokisoja mainostava talon seinän kokoinen ”juliste” – kisamaskottipahvikuvia oli lähes joka kadunkulmassa.

Myöhemmin keskustaa kävellen kiertäessämme kävimme katsomassa myös oopperatalon ([Tripadvisor #8](#)) ja sirkuksen ([Tripadvisor #3](#)) – kaupungissa sirkuksella on ihan oma rakennuksensa, ei mitään tilapäistä sirkusteltoa. Osa ryhmästämme kävi oopperatalossa katsomassa Romeo ja Julia -baletin – me kokeilimme päästä sirkukseen, mutta kun jäljellä ei ollut kuin vip-lippuja (600 000 BYR, n. 44 euroa kappale, kun normaalihintaiset liput olivat ehkä korkeintaan luokkaa 140 000 BYR = n. 10 euroa), niin jätimme sirkusillan sitten kuitenkin väliin.

Iso osa näistä sijoittuu jokirannan alueelle sen verran pienelle alueelle, että niihin voi tutustua jopa kävellen. Hiukan kauempana keskustasta ovat kasvitieteellinen puutarha ([Tripadvisor #11](#)) ja modernia arkkitehtuuria edustava kansalliskirjasto ([Tripadvisor #5](#)) – niihin päästäkseen joutuu jo turvautumaan bussiin tai metroon. Kirjaston kävimme viimeisenä aamuna katsomassa – bussilla 100 matka Gym-tavaratalon kulmalta sinne taitui vartissa hintaa 3700 BYR (30 senttiä) suuntaansa.

Tripadvisorin kymmenen kärjessä listasta panimomuseo ([Tripadvisor #2](#)) meni meiltä ihan ohi – mutta aihe ei olisi ollut mitenkään kiinnostuslistamme kärjessä. Erinomaisen kaunis keväinen, lähes kesäinen, sää ei myöskään houkutellut museoihin, taidemuseoon ([Tripadvisor #6](#)) tai sotamuseoon ([Tripadvisor #7](#)).

(Oma aika -lehteen minusta tehdyssä esittelyssä mainitsin äskettäin, että tutustumme usein uuteen kaupunkiin Tripadvisorin Things to Do -listaa apuna käyttäen. Minskin kohdalla emme sitä käyttäneet, koska osallistuimme oikealla kaupunkikiertoajelulle, mutta koska Minsk lienee vielä suomalaisten matkakohteena vähemmän tunnettu, ajattelin varmistaa, että kaikki päänähtävyydet on tässä lueteltu, ja niinpä näkemiemme kohteiden linkittäminen Tripadvisorin listaan tässä tapauksessa tuntui hyvältä idealta.) Vielä – listauksen lopuksi jonkinlainen suositus, että jos Minskissä aikoo katsastaa vaan muutaman kohteen, niin mitä kannattaa valita – varmaan sitten Pyhän hengen katedraalin ympäristö ja Itsenäisyyden aukio ja sen laidalla oleva Saints Simon ja Helena -kirkko. Ja koska jokirantaa ei kannata sivuuttaa, niin ehkä sitten siellä tuo Kyynelten saari ja siellä oleva muistomerkki ja kannattaa käydä myös sen sisällä!

2 THOUGHTS ON “MINSKIN NÄHTÄVYYDET”

1. Pirkko M

[APRIL 22, 2014 AT 9:27 PM](#)

Hyvä kohde-esittely!

2. Pirkko

[APRIL 24, 2014 AT 10:40 AM](#)

Kiitos! Mukava, että viitsit kommentoida.

Näissä Minsk-jutuissa minulla on ollut kevyesti ainakin punaisena lankana yrittää tarjota tiiviissä muodossa perusasioita tästä kuitenkin suomalaisten turistikohteena vielä hiukan harvinaisemmasta kaupungista.

TURISTINA MINSKISSÄ

[APRIL 23, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS](#)

[Pääsiäistunnelmien](#), [maaseuturetken](#) ja [nähtävyyksilistauksen](#) jälkeen vielä jonkinlainen yhteenveto turistin käytännön kuviosta Minskissä.

Ihan ensimmäinen huomio Minskiin saapumisesta. Lentokentällä on jo ennen passintarkastusta käytävä rakennuksen toisessa kerroksessa ostamassa pakollinen sairausvakuutus. 3 päivän vierailulle huhtikuussa 2014 se maksoi 2 euroa (ja maksoimme sen euroilla) per henkilö – ilman sitä ei ole asiaa passintarkastukseen, eli passin ja viisumin lisäksi tarvitaan vielä tämä.

Aloitetaan, taas, taksihuijausjutulla.

Lentokentällä oli takseja runsaasti ja kaksi kuljettajaa lähestyi 6 hengen ryhmäämme tarjoten kahta autoa hintaan 30 euroa. 6 henkeä kuului tarjouksen ja laskimme sen tekevän 5 euroa nuppi ja hyväksyimme sen. Hotellille sitten päästyämme maksoimme toisesta taksista 220 000 BYR (n. 16 euroa) ja kuljettajamme vaikutti hetken tyytyväiseltä. Sitten toisen auton kuljettaja totesi, että meidän pitää maksaa lisää, hinta on 30 euroa per taksi. Yritimme hotellin vastaanoton avustuksella vielä selvittää asiaa, mutta maksoimme sitten lopulta autoista yhteensä 820 000 BYR (60 euroa) – hotellihenkilökunta oli selvästi taksinkuljettajien puolella, kun toivoimme saavamme heiltä tulkkausapua riitelyyn. Olisi pitänyt ottaa tarjous paperilapulle kirjallisena.

Paluumatkalle lentokentälle tilasimme hotellista ison auton, johon me kaikki mahduimme ja maksoimme siitä 650 000 BYR (n. 47 euroa). Tavallinen taksi olisi kuulemma maksanut 500 000 BYR (n. 36 euroa) – eli kaipa tuo 30 euroa lentokentältä kaupunkiin on ihan “oikea” hinta, mutta tapa, jolla meille tehtiin edullinen tarjous, jota sitten lopulta ei ollutkaan, oli vastenmielinen.

Takseja ei tätä enempää sitten taas tässäkin kaupungissa käytetty. Busseja ja metroa sen sijaan jonkin verran. Niin bussi- kuin metrolippu maksoi 3 700 BYR (0,27 euroa). Busseissa on neovärisiin liiveihin sonnustautuneet erilliset rahastajat, joille matkan voi maksaa ja paikoitellen on myös kioskeja, josta lipun voi ostaa etukäteen. Bussilinjoista selvän saaminen on hiukan haasteellista, sillä englantia kaupungilla ei juuri puhuta. Me yritimme selvittää kirjastolle menevää bussilinjaa ja saimme siihen lopulta apua nuorelta mieheltä samassa bussissa, mutta emme bussinkuljettajalta tai rahastajalta. (Kirjastolle menee Itsenäisyydenaukiolta bussi numero 100.)

Hotellimme Yubileynaya (***) oli siisti ja sen sijainti oli suhteellisen hyvä, lähellä jokirantaa ja kohtuuetäisyydellä Pyhän Hengen katedraalista, jonka ympäristöön

kaupungin keskustan turistimielessä voisi sijoittaa. Huoneet olivat hiukan sisäoppilaitostyyllisiä, kulmittain asetettuine erillisine sänkyineen. Aamiainen oli kohtuullinen – ei erityisen hyvä, muttei huonokaan: mehu oli vetistä, leikkeleet hiukan vastenmielisiä, mutta rahkaletut ja puuro hyvää. Pääsiäissunnuntain asiaankuuluvista maalatuista munista ja kulitsoista lisäpisteitä.

Ruokapaikkoja kaupungissa ei löydä ihan helposti. Me söimme näissä:

- [Traktir](#) – meluisa perusvenäläinen paikka, johon satuimme paikalle kesken hää- ja syntymäpäiväjuhlien ja saimme paitsi hyviä (mutta rasvassa uivia) perunalettuja myös laulu- ja tanssiesityksiä ja mahdollisuuden vaikka tanssia
- Verhnii Gorod – rauhallinen kellariravintola Pyhän Hengen katedraalin vieressä, perusvenäläistä ruokaa, mm. borsch-keittoa, perunalettuja – jälkiruokakakut näyttivät tosi hyviltä.

- [Grand Cafe Minsk](#) – Travelloverin blogissaan (ja Maailmanmatkaajien kokouksessa) vuolaasti ylistämä vanha tyylikäs kahvila-ravintola, jossa ruoka ja palvelu tosiaan olivat erinomaisia, hintataso minskiläisittäin melko korkea (mutta hinta-laatusuhde silti kohdallaan). Tunnelmaltaan ja miljööltään jäi minusta kyllä toiseksi vaikka [Budapestin Cafe New Yorkille](#) tai [Buenos Airesin Cafe Tortonille](#), mutta ihan kiva paikka

- [News Cafe](#) – täällä söimme yhden lounaan. Ruoka oli hyvää, samoin palvelu. Sekä Grand Cafe Minskissä että News Cafessa palvelua saa englanniksi, muissa paikoissa menu löytyi englanniksi, mutta kielitaitoisia tarjoilijoita ei ollut.

Kahden hengen yleensä kevyehköön ruokailuun sai tyypillisesti kulumaan 300 000 –

500 000 BYR (= 20 – 35 euroa). Ensimmäinen koko 6 hengen seurueemme lasku Traktirissa oli lähes 1 000 000 BYRiä (n. 70 euroa) – hetkellisesti säväytti tuo miljoonan ravintolasku!

McDonaldskin keskustassa on, mutta emme ehtineet sitä testaamaan.

Pieniä (tai vaikka isompiakin) kauppoja, joista voisi ottaa vettä tai muuta juotavaa ei myöskään löydä ihan helposti, vaikka niitä onkin. Niitä pitää vaan rohkeasti osata etsiä – ruokaosio saattaa olla turistirihkamakaupan takaosassa tai kauppa saattaa olla mitäänsanomattoman oven takana, jonka huomaa vaan siitä, että sinne menee paljon ihmisiä. Juotavaa voi myös ostaa kahviloista mukaan. Light-juomia on harvassa paikassa.

Shoppailuun emme varsinaisesti panostaneet, mutta kaupungissa on useampia ostoskeskuksia ja Gum-tavaratalo keskeisellä paikalla. Tavaratalosta ostimme muutaman paketin jääkiekkokisasuklaata – ja “ihastelimme” Neuvostoaikeista arkkitehtuuria (ja tarjontaa). Keskustaa lähin ostoskeskus on ehkä maanalainen ostoskeskus Itsenäisyydenaukiolla – sisäänkäynti löytyy esimerkiksi punatiilisen kirkon vierestä. Myös [Zamak-ostoskeskus](#) näytti olevan melko lähellä – oppaamme sitä kevyesti suositteli, muttemme käyneet siellä.

Lopuksi – jo tutuksi tulleeeseen tapaan yhteenveto matkamme kustannuksista:

Viisumit (Ryhmäviisumi, 2 hengen osuus)	20,00
---	-------

Lennot	409,50
Pakollinen sairaskorvaus	4,00
Hotelli *** (3 yötä)	316,70
Kaupunkikierto (2 hengen osuus 6 hengen retkestä)	52,40
Maaseutukierto (ja linnojen pääsymaksut) (2 / 6 henkeä)	142,50
Taksit (osuutemme), bussit	37,36
Lentokenttäparkki	60,00
Venäjän kielen aakkoset -kurssi	22,60
Matkamuuistoja	4,36
Yhteensä, 2 hengeltä	1069,42

2 THOUGHTS ON "TURISTINA MINSKISSÄ"

1. **Pirkko M**

[APRIL 23, 2014 AT 6:15 PM](#)

Näinhän se meni!

2. **Pirkko**

[APRIL 24, 2014 AT 10:42 AM](#)

Jep Kiitos kommentista. Lisäsin vielä tuon muistutuksen pakollisesta vakuutuksenostosta jutun alkuun, unohtui ensimmäisestä versiosta.

VALKO-VENÄJÄ (BELARUS)

[APRIL 26, 2014](#)

Tässä vielä [kuvakertomus matkastamme Valko-Venäjälle](#)

Valko-Venäjältä kirjoitin matkalta ja vähän sen jälkeen blogiin seuraavat jutut:

- [Pääsiäislauantai Minskissä](#)
- [Niasvizh ja Mir – maaseuturettekellä Valko-Venäjällä](#)
- [Minskin nähtävyydet](#) ja
- [Turistina Minskissä](#)

Matkaseurueeseemme myös kuulunut Kari Mäntysalo kirjoitti myös matkastamme, ihanasti [runomuodossa](#).

Pitkäperjantaina juhlatunnelmaan Traktir -ravintolassa voi myös paneutua [tämän lyhyen videon myötä](#).

Ennen matkaamme Suomessa käytiin myös hiukan keskustelua siitä, että pääsevätkö journalistit Valko-Venäjälle toukokuussa jääkiekkokisojen aikaan pelkällä ottelulipulla kuten muut kisoihin osallistujat vai tarvitsevatko erilliset toimittajaviisumit – ja jos pääsevät, niin mistä saavat kirjoittaa, vain kisoista vai muutenkin maasta.

Minä kirjoitin nyt maasta, tosin enimmäkseen vasta maasta poistuttuani, ja tuskin mitään kovin arkaluontoista – ihan vaan näin turistin näkökulmasta, ilman sen kummallisempaa poliittista tai muuta agenda.

Tuossa yhteydessä keväällä näin myös [tällaisen kartan lehdistön tilanteesta eri maissa](#) – Valko-Venäjä kuuluu sen mukaan näihin vaikeisiin maihin.

Jos hiukan hahmottelemamme matka Saudi-Arabiaan toteutuu ensi vuoden pääsiäisenä, niin sitten vieraillemme maassa, josta ei taida kannattaa kirjoittaa kyseisessä maassa oleskellessa riviäkään.

BUCKET LIST

APRIL 28, 2014

Bucket List -niminen ravintola Sydneyn Bondi Beachillä marraskuussa 2013

Kirjoitin pari vuotta sitten tänne pienen ihmettelyn näkemästäni [Bucket List -käsitteen käännöksestä](#) ja yllättäen vuosien mittaan haku Bucket List suomeksi on ollut [kestosuosikki blogiimme kohdistuvissa hauissa](#).

Olen vasta äskettäin tutustunut [Bloglovin -palveluun](#) ja seuraan nykyisin sitä kautta muutamaa blogia – muiden blogeja kun tulee muuten turhan harvoin luettua ja sen listalta huomasin tänä aamuna Tarinoita Maailmalta -blogin kirjoittaman oikean – ja laajan – listan, [My Bucket List](#).

Puoliakaan tuolla listalla olevia asioita en ole tehnyt – enkä kaikkia niistä edes (ainakaan enää) haluaisikaan tehdä, mutta lista on kuitenkin sen verran upea, että ajattelin “mainostaa” sitä täälläkin.

Meillä on matkailun osalta aina hahmotelmia vuodeksi pariaksi eteenpäin, mutta usein sitten muuttuvat vielä ennen suunnitelmien konkretisoitumista matkavarauksiksi, mutta ihan tuollaista listaa en ole tullut laatineeksi. Ehkä joskus vielä ...

(Matkailun osalta juuri nyt on mietinnässä, että mitä sitä keksisi juhannukseksi, ja sitten seuraavaksi "pitäisi" alkaa hahmottamaan syksyä, talvea – ehkä Aasiaa, ehkä Afrikkaa, mutta mitään ei ole vielä kiinnitetty.)

P.S. Pitäisi joskus kertoa enemmän tuosta Bloglovin-palvelusta, mutta sitä odotellessa, jos sitä käytät tai tämän innoittamana haluat siihen tutustua, niin [Meriharakan voit laittaa seurattavaksesi tästä linkistä.](#)

TOUKOKUUN KUVA

MAY 1, 2014

Toukokuun kuva on [Oslosta](#) parin vuoden takaa.

Oslon matkan satuimme varaamaan, helatorstaiiikonlopun ohjaamana, siten, että olimme siellä myös 17. toukokuuta, Norjan kansallispäivänä ja juhlinta kaupungilla oli värikästä ja näyttävää. Ihan erilaista kuin Suomessa joulukuun alussa.

Suosittellemme Osloa, ihan tavalliseksi pidennetyn viikonlopun kohteeksi kuin ihan erityisesti vierailua Oslossa 17. toukokuuta.

Tämän vuoden toukokuun matkamme suuntautuvat [Vilnaan ja Kaukaasiaan.](#)

(Jos haluaisit kuvan taustakuvaksi omalle tietokoneellesi, paina kuvassa hiiren vasenta näppäintä ja valitse Aseta taustakuvaksi tai Set as desktop background.)

BLOGIVIERAILUJA

MAY 1, 2014

[Matkamessujen messubloggaajakuvion myötä](#) tulin kevyesti tutustuneeksi muutamiin muihin matkablogeihin.

Näistä muutamaa olen sittemmin seurannut Bloglovinin kautta ja joihinkin olin yhteydessä matkamessujen jälkeen ja tämän tiimoilta sovimme pääsiäismatkailun tiimoilta vieraskynä -blogijuttujen kirjoittamisesta Maailman kansi -blogin (linkki poistettu blogin poistuttua 6.9.2018) kanssa.

Sen tiimoilta pieni juttuni Valko-Venäjältä, erityisesti pääsiäisen näkökulmasta (linkki poistettu blogin poistuttua verkosta), on luettavissa tuosta blogista – ja lähipäivinä julkaisen täällä jutun Baskimaasta, jossa tuon blogin kirjoittaja, Kööpenhaminassa asuva Carolina, vietti pääsiäisensä.

Baskimaa ... pitäisiköhän se lisätä vielä tämän vuoden matkakohteisiin ...

VIERASKYNÄ: VALLOITTAVA BASKIMAA

MAY 2, 2014

Tänä vuonna päätimme viettää pääsiäisloman Pohjois-Espanjassa sijaitsevassa Baskimaassa. Espanjassa pääsiäisperinteet elävät yhä sitkeimmin vaurasta Pohjois-Espanjaa köyhemmässä ja uskonnollisemmassa eteläisessä Espanjassa. Todella vaikuttavia pääsiäiskulkueita voi nähdä esimerkiksi Andalusian kaupungeissa Málaga, Sevillassa ja Córdoba. Vaikka muuallakin Espanjassa järjestetään monin paikoin edelleen pääsiäismessuja, pääsiäiskulkueiden määrä on pienenemään päin, ja esimerkiksi Baskimaassa niitä on jäljellä enää vain muutamia, eivätkä ne ikävä kyllä yllä vaikuttavuudeltaan tai tunnelmaltaan Andalusian tasolle. Tästä huolimatta Baskimaa ja erityisesti San Sebastián ovat täydellisiä lomakohteita juuri esimerkiksi pääsiäisen viettoon ja siitä edelleen pitkälle syksyyn saakka.

Pääsiäiskulkuetta Hondarribian vanhassakaupungissa

San Pedron kylässä

Baskimaa tarjoaa matkalaiselle sydämen kyllyydestä kulttuuria, herkuttelua ja upeita maisemia. Lämpötilat voivat kohota lähelle 20 astetta jo huhtikuussa, mutta Atlantin vaikutus pitää huolen siitä, että kesäkuukausinakaan lämpötila ei usein nouse liian tukalaksi – myös tästä syystä Pohjois-Espanja on sisämaassa asuvien espanjalaistenkin suosiossa. Runsaiden sateiden ansiosta Baskimaa on tunnettu vehreydestään ja erottuu näin maisemaltaan suurelta osalta muusta Espanjasta.

Baskimaa on kiehtova sekoitus ikivanhaa baskikulttuuria sekä eurooppalaista hienostuneisuutta, jonka aistii erityisesti Ranskan läheisyydessä sijaitsevassa rantakaupunki San Sebastiánissa. Mielestäni San Sebastián on yksi maailman kauneimmista näkemistäni kaupungeista.

La Conchan ranta ilta-auringossa

Alue on tunnettu hyvästä ruuastaan, erityisesti *pintxoistaan* ja monista Michelin-ravintoloistaan. Vuosittain julkaistavan maailman parhaimpien ravintoloiden listan kärkikymmenikössä on jo esimerkiksi kaksi baskiravintolaa, Arzak ja Mugaritz. Katso koko lista [täältä](#). Pintxot ovat Baskimaan erikoisuus. Ne ovat usein vaalean leivän päälle koottuja tapaksia tai erillisiä pieniä, lämpimiä annoksia. Pintxoilla voi herätellä nälkää tai sitten pintxoista voi koota kokonaisen illallisen.

Kalliimpien Michelin-ravintoloiden sijaan juuri pintxot ja paikallistenkin suosimat keskitason ravintolat ja kuppilat tarjoavat huikeita makuelämyksiä kohtuuhintaan. Kannatta kokeilla myös paikallista siideritilaa, jonka perinteinen ja edullinen illallinen valtavine siideritynnyreineen jää varmasti mieleen. Alueella tehdään ja juodaan myös *txakolia*, raikasta ja hapokasta valkoviiniä, joka sopii täydellisesti kalaruokien kanssa; Baskimaan ruokakulttuuria leimaa erityisesti runsaasti käytetty kala ja

äyriäiset. Kannattaa kokeilla myös lähellä sijaitsevan Riojan viinialueen viinejä, joita Baskimaassa juodaan laajalti. Vinkkejä onnistuneeseen San Sebastiánin pintxo-kierrokseen löydät esimerkiksi Todopintxos-sivustolta (englanniksi).

Txakoliviljelmiä Getariassa

Suomesta ei Baskimaahan tietääkseni ole sesonkiajan ulkopuolella suoria lentoja, mutta joinakin vuosina ovat jotkin lentoyhtiöt tarjonneet suoraa lentoa Helsingistä Biarritziin (Ranska), joka sijaitsee vain noin puolen tunnin ajomatkan päästä San Sebastiánista. Muuten voi lentää esimerkiksi Madridiin tai Barcelonaan ja jatkaa matkaa junalla, bussilla, tai lentäen. Tällä kertaa löysimme Expeditalta hyvän hotellitarjouksen kolmen tähden Husa-hotellista, jonka sijainti San Sebastiánin keskustassa oli ihan täydellinen! Löydät lisää majoitus- ja matkavinkkejä esimerkiksi [San Sebastiánin virallisilta turismisivuilta](#).

Valloittava Baskimaa -jutun kirjoittaja on Kööpenhaminassa asuva Maailmankansiblogin (linkki poistettu blogin poistuttua 6.9.2018) kirjoittaja Carolina.

KEVÄISET HÄÄT VILNASSA

MAY 4, 2014

Hyvissä ajoin, jo viime syksynä, saimme "varaa päivä" -tyyppisen ennakkokutsun Lassen veljenpojan häihin toukokuun alussa Vilnaan. Vilnaan, sillä vaikkakin pari asuu Tukholmassa, niin morsian on kotoisin Liettuasta. Ja kun veljenpojan vanhemmat ovat Suomesta ja Tanskasta tiedossa oli todella monikansalliset häät.

Vihkiminen tapahtui Vilnan Sts Johnin kirkossa, ruotsalaisen ja liettualaisen papin vuorotellen vieden seremoniaa eteenpäin, ruotsiksi, liettuaksi ja englanniksi. Häällallinen tarjottiin Kernaves Bajorynen pienessä konferenssihotellin tyyppisessä juhlapaikassa, kauniin vihreällä Liettuun maaseudulla, jossa lähes 100 hengen juhlaväki saattoi myös mukavasti yöpyä hotellissa ja alueen mökeissä.

Hääparin saapuessa Kernaveen he saivat ensin liettualaisen tradition mukaisesti leipää, suolaa ja juomaa kummankin vanhemmilta. Ja kun paria oli väsyksiin asti kuvattu oli puheiden vuoro ja aikanaan sitten ensin lämpimän ruuan ja sitten, liettualaisen tapaan, vasta lämpimän ruuan jälkeen leikkelepöytä ennen hääkakkuja.

Lisää puheita, särkyvää lasia tuomaan onnea, videoita ja tarinoita parista ja sulhasen polttareissa. Saimme myös kuulla, vielä kerran, tarinan häiden teemasta, sammakosta. Pari on nimittäin tavannut toisensa internetissä, Mötesplatsen.se -palvelussa, jossa voi tehdä aloitteen lähettämällä toiselle symbolin, esimerkiksi sammakon: haluan tietää Sinusta lisää. Tämän parin ensimmäinen yhteys syntyi morsiamen lähettäessä sulhaselle sammakon. Tosielämän ilmeisen onnellinen Klikkaa mua -tarina siis!

Illan mittaa tutustuimme niin ruotsalaiseen, tanskalaiseen kuin liettualaisen juomalauluperinteeseen ja näimme myös miten loistavasti tuore aviopari pärjäsi ruotsalaisessa (?) "The wedding shoe" -kilpailussa vastaten samoin lähes kaikkiin kysymyksiin! Hääkakkuja oli useita, länsimaisittain perinteisempi

kerroskakku, sammakkoteemalla tietysti, ja liettualaisia grafo sakotis "puukakkuja", jotka meille muille taisivat kaikille olla uusi tuttavuus – morsian pitikin niistä pienen opastuksen: miten niitä leikataan ja miten niitä nautitaan. Tätä hiukan krokanttityyppistä kakkua saimme myös mukaamme, siinä missä, tietysti sammakonmuotoisia, pieniä suklaamakeisiakin.

Vilnalle tällä matkalla, olimmehan Liettuassa vain perjantai-illasta sunnuntai-iltaan, ei juuri jäänyt aikaa. Mutta se ei haitannut, [olimmehan olleet kaupungissa aikaisemminkin](#), ja ehdimme lauantaina hetken kiertelemään kaupungilla vanhoja muistoja verestäen. Kävimme mm. Gates of Dawnilla, jonka vieressä sijaitsevassa hotelli Europa Royalessa silloin asuimme. Tällä kertaa asuimme paitsi [Kernavesissa](#) myös Vilnassa yhden yön hotelli Novotelissä, jota myöskin voisimme lämpimästi suositella siinä missä Europe Royaleakin.

[Novoteli](#)ä vielä enemmän siksi että kokemuksemme on tuoreempi, hotellissa oli erinomainen aamiainen ja nopea nettiyhteys ja ihmiset olivat erinomaisen ystävällisiä ja sallivat meidän viedä sunnuntainakin jättää laukkumme iltapäiväksi hotellille, vaikka emme enää siellä olleet asuneetkaan.

[Edellisellä kerralla kävimme](#) katedraalissa, Sts Peter & Paul -kirkossa, tv- tornissa, KGB-museossa, Uzupisin tasavallassa ja Trakain linnassakin – nyt vain suosittelimme näitä Vilnaan pitemmäksi aikaa jääville sukulaisille ja lensimme itse kotiin jo sunnuntai-iltana.

Tässä vielä [linkki kuva-albumiin tämänkertaisesta Vilnan matkastamme \(ja häistä\)](#). Edellisen kerran olimme Vilnassa keväällä 2007, silloin osana pientä (oma-toimista) kiertomatkaa reitillä lentäen Riikaan, sieltä bussilla Vilnaan ja taas Vilnasta lentäen takaisin Suomeen – jos oikein haluat perehtyä Vilnaan muiden valokuvia katsellen, niin tässä vielä [linkki tämänkin matkan kuviin](#).

MATKAKUVIA MATKABLOGEISSA

MAY 5, 2014

Monissa matkailublogeissa on paitsi juttuja kohta alkavista, meneillään olevista tai äskettäin tehdyistä matkoista, myös erilaisia mekanismeja nostaa uudelleen esille aikaisempia kohteita, kuvia tai juttuja jotenkin “järkevästi”.

share travel photos!

#IGTRAVELTHURSDAY

Instagramissa pyörii Travel Thursday -niminen kuvio, jossa joka torstai kirjoitetaan joku matkailuaiheinen juttu ja promotaan sitä Instagramin puolella. Maailmanlaajuinen kuvio, josta löytyy myös [suomalainen linkkikokoelma](#). Meriharakka ei (vielä?) ole Instagramissa, mutta [Facebookissa](#) ja [Twitterissä](#). Ehkä joskus vielä täälläkin ...

[Sophie's World](#) -blogi julkaisee ainakin silloin tällöin sunnuntaina kuvan, vain kuvan, jostain kohteesta otsikolla Silent Sunday. Viime sunnuntain kuva Marsaxlokkista Maltalta toi kivasti mieleen [omat muistot lähes jo 10 vuoden takaa](#) siitä, miten paikallisbussi kiemurteli pieniä ahtaita kujia pitkin tähän värikkääseen kalastajakylään.

Meriharakassa olen muutaman kuukauden verran julkaissut [kuukauden kuvaa](#) – ideana, että kyseinen kuva on aina joltain matkalta, joka on sijoittunut juuri tähän vuodenaikaan, toukokuussa kuva jostain toukokuussa joskus tehdystä matkasta. Lisäksi blogin ulkoasua viimeksi uudistaessani panostin linkeihin siten, että kaikki blogissa käsitellyt kohteet olisivat helposti löydettävissä oikean sivun linkeistä.

MATKALLA ETELÄ-KAUKAASIAAN

MAY 7, 2014

Etelä-Kaukasian matkamme alkaa ensi viikolla – menolentomme Yerevaniin (ja paluulentomme Bakusta) on Kiovan kautta, joten saamme vielä jännittää hiukan sitä, että toteutuuko tämä lentoreitti vai joudummeko viime hetkellä hakemaan uuden reitin.

Matkamme kohteena ovat siis Etelä-Kaukasian maat, eli Armenia, Georgia ja Azerbaidžan. Alueen lukuisat kiistanalaiset alueet, Georgiassa Adžaria, Abhasia ja Etelä-Ossetia ja Azerbaidžanissa Nahitševanin ja Vuoristo-Karabahin jätämme suosilla väliin – vaikka matkakumppanimme (lähdemme matkalle yhdessä toisen pariskunnan kanssa, johon olemme tutustuneet Maailmanmatkaajaklubin kautta) taitaisivat maabongausmielessä niissäkin mielellään käydä!

Matkallamme, joka siis on kiertomatka, Armenian Yerevanista autolla Georgian Tbilisiin ja sieltä lentäen Azerbaidžanin Bakuun, josta lennämme takaisin, näemme näistä maista varmasti paljon – jo pelkästään Unescon maailmanperintökohteita on ohjelmassa kuusi!

Eli aloitetaan etukäteisfiilistely vaikka näistä:

Armeniassa näemme Geghardin luostarin, Haghpatin ja Sanahinin luostarit ja Echmiatsinin katedraalin ja kirkot sekä Zvartnotsin arkeologinen alueen – 3 pistettä yhteensä (jos näitä bongaisimme)

Geghard, Haghpat, Echmiadzin, Mtskheta

Georgiassa vain Mtskhetan historialliset kirkot yltyvät tähän statukseen, mutta varmasti Tbilisin kaupunki on näkemisen arvoinen siinä missä Yerevankin Armeniassa – kuulemma yksi maailman vanhimpia kaupunkeja.

Azerbaidžanissa Bakun vanha muurien ympäröimä kaupunki ja Shirvan Shahin palatsi ja Neitsyttorni muodostavat yhden maailmanperintökohteen ja Gobustanin kalliopiirroksiset hiukan kaupungin ulkopuolella toisen.

Shirvan ShahGobustan

Ja kun aihepiirissä Unescon maailmanperintökohteet ollaan, niin muistutettakoon samalla, että Vilnan vanha kaupunki, jossa [ehdimme hiukan kierrellä viime viikonloppuna](#), on sekin tällainen. Ja varmasti statuksensa arvoinen, kaikkine kirkkoineen ja kauniine katuineen!

Matkablogeissa Unescon maailmanperintökohteet ovat nykyisin suosittu aihe – tässä [yksi tuoreimpia aiheen tiimoilta lukemiani](#) Tarinoita maailmalta -blogista, mahdollisesti [tämän kirjan](#) innoittamana kirjoitettu. Me olemme yrittäneet sinnikkäästi olla aloittamatta nykyisin käyttämiemme listojen rinnalle enää muilla listoilla olevien kohteiden laskemista, mutta saa nähdä pitääkö näiden laskemiseen vielä jossain vaiheessa kuitenkin sortua ...

(Kuvat tässä jutussa eivät luonnollisestikaan ole näin ennen matkaa omiani, mutta poimittu netistä lähinnä paikallisten matkatoimistojen sivuilta – ja näiden intresseissä luultavasti on näiden jakaminen, jotta yhä useammat ihmiset löytäisivät myös nämä seudut.)

KOVIA JA PEHMEITÄ ASIOITA KAUKAASIASTA

MAY 8, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Ajattelin käydä läpi näiden maiden perustiedot Wikipedian maakohtaisista tietoruuduista ja lukiessani niitä rinnakkain yritin hakea eroja maiden välillä, mutta faktatasolla niistä tuntui enemmän löytyvän yhteneväisyyksiä kuin eroja näistä kolmesta vuonna 1991 itsenäistyneistä entisistä Neuvostotasavalloista.

	Armenia	Georgia	Azerbaidžan
pääkaupunki	Jerevan	Tbilisi	Baku
pinta-ala	29 743 km ²	69 700 km ²	86 600 km ²
väkiluku	n. 3 miljoonaa	n. 5 miljoonaa	n. 10 miljoonaa
kieli	armenia	georgia	azeri
valuutta	Dram (AMD)	Lari (GEL)	Manat (AZN)

Bruttokansantuotteella per kapita mitattuna **Azerbaidžan** öljyvaltiona on selvästi rikkain, samalla tasolla kuin vaikka Serbia tai Etelä-Afrikka. **Armenia** ja **Georgia** ovat selvästi köyhempiä, samassa suuruusluokassa kuin esimerkiksi Egypti tai Jordania. Georgian talous romahti Georgian sodan takia ja Armenian talous kärsii mm. rajoista, jotka ovat suljettuja niin Azerbaidžanin kuin Turkin suuntaan. Armenian osalta [Ulkoministeriön sivut](#) mainitsevat merkittävänä tulolähteenä ulkomailla olevat armenialaiset siirtolaiset, jotka lähettävät rahaa kotimaahansa. Armenia on ortodoksimaa, kuten Georgiakin, mutta Azerbaidžan on muslimimaa ja kaikkien maiden osalta korostetaan siveellistä pukeutumista. Minkään näiden maiden valuuttaa ei ilmeisesti voi Suomesta etukäteen hankkia ja kannattaa varautua käteispainotteiseen elämiseen.

Makrotasolta mikrotasolle – pieni katsaus koteihimme näissä maissa:

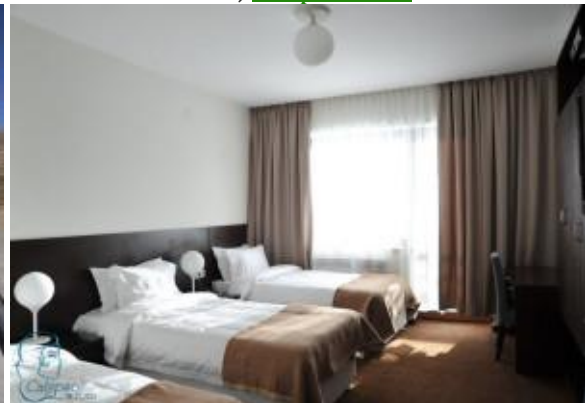
Yerevanin asumme [Royal Tulipissa](#)

ja Tbilisissä [Marriot Courtyardissa](#).

Georgiassa asumme yhden yön myös maaseudulla Gudaurissa, [Carpe Diem](#) -hotellissa.

Ja lopuksi on vielä vuorossa Bakussa [Central Park](#) -hotelli.

Hotellivalinnat ovat Starlight Toursin, joka on tämänkin matkamme järjestäjä. Lähi-idän kiertomatkallemme olimme tyytyväisiä heidän tekemiin hotellivalintoihin, ainoa hotelli, joka jätti hiukan toivomisen varaa, oli se hotelli, jonka olimme itse vaihtaneet toiseen!

Tätä matkaa heidän kanssaan hahmotellessämme, 4 hengen seurue, kaikilla hyviä

ideoita reitistä ja ajoituksesta ja aikaa kuitenkin aika rajallisesti, niin aika monta iteroitukierrosta [Starlight Tours](#) sai tehdä ennen kuin olimme valmiita toteamaan, että tässä se nyt on, ok! Lähiviikkoina näemme sitten miten hyvän suunnitelman saimme kasaan ...

Lopuksi vielä lyhyesti turvallisuustilanteesta näissä maissa – matkustustiedotteiden mukaan mitään suurempaa huolta ei pitäisi olla, paitsi näillä useilla tämän alueen kiistanalaisilla alueilla, jonne emme ole ajatelleet mennä.

Tosin edellinen “fiilistelyartikkelini” kirjoitti Facebookin puolella keskustelun siitä, että pitäisikö sittenkin käydä Vuoristo-Karabahissa. Yerevanissa vietämme nimittäin lentoaikataulun muutoksesta tulleen ylimääräisen päivän Lassen tuttavän kanssa, jonka vaimo on tuolta alueelta kotoisin ja tuli puheeksi, että heidän seurassaan sinne saattaisi hyvin päästä, mutta ehkä kuitenkin jätämme väliin – ja käymme sen sijaan heidän kanssaan [Aragats-vuorella](#).

Ja kun tuon Vuoristo-Karabahin tuossa mainitsin, niin alla pari Marko Ukkolan kuvaa siihen liittyen – kivanmuotoinen kivimuodostelma siellä ja melko harvinainen dokumentti, eli Vuoristo-Karabahin viisumi (irralisena, ettei passi mene “pilalle”):

Vuoristo-Karabah, Vuoristo-Karabahin viisumi

YHTEISTYÖMME OMA AIKA -LEHDEN KANSSA PÄÄTTY

MAY 9, 2014 PSCHILDT 1 COMMENT

MERIHARAKKA

PIRKKO SCHILDT

Meriharakka

Iirislahdesta maailmalle ja takaisin - matkakertomuksia läheltä ja kaukaa. Takana 80+ maata ja lisää 5-7 matkalla vuosittain. Bloggaajana yli 10 vuotta.

Meriharakan vierailu Oma aika -lehden blogeissa jäi sitten lyhytaikaiseksi – päädyimme

sopimuksen päättämiseen teknisten erimielisyyksien takia. Tai pitäisikö sanoa yhteistyömuodon toteutukseen liittyvän väärinkäsityksen takia.

Kun helmikuussa aloitimme keskustelut Meriharakka-blogin sisällön jakamisesta yhtenä Oma aika -lehden blogeista, yksi ensimmäisiä ehtojani oli:

Koska blogimme on ollut olemassa jo kymmenen vuotta – ja uskoni tällaiseen yhteistyöhön pitkällä aikavälillä ei ole kovin hyvä – lehtenne luultavasti keksii viimeistään vuoden kahden mittaan jotain muuta – niin en ole halukas tähän: “Tällaisessa tapauksessa toimitaan niin, että blogi ohjataan ilmestymään Oman Ajan palvelussa ja lakkaa siis olemasta tämänhetkisessä palvelussaan.” – sillä tästä muodostuisi meille ongelma siinä vaiheessa kun kyllästyisitte yhteistyöhön kanssani. Joten, jos tämä on kynnyskysymys teille, niin emme taida päästä eteenpäin asiassa.

“Vastauksena” tähän Oma aika -lehti kiirehti tapaamista kanssamme ja tavatessamme läsnä oli paitsi päätoimittaja ja toimitussihteeri myös muutama teknisestä toteutuksesta vastaava henkilö ja toistimme tämän todeten, että kun kummankin toteutusalueena on WordPress, niin saman materiaalin julkaiseminen niin olemassaolevassa blogissa kuin Oma aika -lehden blogissa on helppoa.

Sen jälkeen osana teknistä toteutusta toimitimme blogistamme matkailuun liittyvän aineiston – ei siis koko blogin sisältöä – Oma aika -lehden blogialustalle ladattavaksi. Ainakin tekniset henkilöt ymmärsivät varmasti tuossa vaiheessa, ettei koko blogi siirry tuolle alustalle.

[Maaliskuussa aloitin](#) julkaisun sekä omassa että Oma aika -lehden blogissa ja näin edettiin, ongelmitta, huhtikuun puoleen väliin.

Tällä välillä kävin myös yhden keskustelun Oma aika -lehden online-tuottajan kanssa sen tiimoilta, että onko ok, jos ottaisimme yhden bannerimainoksen blogiimme (tietysti siis omaamme, sillä emme kai me neuvottelisi Oma aika -lehden blogialustan mainoksista) ja tähän saimme vastauksen, että tämä on ok, kunhan aineistomme ei mene (myös) heidän sivulleen, banneri olisi ok ja linkitys meidän sivullemme olisi ok. Huhtikuun puolellavälissä sitten samainen online-toimittaja pyysi, että ohjaisimme oman domainimme (www.meriharakka.net) Oma aika -lehden blogiin ja vaikka sitten kertasin hänelle (ja päätoimittajalle) edellä kuvaamani vaiheet sopimukseemme liittyen, niin lopputuloksena oli, että nyt lehti kuitenkin, bloggaajien tasapuolista kohtelua korostaen, halusi blogin olevan kokonaan vain Oma aika -lehden palvelussa. Johon sitten totesin, että kun jo helmikuussa totesin ehtonani olevan oman blogini säilymisen, niin päätimme sitten lopettaa yhteistyön lyhyeen.

Ymmärrän Oma aika -lehden kannan sikäli, että kun jutut ovat netissä kahteen kertaan, niin Google-haut jakautuvat kumpaankin kohteeseen ja Oma aika -lehden blogiin ohjautuu vähemmän liikennettä kuin jos kaikki haut ohjautuisivat sinne – mutta en ihan ymmärrä sitä, että lehti ei ollut tätä ymmärtänyt yhteistyömme alussa ja alkutaipaleella. Mutta, kuten päätoimittaja totesi, blogit olivat heille uusi asia – ja aivan ilmeisesti uudempi kuin meille, eli eivät olleet oikein ymmärtäneet tätä.

Me emme valintatilanteessa edelleenkään jääneet kovin pitkäksi aikaa miettimään jättämmekö oman alustamme ja siirrymme kokonaan lehden alustalle – kymmenen vuoden historia ja vapaus hallita kokonaisuutta alustaa myöten itsenäisesti oli meille

arvokkaampi asia kuin pieni rahallinen (luonnollisesti veronalainen) korvaus materiaalin jakamisesta Oma aika -lehdelle.

Vuosien mittaan olen seurannut myös joitakin muita blogeja ja parhaimmillaan yhteistyökuvioiden muuttuessa monikin blogi muuttaa alustansa ja yhteisöään ainakin kerran vuodessa. Viimeisimpiä muuttoja edes satunnaisesti seuraamistani blogeista on esimerkiksi [Kaukokaipuu](#) -matkablogin muuttaminen pois [Rantapallo-alustalta](#) tai PlusMimmi -blogin siirtyminen Bellablogit -alustalle oltuaan hetken itsenäinen ja sitä ennen Olivian alustalla.

Jotenkin kun bloggaamisellani ei ole ollut kaupallisia tavoitteita, niin jatkuvuus ja itsenäisyys tuntuvat minulle kaupallista menestystä tärkeämmiltä arvoilta.

Oma aika -lehden blogien toteutustapa näyttää myös jättäneen sen muillekin bloggaajille jonkin verran toivomisen varaa – ainakin Katriinan puhdistus -blogin vanhat lukijat ovat kommentoineet nykytilanteen sekavuutta verrattuna aikaan kun blogi oli itsenäinen, mutta varmasti pienillä parannuksilla tuon blogin tuollakin alustalla saa paremmin toimivaksi.

ONE THOUGHT ON “YHTEISTYÖMME OMA AIKA -LEHDEN KANSSA PÄÄTTYÖ”

1. Pirkko

MAY 10, 2014 AT 9:33 PM

Mielenkiintoinen tapa Oma aika -lehdellä käsitellä asiaa – kirjoitin tästä lyhyesti myös Oma aika -lehden blogiin (jos juttua ei sieltä ole jo poistettu, katso seuraava kappale) ja kuten kaikkia muitakin blogijuttuja siellä, niin tein sille noston Oma aika -lehden Facebook -sivulla ja laitoin toisen pienen jutun sinne jossa mainitsin, että jos joku lukijoista haluaisi jatkossakin seurata juttujani, niin sen voi tehdä myös seuraamalla Meriharakan Facebook -sivua.

Tuo Meriharakan Facebook -sivun osoite poistettiin Oma aika -lehden Facebookista parissa tunnissa (sitä ennen sitä kautta oli jo tullut muutamia uusia “tykkääjiä” Meriharakalle). Seuraavana päivänä poistettiin myös linkki Oma aika -lehden blogijuttuun. Tuon blogijutun kautta (joka linkitti tähän juttuun, jota sentään hallitsemme itse) tämän jutun on lukenut vuorokaudessa noin 50 henkeä.

En ihan ymmärrä Oma aika -lehden tavoitetta piilottaa tätä asiaa – päätoimittaja keskustelussamme asiasta runsas kuukausi sitten totesi, että hän oli ymmärtänyt tämän väärin ja jos kerran molemmille toimivaa mallia ei löydy, niin puretaan yhteistyökuvio ja se siitä. Ei tässä minusta mitään isompaa dramatiikkaa ollut. Mutta mielestäni tämän jutun taustat ansaitsivat tulla selitetyiksi – jos ei muuten, niin ehkä joku tulevaisuudessa kaupallista yhteistyötä harkitseva bloggaaja tai yritys löytää tämän jutun ja kumpikin osapuoli ymmärtää sitten paremmin jo ennen yhteistyön aloittamista, että millä ehdoilla sitä lähdetään tekemään.

ETELÄ-KAUKAASIA BLOGEISSA

MAY 11, 2014

Vielä yksi "fiilistelyjuttu" ennen kuin matkamme Armeniaan, Georgiaan ja Azerbaidjaniin alkaa – etsiskelin hiukan mitä näistä maista oli kirjoitettu muissa suomenkielisissä blogeissa. Kevyesti etsimällä ei kovin paljoa löytynyt, mutta jotain kuitenkin.

Georgiassa asuva suomalainen kertoo Koti Kaukasiassa blogissa arjesta Tbilisissä.

Ei tunnu olevan ihan helppoa – etenkin mieleeni jäi shoppailua kuvaava juttu, jossa lähinnä todetaan, että toivotonta, oli kyse sitten elintarvikkeista tai lähes mistä tahansa. No, meillä ei taida olla aikaa shoppailuun ja eiköhän ainakin hotellista saa ruokaa.

Ainakin kellotorni Tbilisissä pitänee yrittää nähdä. Narikalan linnoituksen luulisi kuuluvan kaupunkikierrokseemme. Kommentit liikennekulttuurista – autot ennen jalankulkijoita – kannattanee pitää mielessä. Johonkin kulttuurissa tuo liikennekulttuuri lienee sidoksissa: Lähi-idässä ja ilmeisesti Kaukaasiaasiassakin pitänee huolehtia itsestään, autoilijat eivät sitä puolestasi tee. Sveitsin kaupungeissa on toisin – mutta nyt ei ollakaan vanhan Euroopan ytimessä.

Armeniassa suuntamme myös Unescon [maailmanperintökohdeluostareihin](#) ja Aragats-vuorelle, jolle on jopa tarkoitus nousta ylös vuorelle (jeepillä). Kesäkuukausina Yerevanissa oli kuuma – voi olla toukokuussakin: ennusteet alueelle lupaavat 25-30 asteen lämpötiloja, ja selvisimme me viime kesänä Makedonian elokuun 35 asteestakin, mutta miellyttävämpää tietysti jos jäätäisiin tuonne korkeintaan 30 asteeseen. Muistutus taas siitä, että mahdollisuuksien mukaan kannattaa myös yrittää valita oikea ajankohta vierailta kohteessa.

Georgiasta ja Armeniasta on juttu myös [Tonin blogissa](#) – tekstiä on todella paljon ja matkan kuvaus lähes uuvuttavan yksityiskohtaista alkaen aamiaistiskeistä ennen

lähtöä, mutta lopun yhteenvedot ovat hyviä. Tonikin mainitsee tuon Vuoristo-Karabahin, jota hiukan olemme vielä viime päivinä kelanneet, mutta kuvat viisumin ja passileimojen suhteen taitavat olla sen verran riskialttiita, että parempi jättää väliin, etenkin kun mahdollisuus siihen olisi kiertomatkamme ensimmäisenä päivänä – jos passimme sitten kuitenkin leimattaisiin, niin jäisi Azerbaidjan väliin ja matkamme loppusuunnitelmat menisivät uusiksi! (Lassen sikäläinen tuttava tosin väitti, että viisumin voisi saada erilliselle paperille, samoin leiman, ja että hänen vaimonsa sukulaisia työskentelee rajalla, mutta silti, vaikka siitä jollain pistelaskutavoilla pisteen saisikin.)

Azerbaidjanista monet jutut olivat [viisufanien juttuja](#) vuoden 2012 Bakussa järjestetyistä Euroviisuista.

“Bakussa pakollisia nähtävyyksiä on muutama: Marttyyrien kuja, jonne pääsee köysiradalla, melkein liekkitornien juuresta, Vanha kaupunki Neitsyt tornineen ja Rantabulevardi. Bulevardilta lähtee n. 30 minuutin laivareissuja, jotka käyvät kääntymässä Crystal Hallin edustalla. Mielenkiintoisen näköisiä rakennuksia on joka puolella. Itseäni harmittaa kun viisukiireistä johtuen ei ollut aikaa lähteä niille “mutavuorille” tai muutenkaan Bakun keskustasta pois.”

Noista liekkitorneista, liekkien näköisistä pilvenpiirtäjistä, jotka Bakun euroviisukisojen aikaan ovat ilmeisesti olleet näyttävästi valaistuna monet kirjoittavat. Ilmeisesti Bakussa voisi jopa niin halutessaan shoppailla, maan vauraus näkyy ilmeisesti tarjonnassa. Ja kävellä tuolla Rantabulevardilla. “Mutavuoret” kuullostaa mielenkiintoiselta, eikä meillä ainakaan mitään viisukiireitä ole. Azerbaidjan, vaikka muslimimaa onkin, on ilmeisesti myös melko maallistunut sellainen – vaikka Kuwaitiin verrattuna.

Sophie’s World ei ole suomenkielinen, mutta siellä on mm. mahtava kuvakokoelma Yerevanista ja [muutama muukin juttu Georgiasta ja Armeniasta](#). Nuo tuossa pienessä kuvassa ([isompana blogissa](#)) näkyvät Kaskad-portaat pitänee ainakin nähdä.

Yerevan – a photo essay

Posted on 26 March 2014 by Anne-Sophie Redisch in Armenia, Magic of Cities

It's been quite a while since we've had a segment in our Magic of Cities series. Well, wait no more. Enjoy these Yerevan photos. I utterly enjoyed this curious city in the Caucasus and it quickly climbed up the list of my favourite cities in the world. Yerevan is all about colour, water, music, life... [...]

Eiköhän sitä jo näillä – ja paikallisoppailla ja Lassen kirjastosta hakemalla Lonely

Planetin “Georgia, Armenia & Azerbaidjan” -oppaalla. Ja netillä, jollainen jokaisessa hotellissa pitäisi olla. Jos on, niin bloggaamme varmaan jonkin verran tältäkin matkalta jo matkan varrelta, eli Etelä-Kaukaasiasta lisää viimeistään loppuviikosta! (Kuvat ovat edelleen netistä poimittuja, yleensä matkatoimistojen sivuilta, olettaen, että ne haluavatkin jakaa tietoa – ja kuvia – kohteista. Koti Kaukasiassa blogin pitäjän kanssa olin yhteydessäkin ja jos hyvin käy, niin tapaamme suomalaisia Tbilisissäkin siinä missä Yerevanissa, eli Tbilisissä tämän blogin pitäjän.)

MERIHARAKKA JA MERIHARAKKA

MAY 12, 2014

Blogimme sai aikoinaan nimensä silloiselta purjeveneeltämme, S/Y Meriharakalta ja niinä vuosina useimmat jutut, erityisesti kesäisin, [kertoivatkin purjehtimisesta](#). Vuonna 2006 myimme osuutemme S/Y Meriharakasta veljelleni, jonka kanssa olimme veneen yhdessä omistaneet ja vuonna 2011 vene siirtyi pois suvusta veljeni uuden veneen myötä. S/Y Meriharakka päätyi Helsinkiin ja uusi omistaja perusti sille melko pian [Facebook-sivun](#) ja tänä keväänä myös blogin Meriharakka.info

Joten tarkkana, jos haluat löytää matkailublogin Meriharakka, niin osoite on [Meriharakka.net](#) – jos purjehdusblogin Meriharakka, niin osoite on

Meriharakka.info

Purjehdusaiheinen on tämä toinenkin “meriharakka-uutinen” – oli sen verran sympaattinen pikkujuttu Turun Pursiseuran sivulla, että pakko referoida se täälläkin:

Polttoaineasemalla odotetaan perheellisäystä

Meriharakkapariskunta on valinnut polttoaineaseman edustan pesintäpaikaksi. Pesä on soralla, lähellä pumppuja. Annetaan linnuille pesimärauha – pesän edessä on puinen kukkaruukku, jotta kukaan ei vahingossa astu tai aja munien yli.

Jotenkin tämän Meriharakka -historiamme myötä meriharakka on meille ihan erityinen lintu – joka kevät kun niitä täällä Espoon rannoilla alkaa näkyä, niin pysähdymme seuraamaan hetkeksi niiden elämää.

Meriharakka, kuva Jukka Haltimo (luvalla)

UKRAINAN KAUTTA ARAGATS-VUORELLE

MAY 16, 2014

Lentomme Kiovan kautta Yerevaniin Ukraine International Airlinesilla sujui ongelmitta – ja kun ainakaan tänä kesänä ei kannattane toteuttaa jo suunnitelmissa ollutta reissua Odessaan, niin otamme Ukraina-pisteet TCC:n sääntöjen mukaisesti tältä välilaskulta. Ehkä joskus vielä palaamme perusteellisemmin Ukrainaan, mutta emme nyt hetimiten.

Ensimmäisen, “ylimääräisen” päivämme, Armeniassa käytimme retkeen Aragats -vuorelle. (Päivä oli “ylimääräinen” lentoaikataulujen muuttumisen takia, kun emme siinä vaiheessa kun se tuli meille vastaan enää halunneet avata koko kiertomatkaohjelmaamme.)

Retken idea ja toteutus tuli Lassen Yerevanissa jo muutamia vuosia asuneelta ex-kollegalta ja niinpä sitten lähdimme puoliltapäivin hotellistamme, me, matkaseurueeseemme kuuluva toinen “maailmanmatkaaja” -pariskunta ja Lassen ystävä armenialaisen vaimonsa kanssa offroad-ajeluunkin sopivalla jeeppillä kiipeämään kohti Aragats-vuoren huippua. Tai ei nyt ihan huippua, kohteena oli n. 3 kilometrissä sijaitseva ravintola. Ja ryhmäämme kuului myös jeeppin kuljettaja – nämä tiet eivät ole amatööreille. Menomatkan teille kauniin rotkon kautta, tietä pitkin, joka

haastavuudessaan ylitti Afrikassakin kokemamme, mutta kuljettaja osasi asiansa ja maisemat olivat pienen rynkytyksen arvoisia. Puolimatkan krouvina pysähdyimme hetkeksi Amberdin vanhalle linnoitukselle, josta matka jatkui ylöspäin ihan normaalia asvaltoitua tietä – mutta hyvin mutkainen ja kuoppainen sekin oli!

Aragats -vuorella oli edelleen lunta, mutta kuulemma melko vähän verrattuna vaikka viime vuoden toukokuuhun. Paikoitellen kyllä tien vieressä metrinkin verran. Autotie päättyy tuohon noin kolmeen kilometriin, jossa on ravintola, mutta myös muutamia tutkimuslaitoksia, eli tuo samainen, pahainen, suomalaisittain arvioiden mökkitie kelirikon jäljiltä on joiden työmatkatiekin.

Ateria ravintolassa oli ensimmäinen kokemuksemme armenialaisesta ruuasta, ja aloitimme rajuimmasta päästä, eli osa seurueestamme uskaltautui (myös Lasse!) syömään khash-keittoa. Minäkin maistoin, mutta varsinaisesti söin lammasta. Keitosta löytyy [lisää tietoa netistä](#), eikä itse keitto oikeastaan maistu miltään – maku tulee siihen lisättävästä suolasta ja valkosipulista ja kun siitä otetaan ruhonosat pois ja murustellaan siihen leipää, niin keitto onkin aika “vaaraton”. Ruuan kanssa nauttiin veden ja aprikoosimehun lisäksi useamman snapsilasin verran Finlandia-vodkaa, armenialaiseen tapaan useiden maljapuheiden kera.

Paluumatkalla Yerevaniin poikkesimme sopivasti näin Armenian matkamme aluksi aakkospuistossa opiskelemaan 39 armenialaista aakkosta (vaikka emme kyllä ihan taitaneet niitä oppia) ja Ohanavanin kylässä, jonka kirkon paikalliset avasivat meille, kun tulimme kylään vasta kun se oli jo suljettu. Tällä kiertomatalla taidamme nähdä aika monta kirkkoa, niin onhan sitä hyvä verryttellä, eli ensimmäinen kirkko jo ensimmäisenä päivänä! Näimme myös lampaista, paljon lampaista – ja lammaspaimenia, lemmiä tiellä ja paimentolaisten leirejä. Tuo neljäs kuva tuossa kuvaa armenialaisia makeisia! Tuo nahan näköinen on “hedelmäleipää”.

Paluumatkalla näimme myös pilvien seasta Ararat -vuoren huipun – vuoren, joka ei kuulu nyky-Armeniaan, mutta joka on läsnä Yerevanissa koko ajan, utuisena, epätodellisena huippuna pilvien yläpuolella, jokaisessa turistirihkamakaupassa eri muodoissa ja jollain tapaa jokaisen armenialaisen puheissa.

Lisäys 2.6.2014: [Armenian kuvat Picasassa](#)

Armenia

YEREVAN JA MUUTAMA KIRKKO JA LUOSTARI

MAY 17, 2014

Aragats-vuoren jälkeen oli kaupunkikierroksen vuoro.

Aloitimme hotelliltamme, joka sijaitti Charles Aznavour -aukion laidalla – ja siinä se oli, Hollywood-tyyliin, laatta armenialaiselle kuuluisuudelle, Moskva-elokuvateatterin edessä. Tässäkin oli ennen kirkko, mutta neuvostovallan aikaan sen tilalle tuli tämä elokuvateatteri.

Jatkamme pienelle St. Annan kirkolle, paikallisoppaamme Annan suosikkikirkko ja kultuamme pienen kirkon tarinan menemme sisään myötätuntoa tuntien. Tällä paikalla oli ennen iso kirkko, jonka venäläiset hävittivät, mutta kirkkoa purkaessaan löysivät sen sisältä tämän pienen kirkon ja, ehkä hiukan yllättäen, päättivät säilyttää sen. Tosin he ympäröivät sen neuvostovallan tyyllisillä rakennuksilla siten, ettei kirkkoa näkynyt. Nyt näitä rakennuksia on purettu ja isokin kirkko ja aukiota muutenkin on rakennettu uudelleen entiseen asuunsa amerikkalaisten armenialaisten rahoilla.

Jatkamme oopperatalolle, joka vaikka aikoinaan arkkitehtuurikilpailun Pariisissa olisikin voittanut, on minusta melko ruma. Mutta aukio sen edustalla on selvästi kaupungin sydäntä – täällä lapset ajavat päivällä pienillä autoilla tai hevosilla ja illalla

kansakunta osoittaa mieltään Azerbaidjania vastaan kun tarkka-ampujat rajalla ovat taas ampuneet jonkun.

Kaskadin portaikko, seuraava kohteemme, on neuvostoarkkitehtuurin tuote, mutta sekalainen kokoelma taidetta puistossa sen edustalla ja liukuportaissa, joita pitkin pääsee helteessäkin helposti ylös, on katsomisen arvoinen. Täällä ovat myös värikkäistä lasiesineistä koostuvat ”puut”, joita voisi kuvata loputtomiin auringonvalon taittuessa niistä joka hetki hiukan eri tavalla. Palaamme portaikolle vielä illalla katsomaan sitä iltavalaistuksessa: kaunis, vaikka hiukan petyimmekin vesi ei suihkulähteissä virrannut, ei päivällä eikä illalla. (Teoriassa pitäisi kuulemma klo 12-20 välillä, mutta käytännössä ei tänä yhtenä päivänä ainakaan.)

Äiti Armenia -patsasta lähdemme katsomaan jo autolla. Ylhäällä kukkulalla miekalla varustautunut nainen katsoo Turkin suuntaan, Ararat-vuorta kohti valmiina puolustamaan maataan. Myös kukkulalle kerätyt vanhat lentokoneet, panssarivaunut ja ohjukset osoittavat kaikki kohti Turkia. Armenia ei varsinaisesti ole juuri nyt sodassa minkään maan kanssa, mutta rajat ovat kiinni niin Turkin kuin Azerbaidjanin suuntaan. Mutta, sotakalustosta viis, ainakin täältä on hyvät näköalat kaupunkiin.

Iltapäiväksi lähdemme kaupungin ulkopuolelle Garnin kylään ja Gerhardin luostariin. Kylässä nautimme armenialaisen lounaan, tosin hiukan vähemmän eksoottisen kun ylhäällä Aragats-vuorella. Lavash-leipä toki täälläkin kuuluu ateriaan ja turisteille suunnatussa ravintolassa pääsemme jopa katsomaan miten sitä paistetaan maauunissa ja maistamaan sitä uunituoreena armenialaisen, melko suolaisen, juuston kanssa. Jälkiruuaksi nautimme armenialaista gataa, makeaa pullantapaista leipää kahvin tai minttuteen kanssa.

Gerhardin luostarissa vierailemme kahdessa kirkossa ja kappelissa, jossa olisi saanut täyttää” vesipullonsa pyhällä vedellä. Jätämme väliin. Kirkkosaldo 4 kirkkoa (Aragats-retken Ohanavan, St. Anna ja nämä), 1 kappeli ja vielä päivän päätteeksi Garnin kylässä pakanatemppli, kuulemma ainoa tässä maailman vanhimmassa virallisesti kristityssä maassa.

Pitkän päivän päätteeksi, lyhyen tauon jälkeen, teemme vielä iltaretken kaupungin valoja katsomaan. Kaskadista jo mainitsinkin, mutta Republic Squaren valo/musiikki/suihkulähdeshow on SE iltanähtävyys Yerevanissa ja kieltämättä upea. Klassisen musiikin tahtiin tanssivat vesisuihkut kaikissa sateenkaaren väreissä tuovat hyvän mielen hiukan jo kaikesta näkemästään väsyneellä turistille. Vai tuliko se hyvä mieli jo siitä armenialaisesta valkoviinistä ...

Lisäys 2.6.2014: [Armenian kuvat Picasassa](#)

Armenia

TODELLINEN BONGAUSPÄIVÄ

MAY 17, 2014

Kaupunkikiertros Yerevanissa ja jopa ateria Aragats-vuorella voitaneen vielä luokitella lähes normaaleiksi turistiaktiiviteeteiksi. Päiväretki Noravankin-luostarille ja Yeghegin laaksoon pitkälti vain siksi, että tulisimme käyneeiksi myös eri TBT-alueella Armeniassa, käsittäen arviolta 300 km ajoa kuoppaisilla huonokuntoisilla teillä sen sijaan ei taida enää mennä normaalin turistiretken piiriin, 11 tuntia ihan pistematkailua siis.

(Eikä siis edes meidän “pisteitä”, sillä emme kerää näitä TBT-pisteitä, mutta matkakumppanimme keräävät.)

Päivän ensimmäiset kohteet, Armenian kansanmurhan muistomerkki, “pääskyslinna” ja Echmiadzin katedraali olivat vielä ihan tavallisia kohteita Yerevanissa. Turkkilaiset

tappoivat 1,5 miljoonaa armenialaista 1900-luvun alkupuolella mm. marssittamalla heitä Syyrian autiomaahan kuolemaan. Kansanmurha, joka edelleen odottaa jossain määrin tapahtuneen tunnustamista – esimerkiksi Turkki ei ole sitä vielä myöntänyt.

Nykyisin maailman 10 miljoonasta armenialaisesta vain 3 miljoonaa asuu Armeniassa. Kuvassa vasemmalla Tarja Halosen alueelle istuttama puu.

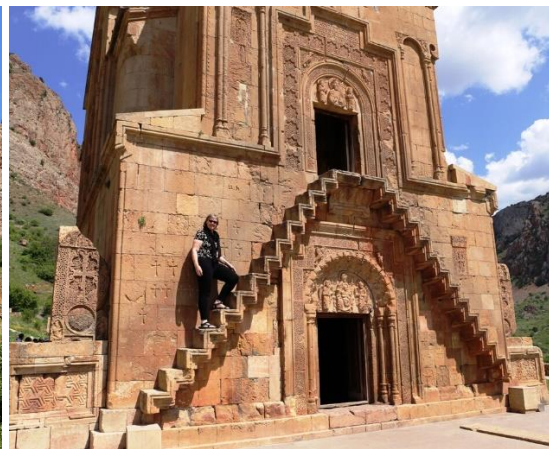
Echmiadzin katedraali yli yksi matkamme Unesco-kohteista. Armenian selvästikin tärkein kirkko, joka on rakennettu paikalle, jonne Jumala sen kehoitti rakentamaan. Alueella on myös toimiva luostari ja pappisseminaari – ja kirkon päämiehen asunto. Täällä tarinana myös pieni hallitsijankuva kirkon fasadissa – oli kuulemma jonain yönä joskus siihen nopeasti kaiverrettu, jotta valloittajat eivät olisi kirkkoa tuhonneet: ette te kai voi tuhota kirkkoa, jossa on hallitsijana kuva?

Lounaan söimme jo oikeassa TBT-maakunnassa, Noravankin luostarin lähellä sijaitsevassa luolaravintolassa. Ulkona tosin, kun isommat ryhmät olivat valloittaneet luolan, mutta ihan hyvä niin, luolassa olikin karpäsiä... Kanabarbeque armenialaiseen tapaan oli kuitenkin ihan hyvää – alla kananpalat paistumassa maauunissa.

Noravankissa kävimme päivän toisessa kirkossa (saldo 6 kirkkoa ja 1 kappeli) – kolmaskin kirkko olisi ollut tarjolla, mutten ihan uskaltanut kiivetä sinne, kapeita avoportaita pitkin. Tarinana arkkitehti, joka halusi naida hallitsijan tyttären, mutta ei ennen kuin olisi rakentanut jotain merkittävää ja rakensi sitten tämän kirkon, jonka kupolia viimeistellessä sitten ennen luvattuja häitä putosi kuolemaansa (vai autettiin putoamaan ?)

Päivän viimeinen nähtävyys, juutalainen hautausmaa Yeghegin laaksossa saattaisi ainakin näin nopeahkosti ajatellen voittaa sarjan omituisimmat paikat, joihin matkoillamme olemme päätyneet. Opaskin totesi, että vain juutalaiset käyvät täällä, eikä heitäkään kovin montaa. Mutta ihan kaunista luontoa siellä oli, pienen puron toisella puolella vehreässä lehtimetsässä.

Matkan viimeinen pysähdys oli pieneen armenialaisen viinitehtaaseen, jossa maistelimme puoli tusinaa viinilaatua (ja ostimmekin pari pulloa). Ostimme. Myös pari litraa punaviiniä isoon coca-colapulloon pulloitettuina tienvarren viinikauppiaalta Lassen ystävälle, jonka mielestä näiden viinien hintalaatusuhde alle 1 euron litrahinnalla on hyvä (tai loistava). Viini pakataan coca-colapulloihin, jotta sen vientiä Iraniin sujuisi helpommin – tosin voisi luulla, että rajaviranomaiset kyllä tietävän noissa pulloissa olevan viiniä.

(Toisessa kuvassa armenialainen oppaamme Anna.)

Reittimme kulki osan matkaa hyvin lähellä Nakhchivanin rajaa. Opas totesi jossain vaiheessa, että muutama kilometri tästä risteyksestä tuohon suuntaan, niin saattaisimme hyvinkin päätyä tulituksen kohteeksi. Ja tietä reunusti pitkiä matkoja hiekkavallit, joita suomalainen saattaisin luulla meluvalleiksi, mutta täällä ei olla huolestuneita melusta vaan luodeilta – vallit ovat suojaamassa liikennettä tiellä, Armenian puolella, azerbaidjanilaisilta tarkka-ampujilta. Hiukan extremepäivä siis muutenkin kuin bongausmielessä, mutta palasimme kuitenkin hotellille ihan ehjinä, vain väsyneinä ja tuntikausien autossa istumisesta hiukan puutuneina.

Lisäys 2.6.2014: [Armenian kuvat Picasassa](#)

Armenia

KOLMEN LUOSTARIN KAUTTA TBILISIIN

MAY 18, 2014

Viimeinen päivä Armeniassa – ja ensimmäinen Georgiassa. Yerevanista siirryimme autolla Tbilisiin, n. 200 km Armenian puolella ja 80 km Georgian puolella.

Ensimmäinen kohteemme oli Sevan-järvi. Armenianlaiseen tapaan järvi esiteltiin historiallisen Armenian näkökulmasta, Sevan-järvi on yksi näistä, se oikea JÄRVI Van on nykyisin Turkin puolella ja Urmia Iranissa – ja tietysti menetetyt järvet ovat ihan ihmeellisiä tähän jäljelläolevaan verrattuina.

Sevan-järvellä nousimme 200 askelmaa Sevanavankin luostariin, josta oli hyvät näköalat järvelle ja joka luostarinakin oli mielenkiintoinen, sillä tähänkin löytyi tietysti tarina.

Kirkon kylkeen rakennettu lisähuone

Luostarin ja kirkon oli rahoittanut prinsessa, joka puolisonsa kuoleman jälkeen rakennuttanut useita kirkkoja ja vanhoilla päivillään hän halusi asettua Sevan-järvelle,

mutta nainen munkkiluostarissa ei ollut ihan helppo juttu joten kirkon kylkeen rakennettiin hänelle huone ja huone oli kirkkoon yhteydessä ikkunalla, joten hän saattoi ikkuna-aukon kautta osallistua myös jumalanpalveluksiin, ja jopa nauttia ehtoollisen. Myös kirkon ympäristön kivilabyrintit osoittautuivat mielenkiintoiseksi, olivat siis oikeasti munkkien asuntojen jäljellejääneitä perustuksia.

Sevan-järven merkityksestä armenialaisille kertonee myös se, että monet uima-altaat maassa tehdään kyseisen järven muotoisiksi – myös vesiallas Yerevanin ooppera-aukiolla on sen muotoinen.

Sevan-järveltä lähdettyämme istuimme taas autossa lähes pari tuntia Armenian pomppuisilla, mutkaisilla ja vuorenrinteitä ylös ja alas kiemurtelevilla teillä päästäksemme Sanahin ja Haghpatin luostareihin. Unescon maailmanperintökohteista nämäkin, tai siis yhdessä muodostavat sellaisen. Nämä olivat kooltaan isompia kuin monet aikaisemmin näkemämme, mutta ehkä luostariikiintiömme alkoi jo olla ainakin Haghpatin kohdalla täyttymässä, kun parhaiten mieleeni jäivät rakennuksissa ja niiden liepeillä lentelevät lukuisat pääskysset. Tarina isästä ja pojasta, jotka nämä rakensivat, oli sekin melko tavanomainen.

Sanahinissa oli hautajaiset, Haghpat

Päivän myötä Armenian kirkko+kappeli saldoksi muodostui 10+3 – ja ykkössijan antaisin ehkä Noravankille, niin tarinalle kuin kellertävälle kirkolle ja kappelin ulkoportaille. Toinen sija Ohanavanin kirkolle iltavalaistuksessa. Vaikka tarina Sevan-

järvelläkin oli kyllä hyvä ja labyrinttimaiset munkkien asumusten jäännökset jänniä ... Haghpat saa pisteistä pääskysistä, mutta itse luostari oli tavallisen harmaan ankea.

Lounaalla nautimme Ararat-konjakit – viimeinen hetki tehdä se Armenian puolella, sillä seuraava pysäkki olikin sitten jo Georgian rajalla, jossa vaihdoimme autoa ja kuljettajaa ja opasta ja jatkoimme illaksi Tbilisiin. Rajamuodollisuudet eivät olleet mitenkään tavanomaisesta poikkeavia, mutta rajasillan yli piti kävellä.

Lisäys 2.6.2014: [Armenian kuvat Picasassa](#)

Armenia

TBILISI

MAY 21, 2014

Yerevanin helteet jäivät taakse – Tbilisissä oli pilvistä ja tuulista, mikä oikeastaan on aika hyvä ilma nähtävyyksien kiertelyyn.

Aloitimme kaupungin vanhimmalta seudulta; Metekhi-kirkolta, joka sijaitsee joen rannalla ja kuulemma kertomuksia siitä, miten vääräuskoisia on tapettu ja heitetty jokeen – ja sitten julistettu pyhimyksiksi. Kuningas Vakhtang Gorgasalin ratsastajapatsas on ilmeisesti myös oleellinen osa Tbilisin historiaa. Metekhi-kirkolta laskeudumme alas ja katsastamme juutalaisen synagoogan, jonka paras puoli taisi matkakumppaniemme mielestä olla siinä liepeillä kuljeskelevat kissat.

Lisää kirkkoja, Sionin katetraali, jossa sattumalta on jumalanpalvelus meneillään – vaikkakin se rajoittaa turistin vapautta liikkua kirkossa, niin se muistuttaa siitä, että nämä kirkot ovat edelleen osa tbilisiläisten arkea.

Vilkaisemme myös ohimennen Silkkitien ajalta olevaan karavaanimatkustajien majataloon rakennettua historiallista museota (jossa sai otettua hyviä selfie-kuvia), mutta jatkamme eteenpäin – näemme muutamia patsaita, yhden jotain näyttelijää esittävän patsaan, joka seppelepäisenä tuo mieleen Tove Janssonin, ja maljapuhetta pitävää heppua esittävän pienen patsaan.

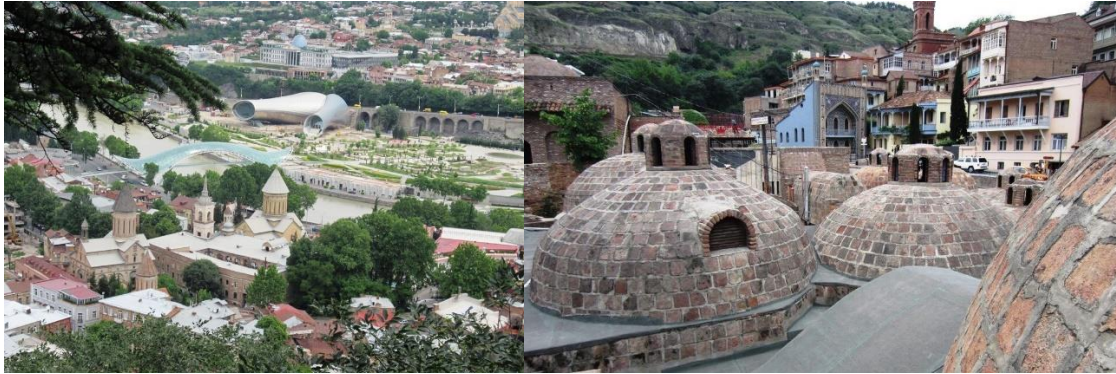
Rezo Gabriadze nukketeatterin vino kellotorni Shavteli-kadulla ansaitsee pitemmän pysähdyksen, etenkin kun kello oli juuri lähestymässä tasatuntia, joten pidimme kahvitauon ja jäimme odottamaan tornin pientä “näytöstä”. Torni on samantyyppinen kuin Prahan kellotorni, mutta pienempi ja jotenkin sympaattisempi. Tornista on lyhyessä ajassa tullut ilmeisen suosittu nähtävyys Tbilisissä, vaikka torni on uusi (valmistunut vuonna 2011) – ei siis mikään historiallinen nähtävyys.

Shavteli -kadulta nousemme (autolla) ylös Narikalan linnoitukselle, josta on huikat näkymät kaupunkiin. Ylös pääsisi myös kaapelivaunulla, mutta kun meillä on auto

käytettävissä, niin käytämme sitä.

Täältä alas Tbilisiin katsoessamme oppaan jo aikaisemmin mainitsevat riidat kaupunkilaisten kesken liittyen uusiin moderneihin rakennuksiin, sienen mieleentuovaan oikeustaloon, lasiseen kävelysiltaan ja teatterialueen "lasiputkiin", joiden rakennustyöt on toistaiseksi keskeytetty, tulevat ymmärretyiksi – kieltämättä ne näyttävät kaikki aika oudoilta Tbilisin vanhaan kaupunkiin "heitettyinä".

Narakalasta kävelemme alas päätyen turkkilaisten kylpylöiden alueelle – Tbilisin nimi tulee sanasta tbili, joka merkitsee lämmintä, ja täällä on edelleen rikkipitoisia kuumia lähteitä, joiden vedessä voisi kylpeä, kuten vaikka Alexander Dumas tai Alexander Pushkin aikoinaan. Jätämme väliin, mutta ihan ovelan näköinen alue tämäkin.

Päätämme opastetun kierroksen georgialaiseen lounaaseen – raskaita juustopirakoita ja georgialaista olutta.

Iltapäivällä kiertelemme vielä hiukan tutustumassa Tbilisin nykyaikaan: ihastelemme oikeustalon arkkitehtuuria ja ihmettelemme siellä olevaa ihmismäärää – syystä tai toisesta todella vilkas paikka. Keskelle oleva lasten alue oli kiva väripilkku.

Carrefour-marketissa kävimme katsomassa etenkin Koti Kaukasiassa -blogin kuvausten innoittamana – aivan, näyttää täällä olevan ranskalaisesta konseptista huolimatta jauhot ja riisit irtomyynissä isoissa säkeissä, mutta myös hyvin tuoretta kalaa, ne kun ovat akvaariossa vielä uimassa ennen pakettiin päätymistä. Leipäpisteessä paistetaan lavash-leipää samanlaisessa uunissa, jollaisen näimme maahan upotettuna Armeniassa, täällä se kuitenkin on normaalisti lattialla, vaikka korkea onkin.

Tbilisi-päivämme loppuksi tapaamme Koti Kaukasiassa -blogin Mariettan, joka opastaa meitä Georgian keittiöön Kala-ravintolassa ja kertoo meille suomalaisen kotiäidin elämästä Tbilisissä, mutta tästä lisää myöhemmin, tapaaminen Mariettan kanssa ansaitsee ehdottomasti oman juttunsa!

Hotellimme Marriot Courtyard Tbilisissä oli hyvä ja erityisesti sen sijainti ja näkymä huoneesta Freedom Squarelle olivat mahtavat – illalla ei malttanut sulkea verhoja, kun näkymä aukion keskellä olevalle patsaalle sen iltavalaistuksessa oli niin mahtava!

Lisää kuvia Georgiasta:

MTSKHETA, DZVAR, SVETITSKHOVELI, UPLITSIKHE, GORI

MAY 21, 2014

Vaikeita paikannimiä kerrakseen tällä Georgian “maaseuturetkellämme”.

Mtskhetassa kun opas kysyi, että onko meillä jotain kysyttävää, pyysin häntä sanomaan viisi kertaa hitaasti paikan nimen peräkkäin, jos vaikka melkein onnistuisin sen lausumaan. Ehkä kerran onnistuinkin, mutta vain hetkellisesti. Mutta ehkei se haittaa.

Toisen päivämme Georgiassa käytimme Tbisilin lähellä oleviin paikkoihin, näistä ensimmäisenä kohteena Mtskhetan kaupunki, Georgian vanha pääkaupunki, joka menetti asemansa huonon puolustuksellisen sijaintinsa takia.

Dzvarin luostarin mäeltä on hieno näköala laaksoon ja Mtrvari-joelle. Kuulemme tarinan siitä miten kuningaspari aikoinaan kääntyi kristinuskoon, ensin kuningatar ja sitten lopulta kuningaskin, kun jossain tilanteessa pakanajumalat eivät auttaneet, mutta kristillisen jumalan rukoileminen auttoi ...

Mtskhetan keskustassa oleva Svetitskhovelin katedraalin alue on jo kunnan turistiryssä, viini- ja matkamuiistomyymälöitä on matkalla kirkolle useita, vaikka sateessa osa niistä on sentään kiinni. Tähän kirkkoon kuuluu tarinat Kristuksen vaatekappaleesta, joka on haudattu kirkon alle. Arkkipiispan tuoli keskellä kirkkoa on juhlava, mutta sitä ei saa kokeilla, kun ei satu olemaan arkkipiispa. Täällä kirkkoon mennäkseen naisten on jo pukeuduttava paitsi huiviin myös hameeseen – Armeniassa edes huivilla ei ollut niin väliä, Georgiassa huivi on pakollinen ja näköjään tärkeimmissä paikoissa myös hame.

Uplistsikhen luolakaupunki tuo vähän mieleen Petran, ehkä siksi, että siellä äskettäin kävimme, mutta tämä on alkeellisempi (ja pienempi) versio, täällä ei ole hienoja fasadeja, mutta jonkinlainen teatteri täältäkin löytyy. Ja salainen käytävä joelle, joka sodissa mahdollisti kaupungin puolustamisen pitempään kuin muuten olisi ollut mahdollista. Sateen liukastamilla kallioilla kiipeily tosin on hiukan haastavaa! Mutta sade innoitti meidät myös katsomaan kokonaan paikkaa esittelevän videon, joka oli itse asiassa ihan kelvollinen – kauniilla säällä olisimme saattaneet sen ohittaa kevyemmin.

Dr Martensit olivat taas nappivalinta!

Uplistskihestä jatkoimme Goriin, jossa vuorossa oli lisää georgialaista ruokaa – täällä kaimani sai vihdoon khinkalejakin.

Goriin tulon varsinainen syy oli se, että Gori on Stalinin synnyinkaupunki ja täällä on edelleen nähtävissä Stalinin kotitalo, jonka ympärille on rakennettu massiivinen marmorirakennus, ilmeisesti, jotta talo säilyisi paremmin. Massiivinen on myös Stalin-museo, joka on rakennettu paikalle myöhemmin. Täällä on myös Stalinin rautatievaunu, josta minulle ainakin heräsi kysymys, että miten se on tänne tuotu – rakentamalla kiskot, joita pitkin se on tänne tullut ja sitten purkamalla samaiset kiskot paitsi se osa, jonka päällä vaunu nyt on?

Vielä lisää kilometrejä päivään – ajoimme edestakaisin Karelin kaupunkiin, sillä matkaseuramme sai siitä TBT -pisteen ja sitten pari tuntia vielä autossa ennen kuin saavuimme illan majapaikkaamme, Carpe Diem -hotelliin Gudaurin kylässä, 2 kilometrin korkeudessa Georgian alpeilla. Talvinen hiihtokeskus vesisateessa oli vihreä ja viileä, mutta meneepähän ainakin sarjaan hiukan omituisemmat paikat, jossa on tullut yövyttyä.

Lisää kuvia Georgiasta:

GUDAURI, ANANURI JA TBILISIN RÄNSISTYNEEMPI PUOLI

MAY 22, 2014

Aamu Gudaaurissa valkeni -vai valkeniko – pilvisenäkin. Hetkittäin lumihuippuisten vuoret näkyivät yllättävän hyvätasoisen vuoristohotellin parvekkeelta ja sitten ne taas peittyivät usvaan.

Kiertomatkamme aikataulu on melko tiivis ja tyhjiä hetkiä on vähän, joten vapaa aamupäivä Gudaaurissa oli ihan tarpeen. Puolilta päivin jatkoimme kuitenkin taas matkaa, yhden huikean maisemapysähdyksen ja muutaman lammas/lehmä/vuohi/aasilaumapysähdyksen jälkeen saavuimme Ananurin kompleksiin, jossa oli, tietysti, kirkko tai parikin, jos alempana laaksossa ollut jo romahtanutkin lasketaan ja linnaa ja muuta rakennusta. Erityisen mieleenpainuvaa tarinaa tähän ei liittynyt, mutta mielestäni kompleksi oli ehkä koko Kaukaasian matkamme kuvauksellisin, tähän mennessä. Vanhat kivimuuret, kaariaukot ja kevään vihreys oli kaunista, joka suunnalla.

Tie, jota Gudauriin (ja Gudaurista) ajoimme oli historiallinen Georgian Military Highway, joka kautta vuosisatojen on ollut merkittävä tie Kaukaasiasta Venäjälle – nyttemmin sen merkitys on vähentynyt kun rajan ylitys on hidasta (ja raja on ajoittain kiinni). Juuri ennen vierailuamme tiellä, ilmeisesti Venäjän puolella oli tapahtunut maanvyörymä, jossa ihmisiä oli kuollutkin ja tie ja raja oli toistaiseksi kiinni, mikä näkyi paikoitellen parkissa olevina rekkajoina.

Tbilisissä meillä jäi hetki aikaa ennen kuin matka jatkui lentokentälle ja halusin käyttää sen kuvatakseni joitakin toissaitana yövalaistuksessa näkemiäni vanhempia taloja Tbilisin turistikeskusta "takakujilla", joten teimme pienen kierroksen vanhan armenialaisen kirkon liepeille. Tähän erilaista Tbilisiä – taloja, joissa ei välttämättä ollut ikkunalaseja, vaav tyynyjä ja peittoja ikkunaa tilkitsemässä, mutta ihmisiä sisällä, eli selvästi asuttuja. Jostain roikkui peltinen vauvan kylpyamme ikkunan ulkopuolella. Ja hedelmät ja vihannekset autotallimyymlässä olivat suunnattuja kadun asukkaille, sillä tuskin tänne kovin moni tulisi kuitenkaan päätyi.

Sitten olikin jo aika jättää hyvästit oppaалlemme Darejanille ja tehdä check-in lennolle Bakuun. Mukavia ja kielitaitoisia tyttöjä oppaamme, niin Anna Armeniassa kuin Darejan Georgiassa. Bakussa oppaat ovatkin sitten miespuolisia, ehkei islamilaisessa maassa oppaana toimiminen ole naisille sopivaa työtä. Autonkuljettajamme niin Armeniassa kuin Georgiassakin olivat miehiä, eivätkä ainakaan englantia juurikaan osanneet.

Lisää kuvia Georgiasta:

Georgia

LIEKKEJÄ JA ÖLJYÄ BAKUSSA

MAY 23, 2014

Miljoonakaupunki Bakussa viihtyisi varmaan Kaspianmeren rantabulevardilla ja luksusputiikkikaduilla ja ostoskeskuksissa käymättä yhdessäkään nähtävyydessä, mutta onneksi matkakumppanimme Unesco-kohteiden keräily ja matkanjärjestäjämme ehdotukset Bakun päiväohjelmiksi veivät meidät myös muualle Bakussa.

Ensimmäisenä teemana oli selvästi tuli ja aloitimme Ateshgahin tulitemppelillä. Täytyy tunnustaa, että maailman uskonnoista tämä zoroastrialaisuus ei ollut minulle entuudestaan ihan tuttu, mutta ilmeisesti siinä on liittymiä vedalaiseen hinduperinteeseen. Jooga ja kasvisravinto olivat ainakin osa näitä tulta vartioivien pyhien miesten elämää. Museo oli ihan hyvä näissä tiloissa aikoinaan asuneita henkilöitä esittävien luonnollisen kokoisine nukkeineen. Ja hiukan pilvisenä ja hetkittäin sateisena päivänä tulitemppeli oli mukavan lämmin kohde.

Lämmintä oli myös Yanardaghin palavalla vuorella. No mäki ei ollut kovin korkea ja liekit paloivat sen juurella, mutta se, että maa-aines tai kallio näyttää palavan jatkuvasti, säästä ja vuodenajasta riippumatta oli ainakin lievästi kiinnostavaa. Maasta tuleva kaasuhan siinä palaa, mutta kuitenkin – sitä riittää ja paloa ei niin vain voida ilmeisesti sammuttaakaan. Jos nyt edes haluaisivat, ihan kivasti tuo tuntui turisteja vetävän. Kovin lähelle ei kuitenkaan voinut mennä, tämä oli oikeasti kuuma nähtävyys!

Matkalla näihin kohteisiin ja takaisin keskusta ajoinne öljynporausalueiden läpi – hiukan yllättävää miten laajalti niitä oli lähellä kaupungin keskustaa ja miten paljon pumppuja oli. Nykyisin öljy pumpataan Georgian kautta Mustalle merelle, jossa se laivataan. Aikaisemmin öljy kulki ilmeisesti junalla sinne.

Ensimmäisenä Bakun päivänämme kävimme myös Mardakanin vanhassa linnoituksessa ja tutustuimme ilmeisesti erityisesti täkäläiseen puolustukseen aikoinaan kuuluneeseen neitsyttorni-ideaan. Tsingiskaenin sotajoukkojen palkanmaksun kun perustui ryöstelyyn ja erityisen kiinnostavaa saalista olivat vaimot ja tyttäret, niin näitä varten rakennettiin torneja, joihin erityisesti naiset saatiin turvaan. Kuuluisin neitsyttorni on Bakun vanhassa kaupungissa ja näimme senkin seuraavana päivänä, mutta aloitimme Mardakanista.

Historian henkilöitä, joilla yllättäen (kun emme olleet kunnolla opiskelleet asioita etukäteen) tuntui olevan yhteyksiä Azerbaidjaniin ja Bakuun, opimme Tsingiskaenin lisäksi olevan ainakin Alfred Nobel (täällä ne Nobel-säätiön rahat on isolta osin kasattu), Alfred Hitlerillä, joka olisi, myös, halunnut Kaspianmeren ja alueen energiavarannot ja Thor Heyerdahlilla, joka selvitti viikinkien liikkuneen myös täällä, sillä jotkin täkäläiset venelöydöt olivat hyvin samanlaisia kuin veneet Norjassa.

Liekkiteemalla vielä tämän jutun lopuksi maininta yhdestä Bakun päänähtävyydestä, eli näistä kolmesta liekin muotoisesta pilvenpiirtäjästä, jotka sijaitsevat Bakun muistomerkkikeskittymän ja näköalapaikalla vierellä hiukan vanhan kaupungin yläpuolella. Liekkejä on kolme kuten Bakun vaakunassakin ja niissä, siis näissä pilvenpiirtäjissä on kuulemma myös hotelli – sääli, ettei huomattu varata huoneita sieltä, etenkin kun Central Park on osoittautunut hiukan heikkolaatuiseksi.

Seikkailumme Bakussa ja sen ympäristössä jatkuivat vielä mm. Qobustanissa, shaahin palatsissa, Heydar Aliyev -keskuksessa ja Neitsyttornissa – ja siellä rantabulevardilla – ja ehkä Kaspiamerelläkin, mutta niistä seuraavassa jutussa ...

KALLIOPIIRROKSISTA PUTIIKKIKADUILLE

MAY 24, 2014

Toisen Bakun päivämme aloitimme näköalapaikalta – tai hautamuistomerkkialueelta – sama asia. Täälläkin ovat alueen erilaiset konfliktit läsnä, vapautuminen Neuvostoliitosta vaati uhriensa, telaketjujenkin alla on täälläkin jäänyt ihmisiä ja myös täällä on uhreja Vuoristo-Karabahin ja Nakhchivanin alueiden omistuksesta käytyjen sotien jäljiltä. Punaiset neilikat ovat täälläkin rivissä siinä missä Armeniassa. Opimme myös, että punaiset neilikat kuuluvat Kaukaasiassa vain haudoille, niitä ei kannata tyttöystävälle tarjota.

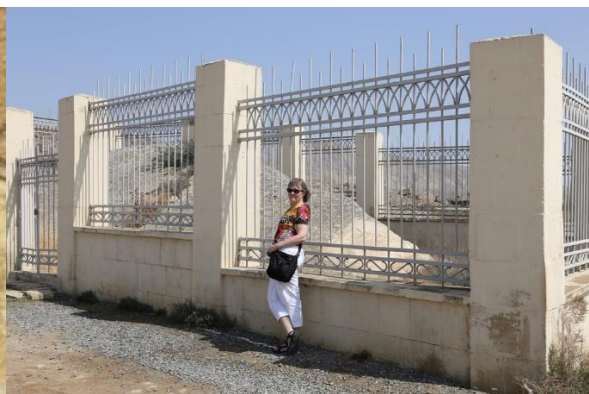
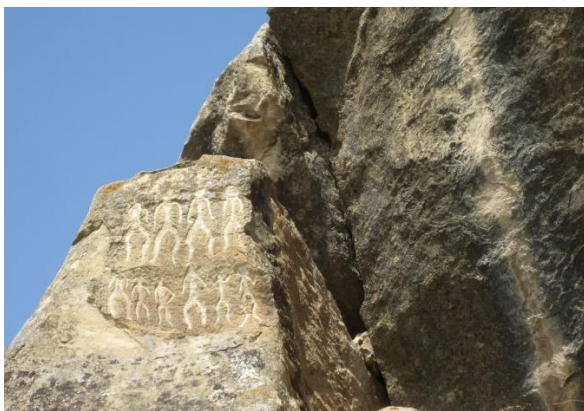
Näköaloja alue tarjosi niin Liekki- torneihin kuin Kaspiamerelle. Ja vanhaan kaupunkiin.

Mutta ennen sitä vielä takautuma vanhempaan historiaan.

Qobustan, Unescon maailmanperintökohde sekin, sijaitsee n. 65 km kaupungin ulkopuolella ja menimme sinne autolla – ”matkatyypimmehän” on ollut sellainen, että muutamaa vapaapäivää lukuunottamatta käytössämme on ollut etukäteen tilattu auto kuljettajineen ja paikallisopas.

Qobustanista tuli mieleen Norjan Alta, hyvä museo, täytettyjä eläimiä ja muinaisia eläin- ja muita piirroksia kivissä ja kallioissa. Lisäksi täällä oli liskoja turistien ilona. Ja oppaan tabletti ja sen videonpätkät: onhan se ihan kiva ensin katsoa kalliolta näkymää Kaspianmerelle ja sen jälkeen katsoa samasta paikasta [videonpätkä](#), jossa Pierce Brosnan ajaa autolla siitä elokuvassa Kun maailma ei riitä.

Qobustanista palasimme Bakun vanhaan kaupunkiin – näkemättä tällä kertaa mutakraattereita, jotta päivästä autossa ei tulisi turhan pitkä, mutta ehkä tällä matkalla on nähty riittävästi ilman niitäkin.

Vanhassa kaupungissa näimme shaahin vanhan palatsin alueen ja moskeijan, Unesco-kohde tämäkin (Shirvanshahs' Palace), vanhan kaupungin kujia ja runsaasti lukuvuoden viimeisiä päiviä kaupungissa retkillä viettäviä iloisia koululaisia. Vanhan kaupungin kierroksen päätimme Neitsyttornille, jonka historiaa mielenkiintoisemmaksi asiaksi nousi läheisen talon seinään rakennettuihin satoihin pääskysenpesiin sieltä muuttamaan saadut pääskysset.

Historiaahan olimmekin saaneet jo edellisenä päivänä hyvin tarjoilun pienen annoksen Heydar Aliyev -keskuksessa, kansanmusiikkisoittimia ja musiikkinäytteitä niistä, kauniita pukuja eri alueilta, mattoja, koruja. Ja jos vaikka historiasta ei välittäisi pätkeäkään, niin keskus on arkkitehtuuriltaan ehdottomasti näkemisen arvoinen – niin huikeita valkoisia portaita kun siellä en ole missään nähnyt tätä ennen. Myös museon keidasmaista kahvilaa voin suositella – moderni menun tablettitoteutus tekee tilaamisenkin helpoksi, siinä missä se kaikkialla Bakussa ei sitä välttämättä ole.

Toisen Bakun päivämme lopuksi käytimme iltakävelyllä Kaspiannmeren rannalla – bulevardi tuntuu olevan hyvä kohde vuorokaudenajasta riippumatta, tässä kaupungissa, öljykenttien keskellä kun ei valaistusta tarvitse säästellä ja niin puistotkin rakennukset ovat illalla hyvin ja hienosti valaistuja.

Erikoismaininnan ansaitsee myös iltapalapaikkamme, suosikkikahvilani Baltiasta muutaman vuoden takaa, Double Coffee, on löytänyt tiensä myös Bakuun. Ja taso oli entisellään, eli erinomainen. Parin viikon takaisen Vilnan matkamme yhteydessä yritin tarkistaa Vilnan Double Coffeen sijainnin ja siinä yhteydessä opin, että ketju onkin poistunut Liettuasta ja Virossa, mutta siinä samalla huomasin, että Bakussa sellainen on, joten ihan sattumalta emme sitä miljoonakaupungissa löytäneet.

Viimeisen Bakun päivämme käytimme mm. pieneen veneretkeen Kaspiannmerellä. Laivat, ainakin tämä, lähti Hilton-hotellin edustalta, ja puolen tunnin kierros maksoi 3 manita (3 euroa) per nappi. Ainoa pieni haaste oli aikataulukäsitteen venyvyys, tai ehkä aikataulua ei juuri ollutkaan – edellisenä iltana olimme ilman yhteistä kieltä selvittäneet

jotenkin lipunmyyjän kanssa, että aamun ensimmäinen risteily lähtisi klo 12 ja olimme sitten paikalla jopa ennen sitä, mutta käytännössä alus irroitti köydet vasta klo 12:50. Ehkä se odotteli vielä, että laiva suunnilleen täyttyisi ja vaikei se nyt täyttynytkään, niin väkeä kertyi sitten kai kuitenkin "riittävästi" tuohon mennessä.

Ja kävimme me parissa näistä putiikeistakin ...

KAUKAASIA RUNOMITASSA

MAY 26, 2014

Yhdessä teimme matkaa
tässä voit sitä vielä jatkaa ...

Minulta ei tämän parempaa runoa synny, mutta Kari Mäntyselältä syntyy – lue upea tiivistelmä 10 päivästäme Armeniassa, Georgiassa ja Azerbaidjanissa [runomitassa](#). Mäntyselöjen kanssa olemme osallistuneet myös Maailmanmatkajien “klubimatkoille” [Valko-Venäjälle](#) ja [Kaliningradiin](#), joten näistäkin matkoista on tarjolla matkakertomukset myös runomitassa: [Valko-Venäjä](#) ja [Kaliningrad](#).

KESÄÄ JA HIUKAN JO SYKSYÄKIN

MAY 27, 2014

Kevään isommat (Lähi-itä, Kaukaasia) ja pienemmät (Minsk, Vilna) matkat on matkustettu, joten pieni kertaus/päivitys seuraaviin matkoihin.

Heinäkuussa on vuorossa Huippuvuoret – tämän varasimme jo hyvissä ajoin (jouluna), edellisen vuoden kesän kokemuksesta viisastuneena: ex-tempore tätä matkaa ei ainakaan vuoden 2013 heinäkuussa kannattanut tehdä, sillä alle kuukauden varoajalla niin lento- kuin hotellihinnat olivat pilvissä ja vaihtoehdot vähissä.

Sitä ennen kesäkuussa teemme lyhyen matkan Pariisiin ja sieltä päiväretken Normandian maihinnousun maisemiin. Edellisestä kerrasta Pariisista onkin ehtinyt vierähtää melkein 17 vuotta vaikka siellä useita kertoja olemmekin käyneet.

Syyskuun alkuunkin olemme varanneet matkan, jossa ei bongata mitään, paitsi jos alamme bongata niitä Unescon maailmanperintökohteita tai Guggenheim -museoita maailmassa – olemme nimittäin lähdössä Albatros-matkatoimiston kanssa [Pyhiinvaeltajien reitille Pohjois-Espanjaan](#). Bilbaossa katsastamme tuon Guggenheimin ja sen jälkeen tutustumme Santiago de Compostellan pyhiinvaellusreittiin ja sen varrella oleviin kaupunkeihin kevyessä ja sivistyneessä muodossa: vaellusosuudet 2-7 km päivässä (ilman tavaroita) ja majoittuminen hotelleihin, ei majataloihin.

Elokuulle käymme edelleen keskusteluja Arial-travelin kanssa matkasta Moldovaan ja Transnistriaan, mutta tämän toteutuminen lienee vielä melko epävarmaa Ukrainan tilanteesta johtuen – ei niin ehkä, että Moldovassa olisi suoranaisesti vaarallista, mutta kun tuotakin ryhmämatkana myydään, niin ehkei lähtijöitä löydy. Moldovaan voisimme mennä ihan itseksemmekin, mutta tuonne Transnistriaan olisi kiva mennä järjestetyllä retkellä ja toisaalta jos Transnistriassa joskus haluaisi vielä käydä, niin ei kannattaisi sitten käydä Moldovassa erikseen. Katsotaan miten käy.

Syksyä ja tulevaa talveakin olemme hiukan jo hahmotelleet, mutta siitä lisää myöhemmin – vielä ei mitään suunnitelmia oikeasti ole kasassa.

ETELÄ-KAUKAASIAN KIERROS – RAHAT JA RISUT

MAY 29, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Jo melkein totuttuun tapaan – tässä Etelä-Kaukaasian matkamme kustannukset:

Räätälöity matkapaketti Starlight Toursilta	4774
- lennot Hki – Kiova – Yerevan ja Tbilisi – Baku ja Baku – Kiova – Helsinki (UIA, Qatar)	
- 11 hotelliyötä (keskimäärin 4 tähden hotelleissa)	
- lentokenttäkuljetukset	
- kaikissa maissa lähes kaikkina päivinä auto kuljettajineen ja paikallisopas	
Paikallisoppaiden (ja kuljettajien) tipit (pääosa tästä erästä), yksi(!) taksi, Kaspianmeren omatoimiristeily ja muutamassa paikassa valokuvausluvut	139
Lentokenttäpaikoitus (halvempi kuin taksi kentälle ja takaisin)	71
Pieniä matkamuistoja, tuliaisia ja valuuttakuluja	36
Yhteensä 2 hengeltä	5020

Pelkän “matkapaketin” hinta per henkilö oli 2 387 euroa ja jos tätä vertaa tarjolla oleviin ryhmämatkoihin (vain Georgia ja Armenia, ei Azerbaidjania), niin hinta on jokseenkin sama – sekä Aventura että [Olympia](#) tarjoavat samanmittaista matkaa näihin kahteen maahan hintaa 2 440 euroa tätä kirjoitettaessa. [Albatros](#) tarjoaa sitä hiukan edullisemmin: 2198 euroa. Nyt toukokuussa Albatros ei kuitenkaan saanut tätä matkaa toteutumaan eikä heidän kanssaan olisi ollut mahdollista lisätä matkaan Azerbaidjania – Aventura ja Olympian kantaa tähän en ole tarkistanut. Erityisesti Albatrosin reitti näiden kahden maan osalta oli melko sama kuin meillä – Signagin suunnalla emme käyneet, mutta toisaalta kävimme Novarankissa.

Meidän matkamme hinta perustui 4 hengen ryhmään – ihan kahdestaan matkustettaessa hinta olisi ollut n. 300 euroa kalliimpi (per henkilö). Ja kuten aikaisemmin, ruokaa ja mahdollisia muita kuin matkamuistotyyppejä ostoksia en laske matkan kuluiksi – syömmehän me kotonakin. Valuutat vaihdoimme kentillä ja hotelleissa – eli tuskin kaikkein optimaalisempiin kursseihin, mutta koska hintataso oli alhainen (paitsi Bakussa, jossa se oli lähes kotimaista tasoa), niin vaihdettavat määrät olivat pieniä (alle 100 euroa per päivä kahdelta hengeltä). Mitään valuutoista ei voinut vaihtaa Suomessa.

(Perusmagneettien lisäksi “sorruiin” yhteen teepakettiin ja yhteen huopaominaan. Melko ruman punaisen granaattiomenan (kaksi sellaista!) saimme Armenian paikallistoimiston lahjana ja päädyimme kantamaan toisen niistä kotiin asti, vaikka tuskin sitäkään kauaa säilöimme. Azerbaidjanista saamamme kiva paperikassi ei myöskään jääne meille kovin pysyvästi. Mustat kiiltävät kivet oli “pakko” poimia Armeniassa, kun pysähdyimme erikseen niitä varten.)

Tämä oli toinen [Starlight Tours](#) -kokemuksemme ja tälläkin kertaa kaikki sujui pääosin hyvin.

Oikeastaan ainoastaan Central Hotel Bakussa jätti toivomisen varaa. Hotellihuonettamme ei ensimmäisen päivän jälkeen oltu siivottu, kassakaappia eivät saaneet auki parista pyynnöstä huolimatta ja wc-paperiakin jouduimme pyytämään erikseen! Suihkusta tuli, tosi harvinaista, useimmiten vain kuumaa vettä, niin kuumaa, että tukan peseminen oli melko haasteellista ja aamiainenkin oli tässä hotellissa oli korkeintaan keskitasoa. Melkein farssiksi hotellin palvelukyvyttömyys heittäytyi, kun sain kahvit valkoisille housuilleni toiseksi viimeisenä päivänä ja halusin pesettää ne saman tien: lupasivat, että ehtivät varmasti ja ne tulevat minulle viimeisenä Bakun päivänämme, mutta kun niitä sitten klo 15 jälkeen parin tunnin välein tiedustelin, niin “pesula on varmaan jotenkin sotkenut”, “ei ole meidän vikamme” ja vasta kun useampaan otteeseen muistutin, että olivat luvanneet toimituksen tälle päivälle ja että he vastaavat myös käyttämistään alihankkijoista, niin viitsivät paneutua asiaan siinä määrin, että lopulta sain housut illalla klo 21 mennessä. Mutta, netti toimi – ei häikäisevän nopeasti, mutta kuitenkin ja sijainti oli sikäli kelvollinen, että läheinen 28th May -ostoskeskus ja jopa rantabulevardikin olivat sentään kävelyetäisyydellä.

Starlightin edustaja lupasikin antaa palautetta paikalliselle kontaktilleen hotellista – he olivat tätä suositelleet, kun Starlightin yleensä Bakussa käyttämät hotellit olivat olleet täynnä – selvästikin suosittu kaupunki!

Muita käyttämiämme hotelleja, Royal Tulip Yerevanissa ja Marriot Courtyard Tbilisissä voimme kumpaakin suositella – tosin Marriot Courtyardissa ilmainen wifi toimi vain aulassa, mutta huoneista oleva näköala Freedom-aukiolle korvasi tämänkin pienen puutteen. Carpe Diem Gudaurissa oli siisti, moderni ja uusi – ehkä hiukan liiankin uusi, sillä muutama pieni yksityiskohta oli vielä hakusessa, kuten vaikka shampoo hotellin puolesta ja meidän huoneessamme sähköjen kytkeminen yhteen pistorasiaan poisti sähköt kylpyhuoneesta, mutta huoltomies palautti ne sinne nopeasti. Uskoisin heidän hiukan vanhetessaan saavan hyvinkin homman toimimaan!

Muilta osin järjestelyt toimivat hyvin ja oppaat olivat mukavia – ihan erityisesti armenialainen Anna oli intoa pursuava kielitaitoinen tehopakkaus, mutta ei muissakaan ollut mitään valitettavaa.

Bakussa etukäteen sovittuun Qobustanin retkeen ei oppaamme Balashin mukaan kuulunut vierailua mutalähteille – jonne matkaa olisi ollut vain 15 km kalliopiirrosalueelta, mutta en jaksanut sitten alkaa asiasta hänen kanssaan vängäämään. Mailitse olin asiasta kuitenkin ihan erikseen etukäteen Starlightilta kysynyt ja saanut tuolloin vastauksen, että ne retkeen sisältyvät.

Tästäkin Starlightin edustaja lupasi antaa paikalliselle kontaktilleen palautetta, mutta sehän ei meitä enää mutalähteille vie. Oma vika, olisi pitänyt jaksaa vängätä vähän ...

Ja jos nyt kokoan tähän samaan juttuun kaikki (vähäiset) negatiiviset asiat matkallamme, niin ravintola Ezidziä 28th May -ostoskeskuksessa Bakussa kannattaa välttää – teimme virheen ja valitsimme tyhjähkön ravintolan ravintolakerroksessa ja saimme huonoa palvelua ja huonoa ruokaa. Mutta oli samaisessa ostoskeskuksessa ihan hyväkin paikka, [Mado-kahvilaravintolassa](#) kävimme pariinkin kertaan.

Georgian Kala -ravintola oli ihan ok, mutta syystä tai toisesta, ravintolaan liittyvästä tai ihan muista syistä, Pirkko sairastui vuorokaudeksi vatsatautiin muutaman tunnin siellä nautitun illallisen jälkeen. Epäilen omenajälkiruokaa, sillä se oli ainoa ruoka, jota kukaan muu ei syönyt.

Vielä lopuksi yhteenvedo jalankulkuliikenteestä näissä maissa:
Yerevanissa katujen ylittäminen sujui vielä ihan kohtuullisesti.

Tbilisissä hotellimme liepeillä Freedom Squarella oli jo melko vaarallista ylittää katuja, joten piti turvautua (likaisiin, haiseviin) alikulkuihin, joiden liepeillä oli myös tyypillisesti kerjäläisiä.

Bakussa lähes kaikki isommat kadut olivat oikeasti lähes mahdottomia ylittää alikulkuja käyttämättä, mutta täällä ne olivat hienoja ja siistejä, jopa rullaportailta ja kuljetushihnoilla varustettuja. Bakussa eivät myöskään enää kerjäläiset juuri häirinneet.

Maakohtaiset yhteenvedot löydät alla kohdasta **Saattaisit olla kiinnostunut myös näistä:**

2 THOUGHTS ON “ETELÄ-KAUKAASIAN KIERROS – RAHAT JA RISUT”

1. **tiina**

[MAY 29, 2014 AT 4:42 PM](#)

Eri maiden hintatason vertailussa ravintolahinnat on mielenkiintoista tietoa. Voisit alkaa julkaisemaan joka maasta esim mitä maksaa lasi olutta.

2. **Pirkko**

[MAY 30, 2014 AT 10:04 AM](#)

Hyvä idea, voisi yrittää muistaa jatkossa.

Olutindeksin keräämisen rinnalle voisi harkita myös cokis- tai espresso-indeksiä – niitä kun tulee melkein nautittua paikassa kuin paikassa, olutta ei välttämättä ihan jokaisella päiväretkellä.

Muuten tosiaan en ruokamenoja matkailuun liittyviksi menoksi tapaa mieltää, sillä ruokamenomme eivät tosiaan kuukaudesta toiseen niin paljoa vaihtelee, olemme sitten kotona tai matkoilla – aina me kuitenkin syömme ja useimmiten matkoilla ravintoloissa syöminen tai kotona K-kaupasta ruuan ostaminen tuottavat karkealla tasolla saman loppusumman per viikko tai kuukausi.

MELKEIN KOKO EUROOPPA, MELKEIN KOKO LÄHI-ITÄ

MAY 31, 2014

Bongaushistoriammehan, kuten täällä vuosien varrella on kerrottu, alkoi TCC-listalla, jonka rinnalle otimme sitten itsenäiset valtiot.

Yhtenä osa-tavoitteena on ollut Euroopan kaikki TCC-alueet, josta nyttemmin puuttuu vain **Huippuvuoret** (matka varattu heinäkuulle), **Moldova** ja **Transnistria**. Ukrainan tilanteeseen löyhästi liittyen tuo Moldova ja Transnistria on vielä toistaiseksi hiukan auki: Chisinaussa Moldovassa voisi helposti käydä milloin vaan, mutta Transnistrian takia olemme toivoneet järjestettyä matkaa, joita onkin ollut tarjolla, mutta juuri nyt lähtijöitä tuolle suunnalle on aika vähän. Seuraamme tilannetta ...

Keväisen Lähi-idän kiertomatkamme ja Maailmanmatkaajien suunnitteleman Saudi-Arabian matkan innoittamana tulim tarkistaneeksi tilannettamme myös TCC:n Lähi-idän listan osalta ja huomasi, että sekin on melko lähellä kokonaan poislukien maat, joita ulkoministeriön matkustussuositusten mukaan ei tavallisille turisteille suositella (Irak, Libanon, Syyria ja Jemen).

Puuttuu enää tuo **Saudi-Arabia** ja **Iran**. Irania on meille muutamastakin suunnasta suositeltu ja kieltämättä muut matkamme Lähi-idässä ovat nekin nostaneet kiinnostusta maahan. Iraniin useamminkin matkanjärjestäjät tarjoavat erilaisia kiertomatkvoja, esimerkiksi [Olympia](#) ryhmämatkana (syyskuun lähtö tosin jo loppuunmyyty) ja Starlight [räätälöitynä](#) – ja taitaa maassa on sen verran paljon nähtävää ja historiaa, että kannattanee sellaiseen turvautua. Ehkä sitten joskus ...

Ajankohtaista

Lehdistötiedotteet

Uutiset

Puheet

Matkustustiedotteet

Alla toukokuun 2014 lopun tilanteesta Ulkoministeriön kommentit näistä muutamista maista, joita emme toistaiseksi ainakaan ole sisällyttäneet mihinkään suunnitelmaamme:

Irak: Maahan ei pidä matkustaa. Poikkeuksena Pohjois-Irakin itsehallintoalue. Sinnekään matkustamista ei suositella, ellei se ole välttämätöntä.

Jemen: Jemenin epäselvästä tilanteesta johtuen maahan ei tule matkustaa. Kehotamme jo Jemenissä olevia suomalaisia poistumaan maasta välittömästi.

Libanon: Maan turvallisuustilanne on hauras ja voi muuttua nopeasti. Muutoksia syytä seurata tiedotusvälineistä. Terrori-iskujen riski koko maassa kasvanut.

Syyria: Rajuja väkivaltaisuuksia monin paikoin. Kaikkea matkustamista maahan tulee välttää. Syyriassa vielä olevia suomalaisia kehoitetaan poistumaan maasta.

KESÄKUUN KUVA

JUNE 1, 2014

Kesäkuun kuva on [Golem Gradin saarelta](#) kolmen vuoden takaa.

Saari sijaitsee Makedonian, Albanian ja Kreikan rajalla ja koimme siellä yllättäen seikkailun, joka päättyi siihen, että Makedonian poliisi pelasti meidät saarelta keskellä yötä! Kesäkuun lomakohteemme oli tuolloin [Makedonian Ohrid](#) ja – tuosta seikkailusta huolimatta – voimme lämpimästi suositella Ohridia kesälomakohteeksi. Hyvin harvoista paikoista, suurkaupunkeja lukuunottamatta, ajattelen, että tänne voisi vaikka tulla toistekin, mutta Ohridista hetkittäin olen jopa niin ajatellut.

Tämän vuoden kesäkuussa teemme vaihteeksi “ei yhtään uutta maata” matkan: Pariisiin. Kohteena Pariisin ohella Normandian maihinnousun maisemat.

(Jos haluaisit kuvan taustakuvaksi omalle tietokoneellesi, paina kuvassa hiiren vasenta näppäintä ja valitse Aseta taustakuvaksi tai Set as desktop background.)

ARMENIA

JUNE 2, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Aloitimme toukokuisen Etelä-Kaukaasian kiertomatkamme Armeniasta, jossa olimme 4 yötä ja melkein 4 päivääkin. Alunperin oli tarkoitus selvitä Armeniasta 3 päivässä, mutta lentoaikataulujen muuttumisen takia saimme tuon yhden lisäpäivän, jonka sitten käytimme “ylimääräiseen” retkeen Aragats -vuorelle.

Matkalta kirjoitin tuoreeltaan seuraavat jutut päivistämme Armeniasta, juttu kultakin päivältä:

- [Aragats-vuorelle suuntautuneesta retkipäivästä](#)
- [Yerevanin kaupunkikierrroksesta ja Gerhardin luostarista ja Garnin temppelistä](#)
- [Echmiadzin ja Noravankin luostareista ja Yeghegin laaksosta](#)

- [Sevanavankin, Haghpatin ja Sanahinin luostareiden kautta Tbilisiin](#)

Armeniasta ottamistamme n. 1000 kuvasta karsin 100 kuvan kuvakertomuksen, jonka voit halutessasi katsoa [täältä](#).

Ohanavanin kirkko

Näistä kohteista Aragats -vuorta ja Noravankin luostaria ja Yeghesin laaksoa lukuunottamatta muut kohteet ovat "peruskohteita" Armeniassa, eli kuulunevat useimpiin Armeniaan suuntautuvien valmismatkojen reitille, etenkin kun niistä useimmilla on Unescon maailmanperintökohteen asema ja sikäli merkittäviä kohteita.

Itse näin hiukan matkan jälkeen pitäisin, ehkä hiukan kapinallisena, parhaina kohteina Aragats-vuorta ja Noravankin luostaria, joka minusta oli kaunein näkemistäni Armenian luostareista – ja ehkä myös siihen liittyvät tarinat olivat parhaita näistä luostarista kuulemiani. Yeghesin laaksossa näkemämme juutalainen hautausmaa herätti hiukan hilpeyttä – mitä me täällä teemme – mutta paluumatka Nakhchivanin rajaa sivuten oli mielenkiintoinen: näin lähellä maailman konflikteja emme ole ennen tainneet olla.

Myös Sevanavankin luostari Sevan-järvellä oli minusta myös mielenkiintoinen, niin näkymiltään kuin tarinoiltaan.

Unescon maailmanperintökohteet: Gerhard, Echmiadzin, Haghpatin ja Sanahin olivat isoja, vakavampia ja harmaampia, jotenkin enemmän "pakkopullaa".

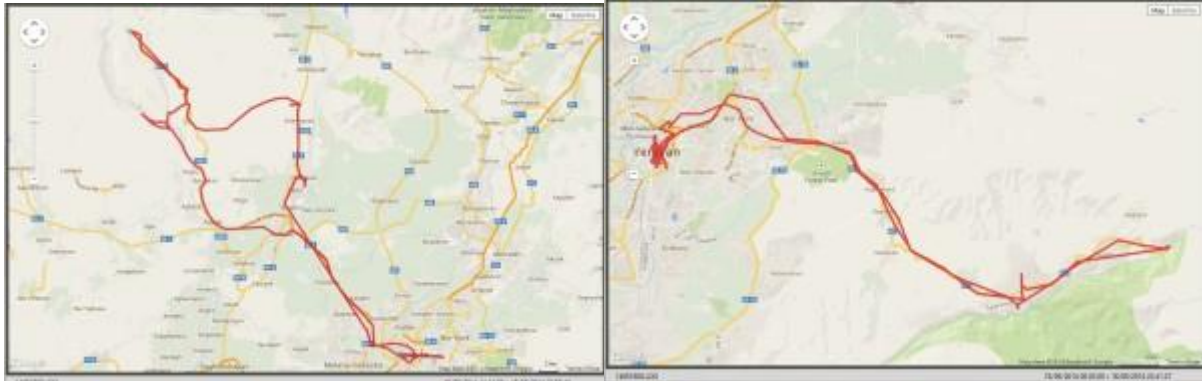
Yerevan oli ehkä tämän kiertomatkamme kaupungeista turistille "normaalein" – kaupunki oli sopivan kokoinen kävellenkin kierrellä ja liikenne mahdollisti jalan liikkumisen. Kaupunkikuva oli myös siistimpi kuin Tbilisissä ja kerjäläisiä oli vähemmän.

Bakussa oli kyllä siistiä, mutta iso kaupunki vilkkaine isoine katuineen ei oikein suosinut kaupunkiin jalan tutustumista.

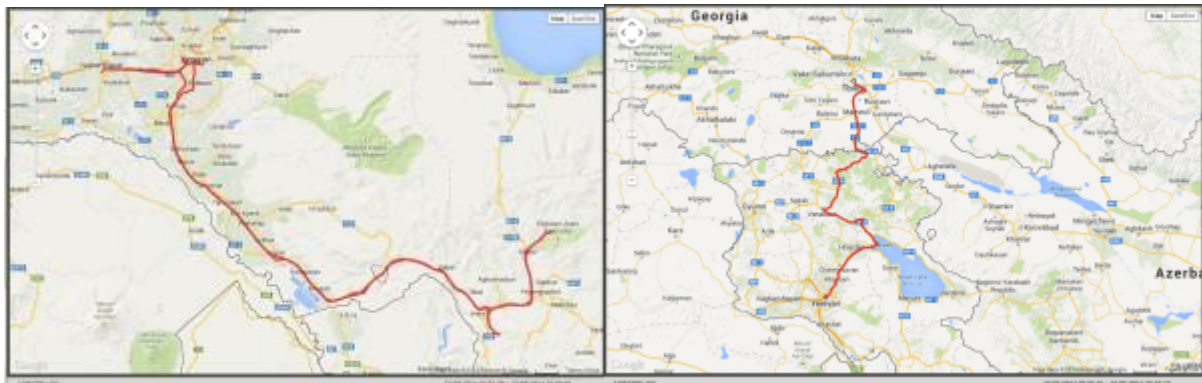
Armeniastakin joitakin kommentteja myös koko Kaukaasian kierroksemme [yhteenvetojutussa](#).

Paikallisoppaamme tuli Armenia Holidays -toimistosta – täydet pisteet Annalle!

Ja lopuksi vielä reittikartat Armenian päivistämme (klikkaa kuvia nähdäksesi ne tarkemmin):

Aragats, Ohanavan - Gerhard, Garni

Echmiadzin, Noravank, Yeghedis - Sevan ja Georgiaan

2 THOUGHTS ON "ARMENIA"

1. **Pirkko M**

JUNE 2, 2014 AT 7:33 PM

Aika täydellistä!

2. **Pirkko**

JUNE 4, 2014 AT 2:29 PM

Kiitos Pirkko – huomasiitko muuten, että sain [tähän juttuun](#) kommentteja Vuoristo-Karabahista

KOTI GEORGIASSA

JUNE 3, 2014

Tbilisissä tapasimme Koti Kaukasiassa -blogia (blogi sittemmin poistunut verkosta, toimittajan huomautus 25.2.2016) kirjoittavan Marietan georgialaisen ruuan merkeissä. Marietan blogin löysin [ennen matkaamme](#) hakiessani tietoa Georgiasta ja kun ehdotin hänelle tapaamista Tbilisissä, niin hän innostui heti. Kuten mekin – illallinen Marietan kanssa tuntui erinomaiselta mahdollisuudelta saada hiukan erilaista

näkökulmaan Georgiaan kuin georgialaisen paikallisoppaan meille välittämä kuva. Ei niin, että oppaamme Darejanin välittämä kuva olisi väärä sekään, mutta varmasti erilainen.

Marietta oli, paikallisena, valinnut illallispaikaksi ravintola Kalan Tbilisin keskustan ravintolakadulta ja hän valitsi myös meille myös tyypillisiä georgialaisia ruokia: alkupalalautasen, jossa oli mm. munakoisoa, hatsapuri juustopiirakkaa ja barbecueta, paistettuja lihapaloja. Ruuan painikkeeksi nautimme, tietysti, georgialaista punaviiniä. Mutta ruokaa oleellisempaa oli Marietan "haastatteleminen".

Marietta on ollut perheensä, miehensä ja kahden pienen lapsen kanssa Georgiassa jo muutaman vuoden ja havainnoinnut lapsiperheen arkea Tbilisissä. Olin lukenut jo hänen blogistaan haasteista mm. ostosten tekoon liittyen: ruuan ostaminen basaarityyppisistä myyntipaikoista ei ole suomalaiselle ihan yksinkertaista ja Marietta onkin käyttänyt paikallista apua tähän. Nytemmin Tbilisin keskustassa on myös Carrefour, mutta sekin georgialaisella otteella, mm. kuiva-aineet irtomyynnissä ja lavash-leipäuuni leipäosastolla. Huonekalut ja vaikka tekstiilit ovat kalliita ja suomalaiseen makuun tummia – onneksi niitä voi ostaa netistä tai ulkomaan matkoilla muiden maiden Ikeoista.

Liikenne Georgiassa on melko kaaottista turistinkin näkökulmasta, mutta ymmärrettävästi pienten lasten äidin näkökulmasta se on vielä pahempaa. Ensimmäiset liikennevalot tulivat kuulemma kaupunkiin vasta joitakin vuosia sitten ja se, että autoilijat oppivat niitä kunnioittamaan vie aikansa. Jalan liikkumisen miellyttävyyttä vähentää taas ympäristön roskaisuus – georgialaiset eivät paljoa yleisten alueiden siisteydestä välitä.

Lasten kanssa tulee oltua enemmän sisällä kuin Suomessa – hiekkalaatikkokulttuuria ei likaisessa ympäristössä ole. Ja tietysti kesäisin Tbilisissä on niin kuuma, että senkin takia tulee oleskeltua enimmäkseen ilmastoiduissa sisätiloissa.

Paikallisiin Marietta ei ole kovin paljoa tutustunut – sen verran kuitenkin, että on löytänyt apua kotiaskareisiin, ruokaostoksiin ja lasten hoitoon – ja tätä kautta hänelle on avautunut hiukan näkökulmaa myös georgilaisten elämään. Keskipalkka on Georgiassa vielä luokkaa 150-200 euroa kuussa, joten toimeentulo on monella kiinni yhteistyöstä suvun kesken. Suku ja suhteet ovat täällä muutenkin vielä tärkeitä – yliopistotasoinen koulutuskaan ei takaa työpaikkaa, ellei ole sukulaisia tai tuttavvia sopivassa asemassa.

Suomalaisia Tbilisissä on arviolta parikymmentä, mutta suomalaisia lapsiperheitä ei kaupungissa juuri ole. Amerikkalaisia on jonkin verran enemmän, mutta he ovat omilla alueillaan hiukan kaupungin ulkopuolella. Myös venäläisillä on yhteisönsä, mutta vaikka Marietta osaa jonkin verran venäjää, ei hän tähänkään yhteisöön ole hakeutunut. Sen sijaan hän matkustelee melko paljon ja tapaa sukulaisia ja ystäviään muissa maissa – hiukan lomaa aina välillä Georgian arjesta.

Pikavisiitillä Tbilisi näyttäytyy turistille keskustan kujilla ihan kauniina kaupunkina. Historiaa ja vanhoja rakennuksia löytyy kiitettävästi – mutta myös uutta, hiukan outoakin arkkitehtuuria. Mutta kieltämättä likaisuuden ja liikenteen kaaottisuuden huomaa turistikin, myös kaupungin keskustassa.

Ostoksia emme ihan pieniä matkamuistoja lukuunottamatta yrittäneetkään tehdä ja Marriot -hotellin runsaan aamupalan jälkeen päivän olisi pärjännyt melkein ilman muuta ruokaakin!

Tapaaminen Mariettan kanssa antoi meille siis, kuten toivoimmekin, hiukan monipuolisemman kuvan Georgiasta: turistille mielenkiintoinen, mutta "siirtolaiselle" vielä hiukan haasteellinen maa.

Georgian lisäksi tapaamisessamme juteltiin myös maabongauksesta – aiheesta, joka Mariettalle ei ollut ennestään ihan tuttu – joten ehkä ilta hänellekin oli ihan mielenkiintoinen: olihan paikalla meidän lisäksi matkakumppanipariskunta Pirkko ja Kari, jotka näillä erilaisilla maabongauksessa käytetyillä pistelistoilla ovat matkailleet 1,5 kertaa sen mitä me.

Olimme aikaisemmin päivällä sattumalta kuvanneet Kala-ravintolan

GARFORSIN LISTOJA

[JUNE 5, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS](#)

Hiukan lisää tuosta aiheesta maat, joihin ei ehkä kannata mennä – tai jonne kovin moni ei mene – ja sen tiimoilta hiukan Gunnar Garforsin blogista.

Gunnar Garfors on norjalainen, joka väittää olevansa nuorin maailman kaikissa maissa käynyt henkilö (tosin suomalainen [Samu Viljanen](#) ei pari vuotta sitten saavuttaessaan saman tavoitteen voinut olla paljoakaan häntä vanhempi).

Mutta niin tai näin

– tällä norjalaisella on kuitenkin matkailublogi, jossa on mm. paljon erilaisia matkailuaiheisia listoja. Itse olen pitänyt mm. näistä.

[Vaikeimmat maat](#)

Tältä listalta löytyvät melko yllätyksettömästi mm. Afganistan, Saudi-Arabia ja nykyisin tietysti myös Syyriä, mutta myös Venäjä, jonne suomalaisen ei ainakaan ole kovin vaikea päästä!

Turistien vähiten suosimat maat

Mm. Afganistan on myös melko ymmärrettävästi tällä listalla, mutta ehkä hiukan yllättäen myös Liechtenstein, joka on ainoa tämän listan maista, jossa olemme käyneet.

Vaarallisimmat maat

Tällä listalla lähestytään asiaa sekä absoluuttisen että suhteellisen väkivallan määrän avulla ja lopulta päädytään yhdistelmälistaan, joka laskee yhteen maiden sijoitukset näillä kummallakin listalla. Tämän "yhdistelmälistan" maista olemme selvinneet Meksikosta, Tansaniasta, Etelä-Afrikasta ja Hondurasista.

Hondurasissa tosin kävimme vaan Roatanin saarella, joka ei edusta oikeaa Hondurasia. Etelä-Afrikassa ryhmämme koki omakohtaisesti väkivaltaa ja (90-luvun lopulla) ajoittain Kapkapungissa oli minusta oikeasti hiukan pelottavaa.

Ja lopuksi vielä lista, jolla ei oikeastaan ole mitään tekemistä näiden edeltävien kanssa, nimittäin [lista maailman vilkkaimmista lentoreiteistä](#).

Tämän listan halusin mainita siksi, että minusta tämä oli sen verran yllättävä, sillä nähtyäni tämän listan ensimmäisen kerran, kiinnostuin tuosta Jejun saaresta siinä määrin, että nyt se on [matkasuunnitelmalistallamme](#) – saa sitten nähdä päädyimmekö oikeasti siellä vielä joskus käymään samalla kuin käymme Etelä-Koreassa (sekin siis vielä listalla).

2 THOUGHTS ON "GARFORSIN LISTOJA"

1. **Samu Viljanen**

NOVEMBER 11, 2014 AT 7:51 PM

Olin Gunnaria reilun vuoden vanhempi saavuttaessani tavoitteeni käydä kaikissa maailman maissa. Sen sijaan Pekka Suonio oli 36v ja 9kk päästessään samaan eli noin vuoden Gunnaria nuorempi. Molemmat, minä ja Pekka, täytämme Gunnarin määritelmän kriteerit, eli maiden bongaminen harrastuksena, omalla rahalla, vuosilomien ja opiskeluiden ohessa. Minun pisin matkani kesti 11,5kk (vain yksi, yleensä max 1kk), Pekalla pisin oli muutaman viikon. Vaikka Gunnarin väite maailman nuorimmasta maailman kaikissa valtioissa harrastuksena käyneestä ei

pidäkään paikkaansa, on saavutus silti syvän kumarruksen ja hatunnoston arvoinen suoritus ja hänen bloginsa on hyvin tehty ja mielenkiintoinen.

2. [Pirkko](#)

[NOVEMBER 14, 2014 AT 5:08 AM](#)

Kiitos Samu, että viitsit kommentoida tähän oikeita faktoja. Hyvällä tuurilla jollain sopivalla haulla joku sitten jatkossa löytää täältä ihan oikeaakin tietoa. Kun tuo Gunnar on nyttemmin julkaissut kirjan 198 maata, joka kuulemma julkaistaan alkuvuodesta englanniksikin, niin ajattelin siihen tutustua ja siinä yhteydessä ehkä olla jopa häneen yhteydessä, niin ehkä voisin jopa hänelle hiukan vihjaista näistä suomalaisten saavutuksista

GEORGIA

[JUNE 5, 2014](#)

Armeniasta alkanut Etelä-Kaukaasian kiertomatkamme jatkui Georgiassa, jossa yövyimme Tbilisissä 2 yötä ja Gudaurissa yhden yön – päiviä Georgiassa kertyi kolme, sillä lensimme Bakuun vasta kolmannen päivän iltana.

Matkalta kirjoitin tuoreeltaan seuraavat jutut Georgiasta:

- [Tbilisi](#)
- [Mtskheta, Dzvar, Svetitskhoveli, Uplistsikhe, Gori](#)
- [Gudauri, Ananuri ja Tbilisin ransistyneempi puoli](#)

Suunnilleen nämäkin jutut kattavat kukin yhden päivän Georgiassa.

Lisäksi kirjoitin [mukavasta illallisestamme](#) Koti Kaukasiassa blogia (blogi sittemmin poistunut verkosta, toimittajan huomautus 25.2.2016) pitävän Marietan kanssa Tbilisissä.

Valokuvia Georgiasta koottuna yhdeksi kuvakertomukseksi voit halutessasi katsoa [täältä](#).

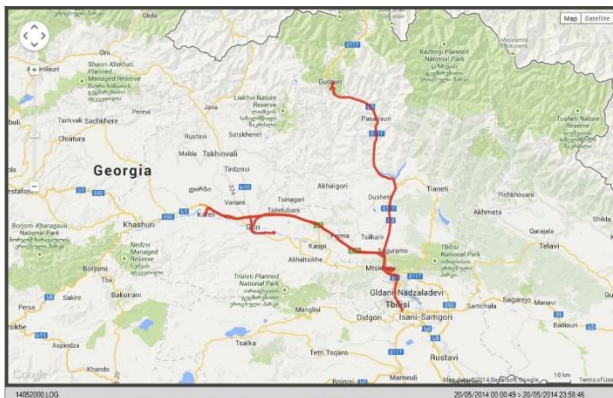

Tbilisissä riitti mukavasti katsottavaa ainakin yhdeksi päiväksi – toinenkin olisi varmaan vielä mennyt. Retki Mtskhetaan ja Goriin näytti maasta hiukan enemmän ja autolla liikuttaessa nämä menivät suht mukavasti päivässä. Tuosta Tbilisin nautittavuutta hiukan vähentävästä liikenteen kaaottisuudesta, alikäytävien likaisuudesta ja kerjäläisistä mainitsinkin jo lyhyesti koko kiertomatkastamme kirjoittamassani [yhteenvedossa](#).

Gudauriin ajettaessa kävi muutamaan kertaan mielessä, että mitä varten me nyt oikeastaan menemmekään tänne yhdeksi yöksi sen sijaan, että olisimme palanneet Tbilisiin, etenkin kun oli hiukan sateista ja tietä sai kiermurella ylöspäin melko pitkään, mutta hotelli (Carpe Diem) siellä oli ihan ok ja kun aamulla muutamaan otteen pilvetkin sen verran väistyivät, että näimme Kazbegin alueen lumihuippuiset vuoret, niin retkessä tännekin alkoi olla järkeä. Paikallisoppaamme mukaan useimmat kiertomatkoja Georgiassa tekevät käyvät myös täällä, tutustuvat historialliseen Georgian Military Highwayhin ja poikkeavat Ananurin luostarissa. Ananuri olikin positiivinen yllätys – tällä Etelä-Kaukaasian kiertomatalla, jolla näimme näitä luostareita ja kirkkoja todella paljon Ananuri oli mielestäni yksi kauniimmista. Ainakin Georgian kaunein!

Paikallisoppaamme Georgiassa oli [Visit Georgia](#) -toimistosta.

Ja lopuksi vielä kuva reitistämme Tbilisin ulkopuolella (klikkaa kuvaa, jos haluat nähdä reitin paremmin):

AZERBAIDJAN

JUNE 8, 2014

Armenian ja Georgian jälkeen lensimme Azerbaidjaniin, Bakuun, jossa vietimme Etelä-Kaukaasian kiertomatkamme viimeiset kolme päivää – ja melkein 4 yötä (kun paluulentomme lähti klo 7 ja kuljetus hotellilta klo 4:30, niin viimeistä yötä ei enää voi ihan laskea).

Bakusta kirjoitin jo matkalta:

- [Liekkejä ja öljyä Bakussa](#)
- [Kalliopirroksista putiikkikaduille](#)

Myös koko matkan [yhteenvetojutussa](#) on joitakin kommentteja myös Azerbaidjanista. Valokuvia Azerbaidjanista koottuna yhdeksi kuvakertomukseksi voit halutessasi katsoa [täältä](#).

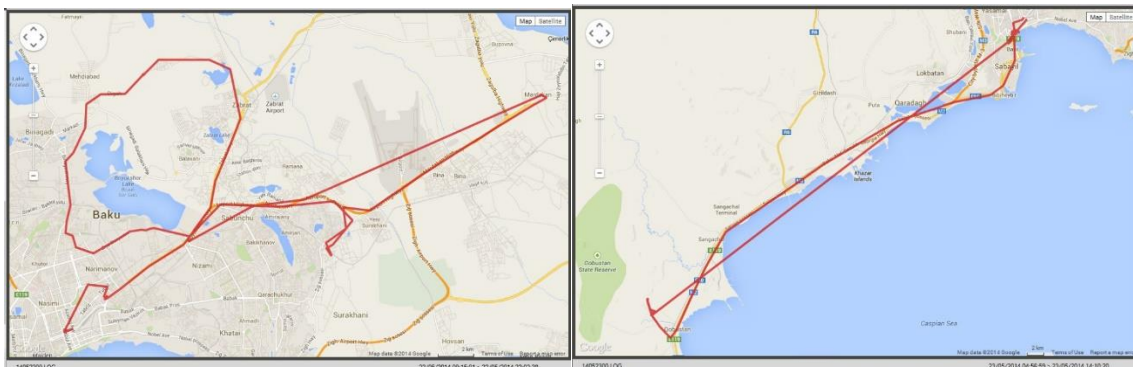

[Kaspianmeri](#) oli mielestäni yksi kiehtovia asioita Bakussa.

Maailman suurimpana järvenä sen on nähnyt kartoissa “aina” ja nyt sitten olimme sen rannalla (ja hiukan merelläkin). Bakussa kannattaa ehdottomasti nousta ylös Liekkitornien vieressä olevaan muistopuistoon ja näköalapaikkaan, josta näkee kaupungin rantabulevardin (ja Kaspianmeren), kannattaa kävellä rantabulevardia pitkin ja käydä lyhyellä risteilylläkin.

Qobustanin retkellä oppaamme kertoi myös, että Azerbaidjanissakin on kuvattu yhtä James Bond -elokuvaa (Kun maailma ei riitä, [linkissä Azerbaidjan -osio tästä Youtubessa](#)).

Ja lopuksi vielä reitistämme parina retkipäivänämme – kolmannen päivän Bakussa käytimme omatoimiseen tutustumiseen “ihan vaan” kaupungissa:

Mardakan ym. - Qobustan ym.

MAAILMANMATKAAJIEN MATKOJA

JUNE 10, 2014

Viime perjantaina oli taas vuorossa [Maailmanmatkajien](#) kuukausikokous – paikalla Arthurissa oli tusinan verran meitä matkajia, joukossa pari uuttakin jäsentä. Ja Seppo, 9 kuukauden maailmanympärimatkaltaan kotiutunut klubilainen, jonka me tapasimme viimeksi Uudessa Seelannissa syksyllä. Ja sitä ennen Moorealla ja Pääsiäissaarilla, kun meidän tuohon verrattuna kovin [lyhyt kierroksemme](#) osui näissä paikoissa yhteen Sepon kierroksen kanssa.

Kuvassa Seppo “maailmanmatkaja” ja bloginpitäjä Moorealla viime syksynä (ja Aventuran matkan matkaopas Tero)

9 kuukaudessa tuli maailmanmatkajalle, jolla jo ennestäänkin oli kasassa yli 120 itsenäistä maata, 26 maata lisää, johon tarvittiin mm. 41 lentoa ja yhteensä 75 000 km reissaamista karkeasti reitillä Etelä-Amerikka (lähes kaikki mantereen valtiot) – Tyyni Valtameri – Uusi Seelanti – Indonesia (tukikohtana muutamiin maihin sieltä käsin) – Bangkok (tukikohtana moneen naapurimaahan) – Sri Lanka ja Malediivit – Espanja – Lontoo. Matkan aikana saimme jo seurata sen etenemistä – ja ainakin osaa matkan varren sattumuksista – Sepon matkakirjeistä, mutta ihan mukavaa oli Seppoa taas Helsingissäkin nähdä.

Matkakirjeistä voisin mainita (Sepon luvalla) muutaman minulle parhaiten mieleen jääneen asian. Boliviassa hän oli paikallisoppaan kanssa tullut maininneeksi, että tarkoitus on jatkaa täältä Atlantin rannalle, johon paikallisopas, että menetkö Paraguayn etelä- vai pohjoispuolelta, johon Seppo, että ei kun läpi, jota opas sitten jäi ihmettelemään. Ilmeisesti kukaan ei yleensä mene Paraguayhin. Kuvaus helikopterilennosta ja yleensä helikopteriliikenteestä Chopper Cityssä (Sao Paulossa) oli minusta myös ihastuttava. Ja osallistuminen Malella paikallisten innostamana kokemaan B777-koneen nousu lentokenttäsaaren reunalla, koneen noustessa “päällesi” tuntui tosi hurjalta.

Lisää Sepon kokemuksista saattaa olla myöhemmin luettavissa laajemminkin, jos hän toteuttaa ideansa julkaista matkakirjeensä ja -kokemuksensa muodossa tai toisessa.

Male – ei autioita hiekkarantoja vaan tiheästi asutettu kaupunki

Hiukan yllättävä oli myös Sepon haasteet matkalla sähköpostin kanssa. Kun lento- ja hotellivaraukset – ja lähes kaikki muukin tarpeellinen on nykyisin sähköpostissa tallessa, niin jos pääsy sähköpostiin katkeaa, niin se heittäytyikin sitten pitkällä matkalla yllättävän suureksi ongelmaksi. Ja tuon yhteyden katkeamisen voi aiheuttaa vain se, että vaihdat paikkaa liian monta kertaa liian nopeasti – palvelun tarjoaja vaan päättelee, ettei voi enää olla Sinä ja pakottaa Sinut vähintäänkin vastaamaan aina uudelleen ja uudelleen erilaisiin varmistuskysymyksiin ja odottamaan vähintään vuorokauden, että pääset käsiksi sähköposteihisi. Näin ainakin Microsoftin palvelussa – Seppokin vaihtoi lopulta Gmailiin, mutta sitä ennen hankaluudet sähköpostin kanssa olivat jo tulleet suhteellisen kalliiksi lento- ja hotellivarausten vaikeutumisen ja tuplaantumisen muodossa.

Itsekin olen tähän lyhyemmälläkin matkoilla jonkin verran törmännyt, olen joutunut arvuuttelemaan Facebookissa, että kenen ystäväni kissaa tämä profiilikuva nyt esittäisikään ja muistelemaan, että mitä olen mailini turvakysymyksiin vastauksiksi antanut, mutta vain tilanteissa, joissa vaikka palveluiden toimivuuden olisin saanut selvitettyä vasta Suomessa, siitä ei kovin isoa ongelmaa olisi muodostunut.

Pankkitilinkin kanssa Sepolla oli ongelmia: yhdistelmä huonot nettiyhteydet ja oudot näppäimistöt tuottivat liian monta väärää yritystä, joka lukitsi tilin ja ratkaisuksi tarjottiin asiointia puhelimitse tunnetulla numerolla, ja tässä vaiheessa tuo puhelinkin oli jo tuhoutunut! Tämänkin ratkaiseminen vaati ihan erityistä vääntöä – jossain vaiheessa Seppo harkitsi jopa tämän takia poikkeamista välillä Suomessa!

Mutta – matkan rankemmat osuudet ja haasteet painuvat tietysti vähitellen unohduksiin ja jäljelle jää paljon hienoja kokemuksia.

Tämän matkan jälkeen Seppo listasi parhaiksi maikseen [Uuden Seelannin](#) (yksi meidänkin suosikkeja!) vanhojen suosikkiensa Islannin ja Malesian rinnalle. Ja vaikuttavimmiksi maailmanluokan näytävyyksistä Angkor Watin, kultaiset pagodat Myanmarissa, Gizan pyramidit ja Macchu Picchu – näistä meillä on toistaikseksi “kasassa” vasta [Machu Picchu](#), joten nähtävää riittää.

Mutta – palatakseni otsikkoon – Sepon 9 kuukauden matkan lisäksi kokouksessa juteltiin myös äskettäin tehdyistä matkoista – erityisesti Iran tuntui olevan nyt pinnalla, 3 jäsentä on ollut siellä äskettäin. Kaliningradissakin oli taas käyty – ja toki kerroimme hiukan Kaukaasiasta, jossa ainakin Bakussa muutama muukin on äskettäin käynyt.

Matkoilla – ja siis kokouksesta poissa olevia jäseniä – on näihin aikoihin mm. Keniassa ja Taiwanissa. Suunnitelmissa ryhmän muilla jäsenillä on myös ainakin Kreikkaa – ja kotimaan matkailua!

EUROOPAN “UNOHDETUT” KAUPUNGIT

JUNE 12, 2014

Olen jo tainnut mainita muutamankin kerran täällä Bloglovin -palvelun, johon voi määrittellä blogeja, joita haluaa seurata ja se lähettää (jos niin haluat) Sinulle päivittäin yhteenvedon näiden blogien uusista jutuista mailitse – ja viikottain hiukan laajemman yhteenvedon, johon palvelu kokoaa seuraamiesi blogien perusteella joitakin muitakin juttuja eri blogeista, joiden arvelee Sinua kiinnostavan. Ja yllättävän usein, ainakin osaltani, kiinnostaakin!

Hello!

My name is Brooke Saward and I permanently live out of a suitcase. I was born in 1991 in Tasmania, Australia. I grew a love for travel at the ripe ol' age of thirteen when I took my first overseas adventure as part of an international children's choir. Since then I haven't been able to sit still. In December 2012, I created WorldOfWanderlust.com to document my journey travelling the world.

Viime viikonlopun yhteenvedossa oli esimerkiksi blogista [World of Wanderlust](#) -juttu The 10 Most Underrated Cities in Europe, eli:

1. [Budapest](#) (Hungary)
2. [Edinburgh](#) (Scotland)
3. [Ljubljana](#) (Slovenia)
4. [Mostar](#) (Bosnia & Herzegovina)
5. [Belgrade](#) (Serbia)
6. Cesky Krumlov (Czech Republic)
7. [Brasov](#) (Romania)
8. Ghent (Belgium)
9. Bled (Slovenia)
10. Moscow (Russia)

ja siltä osin kun olemme näissä kaupungeissa käyneet (listassa ne, joista on linkki juttuun blogissamme), olen samaa mieltä tämän bloginpitäjän kanssa – kaikki ovat ihastuttavia kaupunkeja. ja vaikka kaupungit tähän listasinkin, niin kannattaa katsoa myös WoW:n [alkuperäinen juttu](#), jossa on myös perustelut kullekin listan kaupungille. Cesky Krumlovin taidan lisätä matkasuunnitelmalistaani pelkästään tämän kuvan perusteella!

Moskova listalla onkin ollut – tosin statuksella, että odotellaan ehkä nyt hiukan toisenlaista aikaa maailmassa ennen kuin lähdetään taas Venäjälle.

Meidänkin seuraava kohteemme on kaupunki Euroopassa: Pariisi. Tästä kaupungista ei voine väittää, että turistit eivät ole sitä noteeranneet, kaupungissa kun käy vuosittain [Euromonitorin tilaston mukaan](#) lähes 10 miljoonaa turistia. Pariisi on listalla toinen kaupunki Euroopassa, ensimmäisenä on Lontoo, 15 miljoonalla turistilla. Ja kolmantena tietysti ikuinen kaupunki, Rooma, 9 miljoonalla turistilla.

NORMANDIA JA PARIISI

JUNE 15, 2014

Juhannusviikon pieni matkamme suuntautuu Pariisiin ja Normandiaan.

Normandiaan, kun kerran keväällä jotain matka-aiheista netistä etsiessäni päädyin Kaleva Travelin sivuille, pysähdyin tämän kohdalla, muistin Maihinnousu -romaanin ja päädyimme sitten varaamaan lennot Pariisiin, hotellin läheltä Gare Saint-Lazarea, josta Normandian junat lähtevät ja junalla Caeniin menevän [päiväretken Normandiaan](#). (Emme siis varanneet tätä matkaan innoittanutta matkaa).

Tähän retkeen päädyimme, kun pelästyin netin kuvauksia 15-tunnin bussiretkistä, joissa matka Normandiaan voi ruuhkatilanteesta kestää jopa 4 tuntia – junalla pääsemme Caeniin parissa tunnissa ja vaikka päivän kokonaispituudeksi tälläkin retkellä muodostuu 15 tuntia, niin ainakin niistä isompi osa vietetään kohteessa. No – katsotaan sitten ensi viikon jälkeen oliko hyvä valinta.

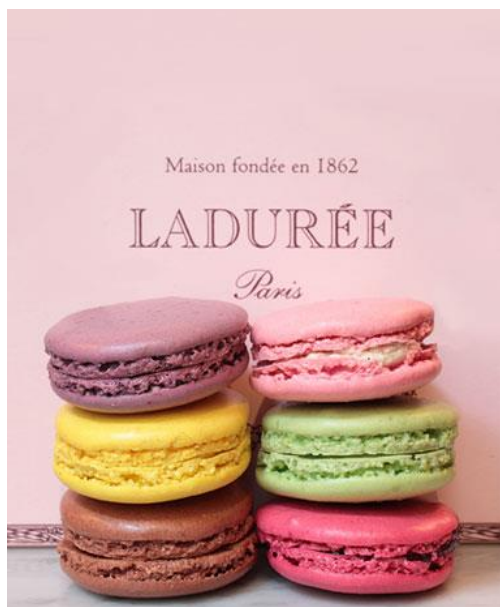
THE NORMANDY D-DAY TOUR

A one day trip from Paris to Normandy to see the D-Day landing beaches.

An unforgettable one day trip from Paris to Normandy. See both the Normandy D-Day Landing beaches and the Caen War Memorial. Depart Paris in the morning and return the same evening via mainline rail.

Hassua tässä kiinnostuksessani Normandian maihinnousurannikkoon on, etten matkaa varatessani tiennyt, että tuosta 6. kesäkuuta 1944 alkaneesta maihinnoususta on juuri tänä vuonna ja tässä kuussa kulunut tasan 70 vuotta! Mutta onpahan nyt sitten viime viikkoina ollut mediassa tarjolla materiaalia aiheesta ...

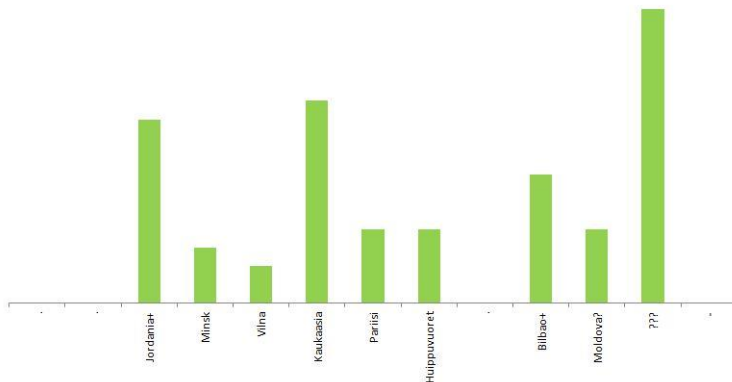
Pariisi on meille ennestään – joskin nyt jo vuosikymmenien takaa – tuttu kaupunki, joten sen osalta ajattelimme ottaa kevyesti. Normandian retken lisäksi meille jää Pariisiin kolme päivää ja se riittänee kävelyyn Seinen rannalla, Eiffel-tornin ja Riemukaaren näkemiseen taas kerran, katukahviloissa istuskeluun ja pistäytymiseen jossakin Pariisin suurista tavarataloista. Pont des Arts pitänee käydä taas kerran katsastamassa, kun se äskettäin pääsi uutisiinkin, kun sillan kaiteen joku osa [romahti kaikkien niiden rakkauslukkojen painosta](#).

Brooklynin sillalta ne ilmeisesti aiotaan jo irroittaa – Pariisi harkitsee vielä. Muutamia asioita listasin mielessäni erityiskiinnostuskohteiksi tälle matkalle, jos sopivasti sattuvat kohdalle: Ladurée macaronikahvilassa olisi kiva käydä, kun nämä Pariisin lentokentällä pari vuotta sitten innostuvat ainakin silloin mukana olleita kummityttöjäni kovasti – mukaan ostettuja macaroneja syötiin monta päivää hotellissa [New Yorkissa](#). Musée d'Orsay on meiltä vielä näkemättä, joten nyt voisi olla sen vuoro ja Vapaudenpatsaan Pariisin version Île aux Cygnesillä. Musée Rodinin voisi viellä lisätä listalle, jos tekemisen puute yllättää, mutta katsotaan miten käy.

Lopuksi vielä – Pariisiin ja Normandiaan jokseenkin liittymättömästi – jonkinlainen väliyhteenvedo kuluneen vuoden matkoista ja matkasuunnitelmista. Yritin todistaa

itselleni, että vaikka matkoja lukumääräisesti onkin ollut aika paljon, niin monet niistä ovat olleet (ja tulevat olemaan) tällaisia lyhyitä pyrähdyksiä ...

PARIISIIN – LIIKENNETTÄ JA RUOKAA

JUNE 18, 2014

Finnairin aamulento (9:25 Helsingistä) kului mukavasti torkkuen, mitä nyt yllättäen tarjottu aamupala herätti. Halpalentojen aikakaudella ruokatarjoilua ei enää lyhyillä lennoilla odota. Charles de Gaullella oli jo haastavampaa: olimme etukäteen katsoneet, että Gare Saint Lazareen lähellä sijaitsevaan Le Grand Hotel Normandien on kätevinä mennä Operalle tulevilla Roissybussilla, mutta sen lähtöportin löytäminen oli hiukan haasteellista kun onnistuimme ohittamaan ensimmäisen oleellisen kyltin. No infotiski sitten neuvoi, että Terminal 2D Exit 11 se lähtee. Valinta olikin sikäli hyvä, että osa junista oli taas tänäänkin, kuten niin usein Ranskassa lakossa. Ruuhkassa matka Operalle kesti noin 1,5 tuntia, mutta eihän meillä ollut kiire.

Le Grand Hotel Normandie oli positiivinen yllätys – hotelli on modernisti sisustettu, huoneemme sisäpihalle, eli rauhallinen, ihan riittävän kokoinen, internet toimii hyvin ja kylpyhuone on siisti ja toimiva. 14 euron aamiainenkin oli ihan hyvä, vaikka eri päivinä kokeillemme varmaan muitakin lähiseudun kymmeniä paikkoja. Mutta tärkein valintakriteeri meille oli sijainti Gare Saint Lazareen lähellä Normandian retken takia.

Ensimmäisen iltapäivän käytimme läheisissä Au Printemps ja Galeries Lafayette - tavarataloissa. Ihailen jälkimmäisen näyttävää interiööriä ja aasialaisia jonottamassa pääsyä Chanelin ja Louis Vuittonin shoppeihin. Oikeasti, niihin piti jonottaa, halukkaita ostajia oli niin paljon!

Iltaretken teimme Riemukaarelle ja Champs Elyseelle. Verryteltiin Pariisin metrossa kulkemista. Ostettiin ensin päiväliput, mutta onneksi ennen kuin leimattiin ne tsekattiin infosta, että ovatko nämä per päivä vai 24 tuntia ja kun ovat kuulemma per päivä, niin ostettiin vielä illaksi kertalippuja (1 päivän lippu n. 10 euroa, kertalippu 1,70). Champs Elyseellä poikkesimme Larudee -konditoriaan ja ihastelimme macaronitarjontaa, niitä OIKEITA sellaisia ja nautimme siellä kahvin/teen ja vähän makeaa.

Ja kun ruokakuvia päästiin, niin otetaan tähän jatkoksi vielä kuvat seuraavan päivän

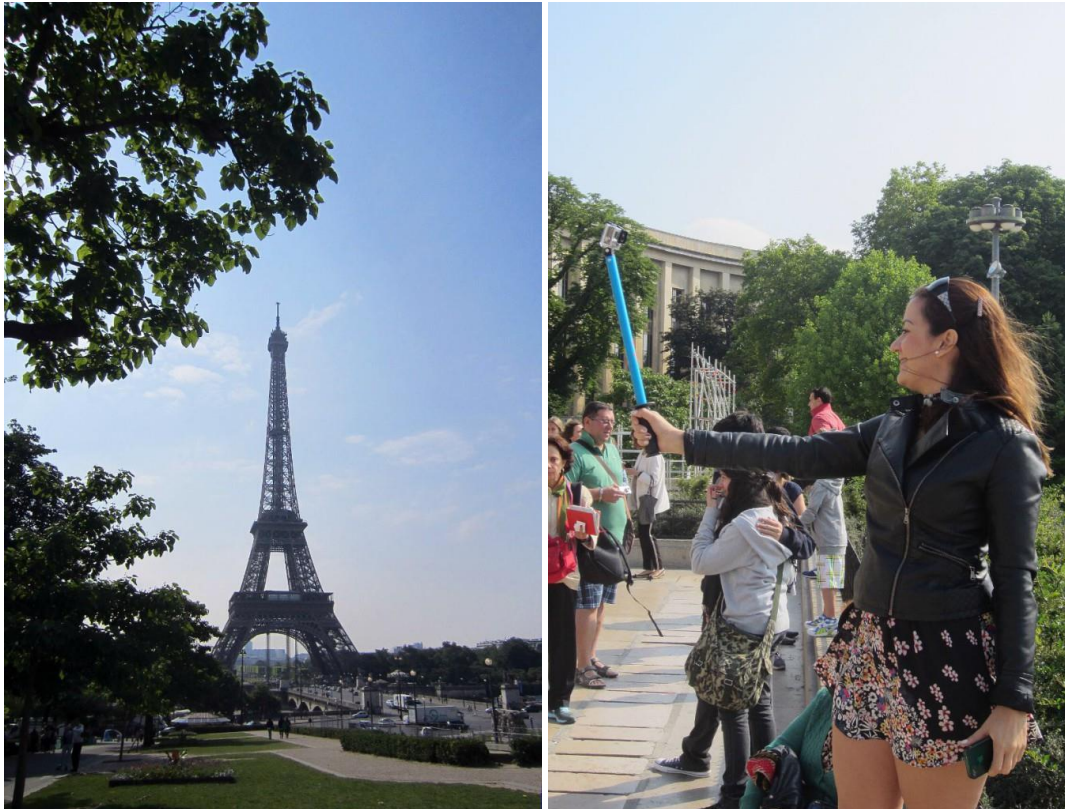
lounaastamme. Nautimme sen Musee d'Orsayn ravintolassa – suosittelimme lämpimästi – 22 euron hintaan 2 maittavaa ruokalajia näin kauniisti tarjoiltuna. Osaavat nämä, ranskalaiset, tämän ruokapuolen!

PARIISIA VALIKOIDEN

JUNE 19, 2014

Olimme käyneet Pariisissa ennenkin, useammankin kerran, joskin edellisestä kerrasta oli jo ehtinyt kulua yli kymmenen vuotta. Meidän ei siis tarvinnut nähdä muutamassa päivässä "kaikkea", joten valitsimme vaan muutaman kohteen.

Aloitimme Trocaderoilta, halusimme kuitenkin nähdä Eiffel-tornin koko komeudessaan ja Trocadero on siihen paras paikka. Uutta oli se selfie-kuvaajien määrä, joka täytti näkymän. Osalla oli ihan erityisiä laiteviritelmiä itsensä kuvaamisen avuksi!

Trocaderoilta jatkoimme Seinen rantaa Ile des Cygnesin suuntaan. Halusimme nähdä täkäläisen kopion Vapaudenpatsaasta. Kävelyretken bonuksena näimme Seinen rannan asuntolaivoja, puutarhoineen!

Ile des Cygnes on lähes kilometrin pituinen hyvin kapea saari Seinessä: lenkkeilijöiden ja koiranulkoiluttajien suosikki. Vehreä keidas kaupungin sydämessä, jonka puiden reunustamaa kävelytietä kävelee ihan ilokseen. Vapaudenpatsaalta oli lisää selfie-kuvaajia. Tosin vähemmän kuin Trocaderolla.

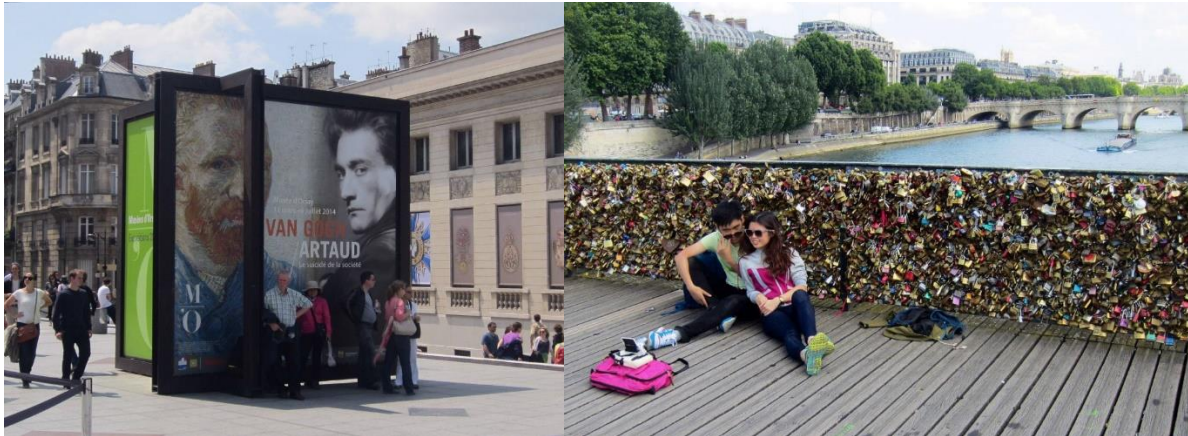

Seuraavaksi halusimme Musee d'Orsaylle ja RER-juna Radio Francen kupeessa olevalta asemalta vaikutti hyvältä vaihtoehdolta. Tosin saimme odottaa junaa n. 20 minuuttia keskellä päivää (ja keskellä rautatieläisten tämänkertaisessa mielenilmauksia), mutta olihan asemalla penkit ...

Musee d'Orsaylla törmäsimme ensimmäisen kerran jonoon – museoon oli muitakin menijöitä, mutta jono eteni nopeasti. Jonossa tuntui olevan muitakin suomalaisia. Kuten metrossa ja siellä täällä kaduilla – olemme vaihteeksi “normaalien” suomalaisten suosikkikohteessa, vastakohtana vaikka Kuwaitille. Onnistuimme vielä pääsemään ennen museoon syventämistä lounaalle museon ravintolaan jonottamatta: mikä miljöö ja mitkä ruuat! Kuin söisi palatsissa huikeiden kattomaalausten alla, suurten shampanjapullojen vierellä. Jo aikaisemmilla Ranskan vierailuillani olen vakuuttunut siitä, että ranskalaiset osaavat tämän ruokapuolen ja kahden täällä toistaiseksi nautitut lounaan perusteella olen edelleen samaa mieltä.

Lounaan vahvistamana kiersimme itse museon: impressionisteja ja neo-impressionisteja salien täydeltä. Paul Signacin ja Vincent van Goghin työt sävyttivät, kuten aina. Rodinin patsaita. Ja entisen aseman hieno arkkitehtuuri. Erikoisnäyttely Van Goghin ympäriltä oli ehkä tuhonnut museokauppaan tämän ylenpalttisen tarjonnan hänestä kertovaa kirjallisuutta: viime kesänä vaikutuin Karen Blixen -museossa Tanskassa hänen kirjoittamisensa kirjojen määräst, Van Gogh voisi kyllä vaikuttaa hänestä kirjoitettujen kirjojen määräst!

Viimeinen päivän listanne kohde oli Pont des Arts. Kävelimme hitaasti Seinen rantaa sinne päin rannan kirjakojuja katsellen – nämä lienee osa sitä Seinen rantaa, joka on Unescon maailmanperintökohteeksi nimetty. Hiukan ennen Pont des Artsia kohujen tarjonta levenee käsittämään myös lukot. Ja itse silta on sitten niitä todella pullollaan. Jos viime aikoina on maailmalla käyty jonkin verran keskusteluja siitä, että pitäisikö näitä lukkoja poistaa suosituilta silloista vaarallisina rakenteille vai ei, niin ottamatta siihen kantaa voisin kuitenkin kannattaa sitä, että lukkoja ei saisi myydä sillalla, vaan ainakin siltaan kiinnitettävät lukot pitäisi olla etukäteen hankittuja ja teon siis kunnolla harkittu ja oikeasti merkityksellinen, ei hetken päätös sillalle sattumalta osuttaessa! Ja täälläkin, tietysti, selfie-kuvaajia riitti – myös ihan kameralla ja tarkalla sommittelulla.

Louvrein emme tällä kertaa ajatelleen mennä, mutta kävelimme kuitenkin Pont des Artsilta Poiss Louvren pyramidin ohi – ja pitiähän sitä hiukan leikkiä kaikkien muiden tapaan tuon pyramidin kuvaamisen kanssa.

Louvrein asemalta palasimmekin sitten jo Gare Saint-Lazareelle, jossa yritimme vielä selvittää seuraavaa aamua varten mistä junamelun Caeniin lähtee ja lähtee se – osa junista kun ei, ranskalaiseen tapaan, kulje näinä päivinä. Vielä alkuillasta ei varmaa tietoa aamun junasta ollut, mutta hiukan myöhemmin illalla luimme netistä, että junamme pitäisi aamulla kulkea, joten päässemme ainakin Normandiaan – ja eiköhän sieltä sitten jotenkin pääse takaisin viimeistään lauantain paluulennolle ...

NORMANDIAN MAIHINNOUSUN MAISEMISSA

JUNE 20, 2014

Aikainen herätys ja 7:07 junalla Saint-Lazareelta Caeniin – vajaa 2 tuntia junassa, joka onneksi lakoista huolimatta kulki. Caenissa meitä – ja samaan pieneen 7 hengen ryhmäämme kuuluneita kahta kanadalaisista ja kolmea amerikkalaisista – odotti paikallisoppaamme Sandrine.

Aamupäivän käyimme Caenin sotamuseossa, jossa Sandrine kuljetti meidät reipasta tahtia läpi historiaa alkaen ensimmäisestä maailmansodasta, 20-luvun hulluista vuosista ja vuoden 1929 suuresta romahduksesta Saksan talouden romahtamiseen 1930-luvun alussa ja Hitlerin valtaan nousuun. Ranskalaisessa museossa Ranskan joutuminen saksalaisille 6 viikossa sai paljon tilaa, niin vastarintaliike kuin yhteistyö valloittajien kanssa. Sodan laajeneminen maailman laajuiseksi, keskitysleirit ja lopulta Normandian maihinnousun valmistelu yksityiskohtineen tulivat jossain määrin meille tutuiksi. Samoin kun eri maihinnousualueiden nimet – iltapäivällä näkisimme osan näistä: Utah, Omaha, Gold, Juno, Sword. Perusnäyttelyn lisäksi isossa museossa oli esillä maihinnousussa mukana olleen valokuvausta harrastaneen sotilaan, [Tony Vaccaron](#),

ottamia valokuvia ja kaikenlaista aikaan liittyvää esineistöä. Museo on rakennettu saksalaisten bunkkerin päälle ja myös siellä pääsee vierailemaan – tuli mieleen maanalainen sotasairaala Jerseyllä, jossa vierailimme muutama vuosi sitten. Ja museon ympärillä oli muistopuistot eri kansallisuuksille: jaksoimme maittavan lounaan jälkeen katsastaa amerikkalaisten puiston ennen lähtöä maihinnousun maisemiin.

Automatka Caenista Pointe du Hociin kesti n. 45 minuuttia. Täällä pääsimme katsomaan minkäläistä korkeata rantapenkkaa sotilaat köysitikkailta joutuivat kiipeämään päästääkseen oikeasti maihin. Opimme, että vaikka liittoutuneet olivat pyrkineet valmistelemaan maihinnousun hyvin, niin Normandian pensasaidat, joiden juurella on paksu maavalli, osoittautuivat monen panssarivaunun tuhoksi, sillä niiden alapuoli ei

ole suojattu ja näin niiden noustessa pystyyn ne olivat helposti tuhottavissa. Pääsimme käymään ensimmäisessä iltapäivän monesta bunkkerista rannalla.

Pointe du Hocista jatkoimme Omaha Beachille, jossa parin muistomerkin lisäksi oli myös ihmisiä nauttimassa kesästä rannalla. Sandrinen mukaan paikalliset eivät näillä rannoilla juuri käy aurinkoa ottamassa tai uimassa, mutta matka Pariisista on lyhyt ja nuoremmat ihmiset eivät enää välitä rannan historiasta. Sandrine oli haastatellut muutamaa veteraania joskus aiheesta ja yleensä vastaus oli ollut, että juuri siksi he osallistuivat maihinnousun, että lapset voisivat jatkossakin leikkiä tälläkin rannalla.

Seuraavana olikin sitten vuorossa matkan vaikuttavin kohde, amerikkalainen hautausmaa Colleville-sur-Merissä. Valkoisia marmoriristejä silmäkantamattomiin (9 387 kpl) hyvin hoidetuilla ruohokentillä. Tosin kaikki eivät ole ristejä, joukossa on myös juutalaisia, joiden haudalla on kuusisakarainen tähti ristin sijaan. Alueen muistomerkillä soitettiin amerikkalaisten kansallislaulua luultavasti 1/2 tunnin välein. Hautausmaa oli kieltämättä kaunis, etenkin näkymät merelle – ja ajatellen, että näillä rannoilla nämä keskimäärin 23-vuotiaat nuoret sotilaat olivat kuolleet, heidän hautansa tuntuivat sopivan hyvin maisemaan.

Colleville-sur-Merin jälkeen kävimme vielä Longues-sur-Merissä katsomassa siellä olevia saksalaisten bunkkereita, joissa tykitkin olivat vielä jäljellä ja lopuksi Arromanchessa katsomassa sinne rakennetun väliaikaisen sataman jäänteitä. Aika uskomatonta miten kerrostalon kokoisia aallonmurtajan osia oli rakennettu Englannissa, upotettu Thames-jokeen piiloon ja hinattu sitten tänne muodostamaan aallonmurtajaa väliaikaiselle satamalle. Sandrinella oli hyviä kuvia myös ajokaluston tarvitsemista kuljetusrampeista ja kuvia siitä miten näin rakennettu satama toimi hyvin:

aallonmurtajien ulkopuolella aallot kohoavat korkeina, mutta sataman alueella meri on lähes tyyni.

Tässä vaiheessa kello oli jo yli 18, eli olimme imeneet itseemme historiaa n. 9 tuntia ja oli aika palata Caeniin pikaiselle iltapalalle ja 20:24 junalle Pariisiin. Takaisin hotellilla olimme n. 22:30, eli n. 16 tunnin päivä tämä oli, mutta päivä ei kuitenkaan tuntunut ylettömän raskaalta, kun se jakautui vähän erilaisiin osiin ja pisimmät siirtymät matkustimme junalla. Ja sääkin suosi, koko päivän oli aurinkoista ja lämpötila arviolta runsas 20 astetta.

Meidän osaltamme Normandian maihinnousu päättyi tähän – oikeasti tuolloin 70 vuotta sitten maihinnousun, eli taistelun Pohjois-Ranskasta laskettiin kestäneen 100 päivää. Ja alueen monissa kartoissa nuolet, jotka alkoivat maihinnoususta Normandian rannikolle, päättyivät lopulta Saksaan ja Saksan luhistumisen seuraavana vuonna.

Tämä matkamme Pariisiin ja Normandiaan ei lähtökohtaisesti ollut mikään bongausmatka, uusia maita tai edes TCC-alueita ei näistä alueista tullut, mutta sentään Normandiasta pari MTP-pistettä – vaikka en mitään isompia tavoitteita näiden suhteen olekaan asettanut, niin kuntoilen aika lähellä 200 pistettä, niin voinhan minä nämäkin sille listalle naputella ...

PÉRE LACHAISE

JUNE 21, 2014 PSCHILDT 2 COMMENTS

Normandian retken jälkeisenä aamuna pidimme vapaata ja valitsimme iltapäiväänkin vain kaksi kohdetta: Pariisin kuuluisimman hautausmaan ja ilmaan heitetystä vaihtoehtoparista Notre Dame vai Sacre Cour edellisen.

Hautausmaalle menimme melko huonosti valmistautuneena, lähinnä ideana, että se näytti kuvissa vihreästä ja rauhalliselta turistikohteelta, joten vasta hautausmaan portilla aloimme tehdä jonkinlaista suunnitelmaa, että mitä täällä "pitäisi" nähdä. Investoimme jopa 2,50 euron karttaan ja lähdimme kävelemään hautausmaan halki jotenkin karkeaan ajatuksena tsekata muutaman impressionistin (Seurat, Signac) haudat, Chopin, Jim Morrison ja h Piaf – kun ne vielä asettuivat melko kivasti metro- asemien Pére Lachaisen ja Gambetta välille.

Kuuluisimmat haudat oli helppo löytää kunhan osui edes lähelle, sillä hiljaisellakin hautausmaalla niillä oli useimmiten pieni ruuhka – ja kukkia. Jossain vaiheessa kyllä ajattelin, että oikeastaan täällä olisi ollut parempi kävellä päämäärättä – hautausmaan satunnainen kauneus olisi paremmin päässyt oikeaan arvoonsa, jos olisimme vaan katselleet näkymiä emmekä yksittäisiä hautoja.

Pére Lachaiselta jatkoimme Ile de Citélle, ajatuksena vilkaista Notre Dame. Onneksi emme olleet ajatelleetkaan käydä kirkossa sisällä tai nousta ylös näköalatasanteelle –

sen verran pitkiä iltapäivän jonot olivat. Mutta olihan tuonkin kirkon fasadi kiva nähdä taas kerran. Kiertelimme myös kukkakauppakujia innoissamme – etenkin kaikissa väreissä kukkivia hortensioita piti yrittää saada tallennettua kuviksi. Ja ruuhkasta huolimatta pysähdyimme creperie-kojun houkuttelemana meluisan kahvilaan ja nautimme sellaiset hillon ja kermavaahdon kera. Chantilly (kermavaahto) on vaan ihan syötävän hyvä sana ranskankielessä!

Päivän päätteeksi kiersimme hiukan kauppoja hotellimme liepeillä ja matkan ostossaldo karttui vielä pienellä kokoelmalla macaroneja kotiinkin vietäväksi. Aikaisemmin käsimatkatavaroiden kuljetuskapasiteettia venyttämään oli jo matkaan tarttunut Pirkolle keltainen jakku, kummallekin yksi huvi ja pari kirjaa, mm. liittoutuneiden sotilaille suunnattu pieni opas Ranskasta. Tosin siinä ollut pieni johdatus ranskankieleen meni kyllä englantilaisittain kirjoitettuihin ääntämisohjeineen hiukan ohi, vai mitä mieltä olette:

I want bread – juh voo-DRAY dew PANG (Je voudrais du pain, isot kirjaimet kertovat millä sanoilla on paino).

2 THOUGHTS ON “PÉRE LACHAISE”

1. [Irene](#)

[JULY 28, 2015 AT 9:19 PM](#)

Great photos!

2. [Pirkko](#)

[JULY 28, 2015 AT 9:21 PM](#)

Thanks! Unfortunately for more international readers the text is in Finnish

PARIISI JA NORMANDIA – MIHIN HINTAAN

[JUNE 23, 2014](#)

Pariisin matkamme kustannukset – perillä 4 vuorokautta, Normandiaan päiväretki:

Lennot (Finnairin suorat)	430,74
Hotelli (Le Grand Hotel Normandie) + 4×8 euron turistivero	867,24
Retki Normandiaan (junaliput, museo, kuljetukset, opastus)	394,75
Roissybus kentältä Operalle ja takaisin	42,00
Metrolippuja (2 päivälippua ja 10 kertalippua)	38,70
Musee d’Orsay (liput) ja Pére Lachaise (kartta)	24,50

Lentokenttäpaikoitus (halvempi kuin taksi kentälle ja takaisin)	63,00
Matkamuistoja	19,95
Yhteensä 2 hengeltä	1880,88

Kalevan matkapaketin – jota oikeastaan saan kiittää ideasta lähteä katsomaan Normandian rantoja hinta 4 päivälle venytettynä olisi ollut n. 900 euroa hengeltä – ja se olisi kattanut ylläolevista kuluista luultavasti ensimmäiset 4 riviä eli tuon, josta me maksoimme n. 870 euroa per nuppi. Tosin hotellien tasoa on vaikea vertailla – mutta olimme valitsemaamme (4 tähden) aivan tyytyväisiä.

Valitsemamme lentoajat olivat myös meille sopivia – lähtö 9:35, eli kotoa ei tarvinnut lähteä kuin vasta n. klo 7, joka on jo ihan inhimillistä ja paluulento 15:25, eli sopivasti ajatellen sitä, että hotellista piti kuitenkin lähteä puolilta päivin.

Ja ehkä tärkein kriteeri itse kasaamallemme matkalle ja valitsemallemme Normandian retkelle: matka Pariisista Caeniin taittui junalla sen sijaan, että olisimme istuneet, luultavasti pitempään kuin tuon vajaa 2 tuntia suuntaansa, ahtaasti bussissa. Junalippujen osuus tuosta vajaan 200 euron (per nuppi) Normandian retkestä olivat n. 70 euroa – sisältyivät ostamaamme retkipakettiin, mutta selvitin uteliaisuuttani hinnan.

Mutta hinnallisesti Kalevan paketista voisi todeta, että hyvin kilpailukykyinen

EUROOPAN KAUPUNGEISSA

JUNE 25, 2014

(Päivitetty listan ja matkasuunnitelmien osalta viimeksi 30.5.2017)

Pariisissa laskeskelimme, että edellisestä kerrasta kaupungissa oli ehtinyt kulua lähes 17 vuotta.

Tämän innoittamana aloin miettiä, että jollain tapaa merkittävimmissä Euroopan kaupungeissa “pitäisi” käydä uudestaan, kun edellisestä käynnistä alkaa olla kulunut “liian pitkä” aika. Näiden kaupunkien listaa hahmottelin muutamalla tavalla ja päädyin seuraavaan listaan – valintakriteereinä Euroopan asukasluvultaan suurimmat kaupungit, poislukien Venäjän, Ukrainan ja Valko-Venäjän kaupungit, koska niissä ei voi noin vain pistäytyä viisumivaatimusten takia ja sitten otin näistä ensin 10 suurinta ja sitten sen jälkeen vielä 15 suurinta, valiten näiden osalta vain pääkaupunkeja – eli esimerkiksi Marseille ei kelpaa tällä kriteerillä. En myöskään hyväksynyt samasta maasta kuin korkeintaan kaksi kaupunkia.

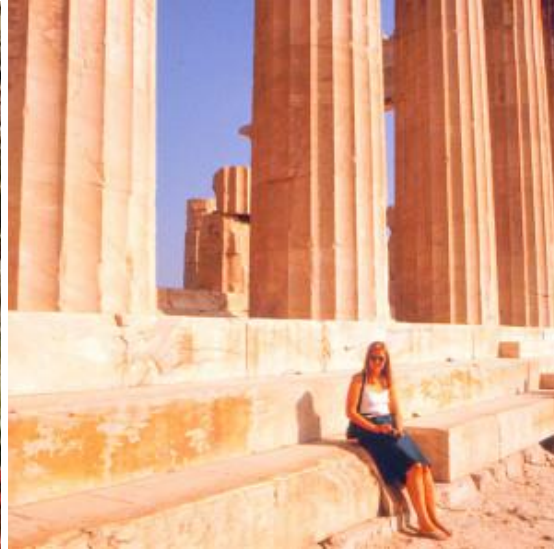
Sain kasaan tällaisen listan – kaupungit suuruusjärjestyksessä em. karsintakriteereillä ja toisessa sarakkeessa vuosi, jolloin kaupungissa olemme viimeksi käyneet.

Istanbul	2010
London	2010
Athens	1976
Berlin	2003
Madrid	2017
Rome	2010
Paris	2014
Bucharest	2011
Budapest	2009
Hamburg	2017
Vienna	2016
Belgrade	2012
Warsaw	2016
Stockholm	2015
Prague	2007
Amsterdam	1988
Sofia	2013
Brussels	2006
Zagreb	0
Riga	2007
Oslo	2012
Copenhagen	2013
Lisbon	2015
Vilnius	2014
Dublin	2008

Näiltä näkymin (30.5.2017) seuraavina olisivat vuorossa Ateena ja Amsterdam. Ateenan läpi ajoimme kyllä vuonna 2004 matkalla lentokentältä Piraeukseen, josta lähdimme purjehtimaan Kosille, mutta ehkei sitä voi ihan laskea Ateenassa käynniksi.

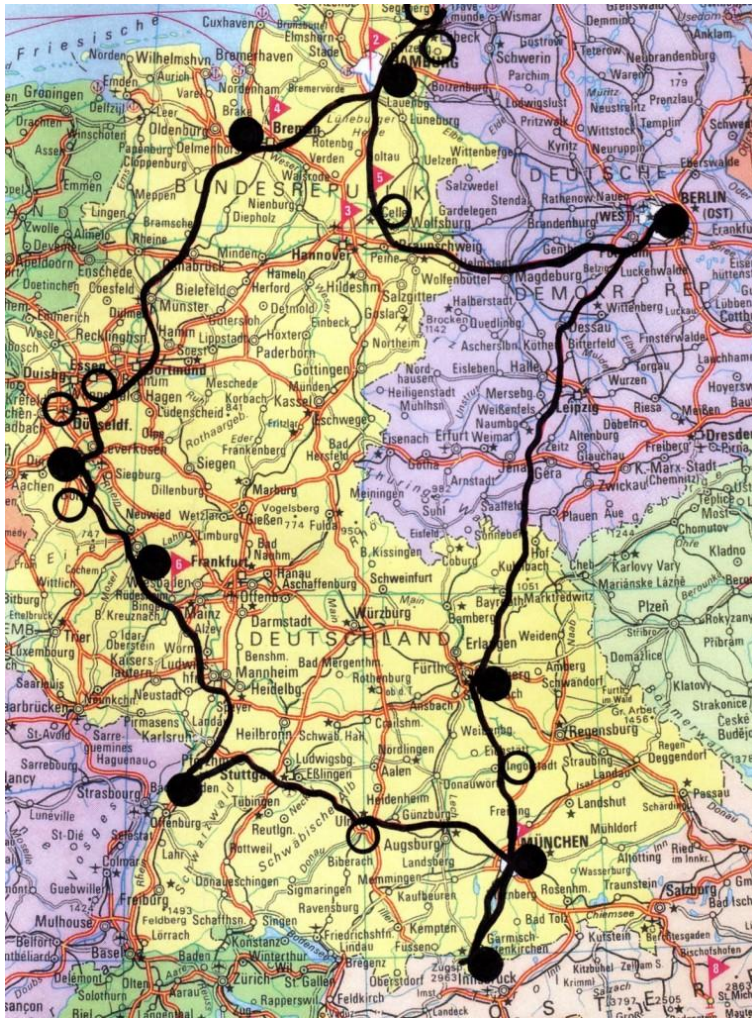
Ja tietysti vielä kokonaan puuttuva Zagreb, kuten pari muutakin Balkanin pääkaupunkia, joita en alunperin tälle listalle ottanutkaan, eli Sarajevo ja Podgorica.

Alla olevista kuvistakin päätellen uudet kuvat näistä kaupungeista (Lissabon, Ateena, Wien, Madrid) voisivat olla tarpeen – ja Ateenaa lukuunnottamatta niitä onkin jo tullut otettua (toimittajan huomautus 30.5.2017).

Hampurista ei edes löytynyt kuvaa, mutta tämän säilyneen matkareittikuvan mukaan olemme siellä yöpyneet kesällä 1987. Tuosta reissusta on jäänyt mieleeni erityisesti se, että minä ajoin enimmäkseen tuon silloisen Itä-Saksan puoleisen osuuden, kun silloin varoitettiin saamasta siellä ylinopeussakkoja ja minulla riski siihen oli pienempi kuin Lassella.

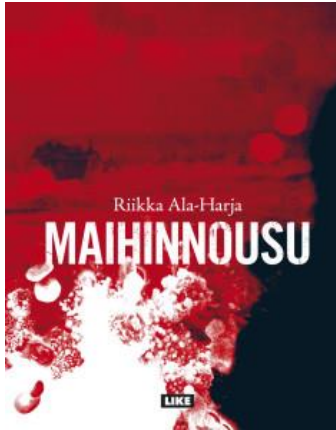
Ja kuvista vielä – ennen kuin paheksut sitä, että julkaisen noin monta kuvaa itsestäni (enkä parempia kuvia vaikka kohdekaupungeista), niin paperi- ja diakuvien aikaan kuvia otettiin paljon rajoitetummin kuin nykyisin ja osa, erityisesti paperikuvista, on säilynyt huonokosti, joten valinnanvaraa ei ollut kovin paljoa!

(Kaupunkilistaa laatiessani käyttämäni lähteet olivat [Euroopan suurimmat kaupungit](#), [Euroopan unionin suuret kaupungit](#), [pääkaupungit](#).)

NORMANDIAN RANNIKKO – ALA-HARJAN TEKSTIÄ JA MEIDÄN KUVIA

JUNE 27, 2014

Riikka Ala-Harjan romaanin Maihinnousu takakannessa sitä kuvataan näin:

“Maihinnousu on vimmainen ja puhutteleva romaani ranskalaisnaisesta, joka on menettämässä miehensä ja lapsensa yhtä aikaa. 41-vuotias Julie elää elämänsä raskainta vuotta Normandian maihinnousun maisemissa. Ensin pettää mies, sitten 8-vuotias Emma-tytär sairastuu syöpään.”

Kirjaa juuri matkamme alla lukiessani kiinnosti minua siinä erityisesti Normandian maihinnousun kuvaus – joten unohtetaan tässäkin nyt hetkeksi avioero ja syöpä. Ja tältä osin kirjan teksti tältä olikin monelta osin hyvä johdatus vierailulle Normandian rannikolle.

Heti Caenin sotamuseossa Rupert -nuken äärellä:

“Englantilaiset ompelijat valmistavat säkkikankaasta nukkeja, joilla on litteä pää, ohuet kädet ja lyhyet jalat. Nukella ei ole sukuelimiä eikä silmiä.

Sodanjohto ristii nuken Rupertiksi.

Rupert täytetään hiekalla, oljilla, räteillä ja räjähteillä.

Selkään Rupertille kiinnitetään valkoinen laskuvarjo.

Sotilaat odottavat ompelimon ulkopuolella, he haluavat nuket niin nopeasti kuin mahdollista.

Sotilaat vievät Rupertit lentokoneisiin, pudottavat ne ilmasta ja soittavat kaiuttimesta taistelun rätinää. Rupertit räjähtävät ja jättävät liekin jälkeensä, eivätkä saksalaiset ymmärrä, että oikea taistelu on alkanut muualla.”

Kirjan maailma elää myös näissä teksteissä rannikolla kävellessämme:

“Churchill lähettää sähkeen Stalinille: huomenna 6. kesäkuuta hyökätään.

Alunperin hyökkäyksen piti alkaa jo edellispäivänä, mutta kun sääennuste täsmentyy, hetkeä siirretään päivällä.

...

Jokainen sotilas allekirjoittaa testamentin ennen kuin lähdetään Englannista.

Lentokoneet nousevat ilmaan.

Laivat lähtevät satamasta.

Koneet lentävät kolmensadan metrin korkeudessa. Liittoutuneiden miehet sinkoilevat lentokoneessa sinne tänne, kun ohjaava väistää saksalaisten ilmatorjuntaa.

Lentokoneiden ylikuormitetut moottorit ulisevat. Kone pärisee. Miehet pitelevät kypärää sylisää, jotkut oksentavat kypärään, osa sotilaista oksentaa lattialle.

Eräästä koneesta hyppää kahdeksantoista sotilasta. Yhdenkään varjo ei ehdi aueta kun saksalaiset ovat jo ampuneet hyppääjät. Kahdeksantoista englantilaista makaa keskellä normandialaispeltoa.”

“Kesäkuun kuudennen vastaisena aamuyönä saksalaiset kiikaroivat bunkkereistaan pimeälle merelle. He eivät huomaa laivoja horisontissa.”

“... saksalaiset odottavat konekivääripesäkkeissä ja tykistöasemissa. Aamuhämärässä maihinnousualukset lähestyvät rantaa, on kesäkuun kuudennen yö. Jalkaväkisotilaat on tungettu ahtaasti aluksiin. Miehet oksentavat aallokossa. Kun ramppi lasketaan rannassa ja liittoutuneiden sotilaat lähtevät purkautumaan laivasta, avaavat saksalaiset tulen. Sotilaita putoilee mereen, reput painavat, aallot vellovat, kuuluu haavoittuneiden avunhuutoja. Kun perässä tulevat sotilaat näkevät roihuavat panssarivaunut vedessä kelluvat ruumiit, osa heistä lamautuu. Joku ulisee pelosta, joku kirkuu hiekalla. Sotilaat ryntäävät aluksesta veteen, sitten hiekkarannalle, he leikkaavat dyneille vedettyä piikkilanka-aitaa terävillä leikkureille. Liittoutuneiden sotilaita jää kiinni saksalaisten jo kuukausia sitten asentamaan piikkilanka-aitaan. Lääkintämiehet juoksevat ruumiilta toiselle, yrittävät katsoa onko joukossa eläviä. On vaikea huomata kuka on kuollut ja kuka loukkaantunut. Hiekkarannalla vallitsee täydellinen kaaos. Ilma on täynnä ammuntaa, miinojen räjähdyksiä ja sellaista huutoa jota kukaan nuorista miehistä ei ole koskaan aiemmin kuullut. Yhdeksäntoistavuotiaan pojat Berliinistä, Lontoosta, Frankfurt am Mainista tai Stratford-upon-Avonista eivät ole milloinkaan kuulleet tällaista ääntä. Eversti huutaa viimeisinä saapuville miehilleen: Rannalla ei ole muita kuin kuolleita, häivyttäen täältä. Kukaan sotilaista ei kuule huutoa.”

Normandian rannikolla ottamiamme kuvia – hiukan enemmän kuin [heti tuoreeltaan rannikolla viettämämme päivän jälkeen kirjoittamassani jutussa](#) – voit katsoa [Normandia-albumistamme](#):

Toisen maailmansodan ja Normandian maihinnousun historiaa en ajatellut tähän blogiin kirjoittaa – tekstiä näistä aiheista on jo olemassa niin paljon.

[Matkalla maailmalla -blogin yhteenveto](#) käsittelee lyhyesti niin historian, alueen eri osat kuin elokuvan [Pelastakaa sotamies Ryan](#), joskaan en kyllä jaksa ihan uskoa (kuten Matkalla maailmalla -blogi), että sotaturistit tulisivat tälle rannalle Tom Hanksin takia – tai mistä sitä amerikkalaisista tietää!

Maailmalla liikkuessani olen kyllä huomannut – paitsi kielitaidon – myös historian tuntemuksen merkityksellisyyden. Pienen ryhmämme syödessä Caenissa lounasta seurueemme amerikkalaiset ja kanadalaiset halusivat tietää mikä oli Suomen osuus toisessa maailmansodassa. Melkein haasteellista antaa tähän riittävän selkeä vastaus, joka vielä olisi jossain määrin linkitetty Normandian maihinnousuun, mutta ehkä kuitenkin jotenkin sain selitettyä Suomen aseman silloisen Neuvostoliiton rajanaapurina ja Suomen keskittymisen oman maansa itsenäisyyden säilyttämiseen.

Kuvaukset siitä, miten amerikkalaisten hautausmaalle haudattujen keski-ikä oli 23 vuotta, toivat myös mieleeni isäni osallistumisen jatkosotaan – sodan päättyessäkin isäni oli vasta 22-vuotias. (Vanhoja valokuvia digitaaliseen muotoon työstäessäni kirjoitin muuten [jutun isäni vanhimmista valokuvista](#) – niiden joukossa myös kuvia vuodelta 1944, Syväriltä.)

HALTIASTA HAUKKALAMMELLE

JUNE 28, 2014

Päivitetty 29.6. – lisätty pari lausetta ja kuvalinkki Avoimista puutarhoista jutun loppuun.

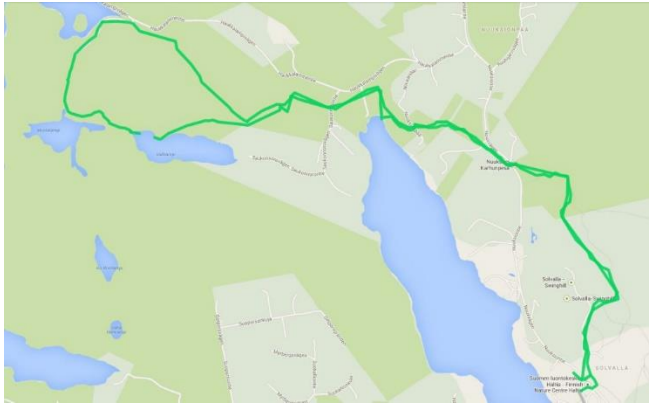
Haltian luontokeskuksessa on maaliskuusta marraskuuhun näyttely luontokuvaaja Hannu Hautalan elämäntyöstä: [Hannu Hautala – Metsän poika](#).

Isäni oli Hannu Hautalan ystävä – ja liityn tähän tarinaan sikäli, että olin mukana isäni ja Hannu Hautalan ensimmäisessä tapaamisessa 1970-luvun lopulla Helsingissä: isä halusi tutustua jo tuolloin tunnettuun luontokuvaajaan ja kutsui hänet illalliselle ja Hannu suostui. Minä pääsin mukaan isäni seuralaisena. Tuosta tapaamisesta alkoi isäni ja Hannun tuttavuus ja sen myötä minäkin olen jonkin verran seurannut Hannun elämäntyötä – joten näyttely oli nähtävä.

(Jos näyttelyyn päädyt, niin kannattaa pysähtyä hetkeksi myös siellä elokuvana pyörivän, Hannun itsensä kommentoiman, kuvakokoelman äärelle.)

Näyttelyn lisäksi yhdistimme Haltiassa käyntiin myös lauantain ulkoilun – kävelimme Haltiasta 4,7 kilometrin yhdyspolkua pitkin Haukkalammelle ja kiersimme vielä siellä Punarinnan kierroksen – yhteensä n. 10 kilometriä sanoisinko melko vaativaa reittiä! Yhdysreitillä on paljon nousuja ja laskuja ja kahdet pitemmät portaat, joista jälkimmäiset (Haltiasta lähdettäessä) saivat kyllä hetkeksi pysähtymään niiden juurelle, että nämäkö pitäisi nousta ylös. En laskenut askelmien määrää, mutta jos pitäisi veikata, niin oli niitä 200-300.

Alla kävelyreittimme – kuvaa klikkaamalla saat sen isommaksi, jos se niin paljon jostain syystä kiinnostaisi.

Ja tässä ote [Haltia – Nuuksio -alueen reiteistä](#) (klikkaa linkistä viralliseen ohjeeseen tai kuvasta siinä oleva kartan osan isompana)

Söimme [Haltian ravintolassa](#) myös edullisen buffet-lounaan.

Lounas keittovaihtoehdolla maksoi 12 euroa, kaikkine pääruokineen 16 euroa, mikä monipuolisesta buffet-lounaasta on vähän – kevään mittaan olemme syöneet niin [Haikaranpesässä](#) kuin [Villa Pentryssä](#) ja niiden hintataso on kaksinkertainen Haltian ravintolaan verrattuna. Ei ihme, että Haltian ravintola olikin näin kauniina lauantaina lähes täynnä. Ja lopuksi – otimme mekin muutamia luontokuvia – tässä linkki pieneen Haltia -kuva-albumiin – tällä kertaa kaikki kuvat on otettu puhelimilla, Lumiolla tai iPhoneella – yhtään kameraa ei sattunut retkelle mukaan.

Nuuskio

Haltiassa kävimme [viime kesänäkin](#) – ja silloinkin samana viikonloppuna Avoimet puutarhat -tapahtumassa. Nytkin sattumalta tuo [Avoimet puutarhat -päivä](#) on huomenna, eli samana viikonloppuna, vaikka se viime kesänä oli vasta elokuun alussa. Jos huomenna ei ihan kaatamalla sada, niin ehkä taas kierrämme pyörällä näistä meitä lähimmät, Irislahdessa ja Westendissä, ehkä jopa Puolarmaarissa.

Päivitys 29.6.Sunnuntaina satoi ihan koko päivän, joten pyörällä emme puutarhoja lähteneet kiertämään, mutta kävimme autolla Puolarmaarissa ja kiersimme siellä [avoimena olleet 6 kohdetta](#) ja pysähdyimme vielä kotimatalla [Rauni Lavinkosken puutarhassa](#) Irislahdentiellä.

Puolarmaarin vehreillä kujilla kohteita oli hiukan haastavaa löytää – etenkin kuin tässä säässä tungos ei ohjannut perille. Onneksi Lumian kartta ohjasi, ihan näille pienille poluillekin! Sienestäjänpolun puutarha rakennuksineen oli myytävänäkin, mutta emme innostuneet – emme ainakaan tähän monesta eri pienestä rakennuksesta koostuvaan kokonaisuuteen.

Irislahdentiellä omistaja esitteli puutarhaansa todella innostuneesta, erityisesti monissa kauppakasseissa kasvavia hyötykasveja: yrttejä, raparperia ja perunoita. Ehkä pitäisi itsekkin innostua ensi kesänä kassiviljelystä, kun siihen selvästikin voi innostua todella pienin kustannuksin!

Avoimet puutarhat